

Giới thiệu Bách Biến Tiểu Mỹ Nhân

Truyện Bách Biến Tiểu Mỹ Nhân, một cô gái chỉ mong ước một điều nhỏ nhoi chính là làm một người bình thường đơn giản thôi nhưng ông trời cũng tuyệt đường cô.

Cô đã làm một chuyện rất hối hận trong một buổi tối và có một người đàn ông rất cuồng dâm đang theo dõi cô. Sáng hôm sau cô thấy mình trong những bức hình được dán đầy khắp phố, khắp cửa hàng trong nước trở thành một người nổi tiếng. Cô tức giận chạy đến công ty quảng cáo tìm kẻ dám ăn cắp hình mình tung tin đồn khắp nơi.

Nhưng đứng trước mặt cô là một anh chàng cao to lịch lãm, nói cô hãy làm người mẫu cho anh. Cô không từ chối được lời quyến rũ đó và quyết định làm người mẫu ảnh cho anh kiếm luôn chức bạn gái. Vậy là ước mơ nhỏ nhoi của cô cũng không thực hiện được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bách Biến Tiểu Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Cô đứng là đang bị Thái Tuế (*một loại sao mang mệnh xấu*) chiếu mạng, từ đầu năm đến giờ, không có việc nào làm cô vừa lòng, ngày hôm qua còn được liệt vào ngày đen tối nhất năm.

Đầu tiên là mưa khiến cho đôi tất chân của cô bị ướt, chân lại bị trượt, tí nữa thì ngã tóc cả vấy; Sau đó lại bị một tên biến thái rình trộm, tuy chỉ có vài phút, nhưng cũng đủ khiến lòng tự trọng cô dựng thẳng đứng, sau đó.../Vô.Ảnh.Các.5..<https://qtp.wordpress.com/>

*****

Con người quả nhiên không thể không hiếu kỳ, cứ nhìn cô thử đi, chỉ trong vòng năm phút đồng hồ ngắn ngủn, lại phải trả cái giá đau thương đến cỡ nào.

Haiz~! Thật đúng là không quen có cảm xúc tê tê lương lương thế này.

Về mặt Long Nghiên Nghiên đau khổ, chầm chậm rẽ vào hẻm nhỏ cạnh chợ, ngược lại với vẻ náo nhiệt ngoài hẻm, nơi này có rất nhiều xe hàng và rác chợ, vắng tanh vắng ngắt.

“Cướp ~ cướp..... tên kia giật túi của tôi!”

Dưới trời trong, tiếng kêu sợ hãi bỗng vang lên.

Một chiếc xe máy chạy hồi hả trong ngõ, tên dừng sĩ đầu đội mũ bảo hiểm màu đen tay cầm túi của một nhãn hiệu danh tiếng, người phụ nữ đuổi theo phía sau, không ngừng kêu gào khóc lớn: “Trả túi cho tôi! Cướp...”

Long Nghiên Nghiên hơi nhếch môi, lập tức ngắm kỹ tám ván gỗ dài trong đồng rác bên cạnh chân.

Trong chớp mắt, chiếc xe bão tố đã đến sát gần cô, cô không hề do dự đứng ra giữa đường vẫy tay, chặn chiếc xe lại thành công, vừa giúp người phụ nữ kia lấy lại túi xách, vừa dùng sức đập vào chiếc xe một phát, chiếc xe đứng không vững, nghiêng đổ xuống đất, tên dừng sĩ kia cũng ngã nhào xuống.
/Vô.Ảnh.Các.6..<https://qtp.wordpress.com/>

Long Nghiên Nghiên lặng lẽ nguyên rùa thẳng cha đang bò dậy từ mặt đất.

Một góc khác, người phụ nữ kia thở hồng hển chạy đến. “Tiểu thư, cảm ơn cô..... A ~ cẩn thận!”

Sau khi tên cướp đứng lên, cầm lấy cây đao giấu sẵn trong xe máy bỏ về phía Long Nghiên Nghiên, muốn cướp đi cái túi trên tay cô.

Long Nghiên Nghiên tránh được một đao của tên đó, nắm lấy vũ khí duy nhất—tám ván gỗ dài, đánh vào phía sau gã, người phụ nữ kia vội chạy ra ngoài hẻm tìm cứu viện.

Trong nháy mắt, Long Nghiên Nghiên không cẩn thận để cho cây đao sắc nhọn đó xẹt qua, trên cánh tay liền xuất hiện một vết thương nhẹ, vài người đàn ông đi theo người phụ nữ kia xông vào, ôm lấy tên dừng sĩ đang cầm đao chém lung tung kia, vừa cử người đi báo cảnh sát.

“Cô gái, cô không sao chứ?” Người phụ nữ khẽ thở ra, vội nâng Long Nghiên Nghiên dậy, tơ máu khẽ chảy ra từ vết thương trên cánh tay, khiến cho người phụ nữ tự trách mình.

“Không sao đâu, cái này, phu nhân, đây là túi của cô.” Mày khẽ nhủ lại, Long Nghiên Nghiên khéo léo từ chối ý tốt của người phụ nữ đưa mình đến bệnh viện.

Không muốn làm to chuyện, cũng không muốn bị cảnh sát hỏi, nhân lúc mọi người đang tập trung lại chỗ tên cướp đó, Long Nghiên Nghiên nhanh chóng rời khỏi hiện trường hỗn loạn.

Quẹo trái quẹo phải, ở phía sau chợ, có một cửa hàng bán hoa nho nhỏ.

“Hoan nghênh quý..... A!”

Cửa kính mở ra, vừa vào đã nghe thấy một giọng nói sắc bén.

“Oa oa wow! Long Nghiên Nghiên, cô có bị thần kinh không vậy? Mái tóc dài phiêu dạt mê người đâu? Không được sự cho phép của tôi, sao cô có thể tự tiện thay đổi thương hiệu của tôi chứ!”

Một cặp mắt nghiêm khắc quét đến, Viên Thu Bình chẳng hề e ngại, ôm lấy cái bụng to tròn được khoảng sáu tháng đứng dậy, chặn trước Long Nghiên Nghiên với sắc mặt khó coi, không để cô đi tiếp. “Mau nói cho tôi biết, đây chỉ là tóc giả, chỉ cần tháo xuống, thương hiệu của tôi sẽ lại xuất hiện trở lại đi.”

Đồng thời vurun mười đầu ngón tay ra, trên mái tóc ngắn xinh đẹp của Long Nghiên Nghiên dùng sức mà giật mà kéo mà lôi!

Không xê xích gì, làm sao có thể? /Vô.Ảnh..Các..7.<https://qttp.wordpress.com/>

Ngũ quan xinh xắn của Long Nghiên Nghiên dần cứng đờ ra, khuôn mặt trái xoan hiện lên một mảnh xanh đen.

“Không thể nào! Tôi không tin, Long Nghiên Nghiên, mái tóc tôi yêu nhất đâu? Đó là chiêu bài quan trọng để khách đến cửa hàng bán hoa đó nhé!” Viên Thu Bình đang mang thai kêu lên như bị bệnh tâm thần, không thể chịu nổi đã kích này.

Mở miệng ngậm miệng đều là tóc tóc, chẳng khác nào nhắc lại chuyện xui xẻo Long Nghiên Nghiên đụng phải ngày hôm qua.

“Cô thử nhắc lại tóc tôi một lần nữa xem nào, phụ nữ có thai đừng lo nhiều, tôi thấy nên đẹp cửa hàng đi.” Đây là nỗi đau của cô, cô không cho phép bất kỳ ai nhắc đến.

Viên Thu Bình giật mình, hai mắt lo lắng nhìn ra ngoài cửa kính, vừa chạy theo vừa kêu hu hu: “Làm ơn làm ơn đi, cô bạn dịu dàng xinh đẹp? Cho dù chỉ có hai người chúng ta, cô cũng nên cố gắng mỉm cười, ít lời như pho tượng dùm cái, ai biết bỗng nhiên có khách vào cửa, lại nhìn thấy dáng vẻ hung tợn của cô, người ta không bị dọa chạy mất mới là lạ.”

“Muốn tôi ở thì mau cầm miệng rồi tránh ra, cuối cùng cô có định mở cửa hàng hay không đây?”

Tức giận bao phủ quanh khuôn mặt thanh lệ, Viên Thu Bình đành phải ngậm miệng tránh ra, trong lòng vì không thấy mái tóc dài mà buồn rười rượi.

Trong lúc này đây Long Nghiên Nghiên chính là chiêu bài quan trọng nhất của tiệm hoa Tinh Linh—mái tóc đen nhánh thẳng dài của cô không ai có thể sánh được, cùng với khuôn mặt tú lệ xinh xắn, vẻ đẹp thần kỳ mà hư ảo với thân hình mảnh mai tinh khiết, bao nhiêu người đàn ông đến đây mua hoa, đều là vì muốn gặp mặt Long Nghiên Nghiên mà đến.

Mỗi ngày cửa hàng chỉ nhận mười đơn đặt hàng, cũng đều dựa vào danh tiếng sẽ được Long Nghiên Nghiên tự mình đưa hoa mà có, chỉ cần Long Nghiên Nghiên gật đầu mỉm cười, tất cả đều rất tốt đẹp, mỗi ngày đều thu được rất nhiều tiền.

Nhưng hiện tại, tiểu nữ nhân, linh khí của cửa hàng Tinh Linh đã không còn, tóc ngắn không phải không được, nhưng, lại thiếu đi sự đầm ấm đáng yêu, cảm giác quyến rũ lãng mạn, đúng là làm tổn thất đi một lượng khách hàng lớn mà!

Viên Thu Bình thở dài, đôi mắt cúi xuống lại bắt gặp một vết đỏ trên cánh tay kia, trán nhăn lại: “Cô lại đi đánh nhau với người ta!”

/Vô.Ảnh..Các..8.<https://qttp.wordpress.com/>

“Gặp một tên cướp đi xe máy ở đầu ngõ.” Lấy thuốc từ cái hộp cứu thương ra, Long Nghiên Nghiên tự bôi thuốc cho mình, băng gạc lại, động tác thuần thục như vẫn thường làm vậy từ trước tới giờ.

“Cô có thể gọi người giúp đỡ mà! Không cần phải tự mình dây vào chứ!” Cứ toàn để mình bị thương, đông một chút, tây một tẹo, “À mà quần băng cũng có điểm lợi dụng được đấy, hôm nay khi đưa hoa nhớ phải giả vờ đáng thương một tí, bày ra dáng vẻ đau khổ vào, làm tốt khách có thể đặt nhiều hoa một chút.”

“Có thời gian nói chuyện, sao không xếp hoa người ta đưa đến vào lồng đi, tôi còn phải thu dọn lại.”

“Phụ nữ có thai có quyền được nghỉ ngơi nhiều hơn, không nên làm nhiều việc mệt nhọc.” Khuôn mặt như em bé ngược lên, thể hiện vẻ vô tội làm người ta thương yêu, Viên Thu Bình cầm lấy bình phun tưới nước cho các nụ hoa.

“Nói cho cô biết, hôm nay tâm tình bốn tiểu thư khó chịu, không, là một tuần nay tâm tình đã rất khó chịu, cô không mau phân công lại công việc, bằng không tôi mà tức lên, sẽ nghỉ việc cho cô xem.”

“Cuối cùng tôi là bà chủ, hay cô mới là bà chủ thế? Sao lại có loại nhân viên dùng giọng điệu này nói chuyện với bà chủ cơ chứ?”

“Cô còn nói nữa, nếu không phải chơi đoán số bị thua, cô sẽ được làm bà chủ chắc? Lẽ ra không nên để phụ nữ có thai làm, cô lại không muốn, nhìn dáng vẻ này của cô xem, rất giống một cô bé mười tuổi học kém, vụng trộm ăn trái cấm rồi mang thai với một tên oắt con.”

“Xí xí xí, nói chuyện dễ nghe ghê nhỉ, không được phép nói cha của con tôi như thế nhé.” Dáng vẻ nhỏ bé này không phải lỗi của cô, hai mươi chín với mười tám tuổi, không phải cũng rất hợp sao!

“Cha đứa bé?” Long Nghiên Nghiên nhủ mảy nhìn người phụ nữ đang buộc lấy mười bông hoa bách hợp, hoạt bát như một thai phụ.
/Vô.Ảnh..Các.9..<https://qttp.wordpress.com/>

“Tôi làm thai phụ so với cô còn tốt hơn, tính cô quá nóng nảy, bụng nhô lên rồi kêu gào rống loạn trong cửa hàng mới gọi là dọa người, chiều bài này cô làm là thích hợp nhất.” Nhân hạ là hợp với cô! Viên Thu Bình thật sự cho là như vậy!

Tiếng nhạc leng keng vang lên, Long Nghiên Nghiên mở di động, mới qua hai câu đã thay đổi thái độ, khuôn mặt tỏa sáng.

“Làm sao vậy? Chuyện gì khiến tâm tình cô tốt như thế?” Viên Thu Bình nhin không được đến gần hỏi.

“Anh Đỗ tìm được phòng trọ giúp tôi, tuy nó ở một khu nhà trọ cũ lại nhỏ, nhưng một tháng chỉ cần sáu ngàn thôi, còn nói hai tuần là có thể chuyển vào rồi.”

“Chúc mừng cô!” Tự đáy lòng Viên Thu Bình cảm thấy cao hứng thay cô, “Tiểu Nghiên, tôi chưa tưới nước xong đâu, hai chậu hoa ở cửa kia cô chuyển vào nhé?”

Tâm tình tốt, cái gì cũng dễ thương lượng, Long Nghiên Nghiên lập tức ok.

“Tôi nói Tiểu Nghiên nhé! Cô đã vui vẻ như vậy, tôi yêu cầu cô buổi trưa đi mua tóc giả về đội, chắc cũng rất sẵn sàng nhỉ!”

“Không!! Cô có vấn đề à! Tôi lấy tiền đâu mua tóc giả.....”

Tiếng gầm gừ biến mất trong phút chốc, giây tiếp theo Long Nghiên Nghiên đã biến thành nhân một người con gái đầy khí chất nhã nhặn, nguyên nhân là, tiếng chuông gió trên cửa kính vang lên.

“Hoan nghênh quý khách!” Khuôn mặt trẻ con đáng yêu lập tức nhào ra, Viên Thu Bình với cái bụng tròn trịa, tươi cười nhìn vị khách đầu tiên hôm nay.

*****

Phòng làm việc studio của Lệnh Quá Dương tọa lạc tại một khu cao ốc bình thường, thành lập được hai năm, thành viên công ty nhiếp ảnh gia chỉ có bảy người.

Trong gian phòng làm việc nhỏ nhỏ, các nhà quảng cáo nổi tiếng lại đến chào hỏi hàng ngày, hi vọng có thể được xếp lịch trước, mời các nhiếp ảnh gia có thể giúp đỡ, à không, là hỗ trợ thêm cho mục quảng cáo của bọn họ.

Người phụ trách văn phòng, cũng là một nhiếp ảnh gia, từ khi học cho đến lúc làm ra sản phẩm hoàn mỹ như bây giờ, phàm là ảnh động và tĩnh, đều có thể biểu đạt xuất sắc, cho nên được khen ngợi rất nhiều. /Vô.Ảnh..Các10..<https://qttp.wordpress.com/>

Nhưng anh rất kiêu ngạo, không có hứng tuyệt đối không tiếp, nếu đã tiếp thì nhất định phải làm thật tốt, từ chọn cảnh đến chọn người mẫu, đều làm theo ý kiến của anh, nhưng anh lại hay nổi điên, hay soi móc đến cực điểm, để có thể chụp được một tác phẩm hoàn mỹ, anh thà tình nguyện kéo dài dự án, làm chậm trễ thời gian. Nếu giữa chừng ai chọc anh nổi điên, ha ha, khả năng nói bye bye cũng là không ai bằng.

Lúc này, nhiếp ảnh gia kiêm người phụ trách đang ngồi trong phòng làm việc, truyền ra tiếng cười đùa cợt.

“Ai đã từng nói cái gì mà thân thể mình cường tráng, mỗi sáng đều chạy năm cây số, làm một nghìn cái chống đẩy cũng không mệt, chặc chặc, khỏe như thế mà lại bị chảy máu mũi rồi được đưa vào bệnh viện...” Sau một trận giễu cợt, Nghiêm Cát Tường chế nhạo nói: “Cuối cùng là cậu nhìn thấy cái kích thích gì, lại khiến cậu kích động thành như vậy, toàn bộ máu trên đầu lại phun ra khỏi mũi thế?”

Lệnh Quá Dương miễn cưỡng ngồi trên ghế, thần sắc có chút mệt mỏi, bình thường tuy lời thôi léch thếch, diện mạo nghèo túng cũng không làm hao mòn khí chất hấp dẫn của anh, nói thật, anh có vẻ thích hợp làm model hơn cả.

“Cát Tường, cậu đứng là kẻ to mồm.”

“Hiếm khi có chuyện đùa được thế này, đương nhiên tớ phải mượn cơ hội này cười cậu gấp mấy lần chứ!” Hai nhà Lệnh, Nghiêm đã quan hệ nhiều đời, từ nhỏ bọn họ đã thường ở cùng nhau, nói là bạn bè thì chỉ bằng nói là anh em hợp lý hơn.

“Nhiều lời, cuối cùng cậu đến đây làm gì?”

“Ông bạn à! Cậu có ý tốt hỏi thì tớ cũng nói, dự án quảng cáo Thiên Kinh, tớ xin cậu đừng kéo dài nữa, tớ bị ba tớ, vị ông chủ Thiên Kinh kia lột da rồi.” Thân là tổng giám đốc Thiên Kinh kiêm bạn tốt của Lệnh Quá Dương, Nghiêm Cát Tường không thể đắc tội với cả hai phía.

“Tớ nói rồi, phải tìm một người mẫu thích hợp mới có thể bắt đầu được.”

“Nhưng ba tháng nay, tớ đã tìm cho cậu nhiều người mẫu như thế, nhưng cậu chẳng vừa lòng ai cả, cậu không vội, tớ vội được chưa? Ông bạn rớt cuộc không hài lòng điểm nào đây, sáng khoái nói một lần được không? Lần này tớ sẽ tìm người thật tốt cho cậu.”

“Đừng cố quá, cậu không cần tìm người nữa.” Môi mòng nhếch lên, nữ thần của anh đã xuất hiện rồi, anh chấp nhận cô, cũng chỉ muốn mình cô.

Nghiêm Cát Tường hưng phấn đến muốn đốt pháo, “Ý da! Ý cậu là người tớ đề cử hôm qua hả.....” /Vô.Ảnh.Các.11.<https://qttp.wordpress.com//>

Còn tưởng rằng Khương tiểu thư chỉ có thể làm bình hoa, bởi vì từ đầu đến cuối, Lệnh Quá Dương cũng chẳng ngó mắt đến cô, không ngờ cô lại đủ tư cách!

“Tớ chẳng cần cô ta.”

Nghe vậy, tim Nghiêm Cát Tường lập tức giật nảy mình.

Biết Lệnh Quá Dương thiên vị model tóc dài, Khương Tâm Đình có thể được coi là thượng phẩm, không thể nào lại không cần người này chứ.

“Tớ đã chọn được người, hãy tìm cô ấy giúp tớ.”

“Cô ấy?” Nghiêm Cát Tường không nhìn ra manh mối, chỉ thấy bạn tốt ném bức ảnh chụp, phía trên là một người đẹp tóc ngắn đang khóc, không hổ là nhiếp ảnh gia giỏi nhất, góc độ này thật đẹp.

Cảm tưởng của Nghiêm Cát Tường chỉ duy trì được mười giây, ảnh chụp đã “xoẹt” một tiếng bị Lệnh Quá Dương rút về, vì tiếc rẻ không muốn cho người khác xem.

“Dùng phương pháp gì cũng được, tìm ra cô ấy, tôi muốn cô ấy làm nữ chính của lần quảng cáo này.”

“Ông bạn, cậu lấy ảnh đi rồi, tôi biết thế nào mà tìm người?”

“Cậu vừa xem rồi đấy thôi.”

Phạm là thần thái nhân vật chính anh đã chụp lại được, bất kỳ ai chỉ hơi liếc mắt một cái, lập tức sẽ nhớ kỹ người đó, đây cũng là nguyên nhân khiến có một hàng dài người muốn mời Lệnh Quá Dương chọn model cho họ.

“Có làm hay không, tớ mới nhìn được mấy giây mà, làm gì mà nhỏ mọn thế? Tớ cũng không cướp cô ấy đâu... Được được được, đi tìm người, dù gì cũng nên cho tớ cái tên đã!” Dự án đã ba tháng rồi mà chẳng tiến triển được gì, nếu không giục đẩy nhanh tiến độ, sao anh có thể đỡ nổi lửa giận của cha già. /Vô.Ảnh.Các.12..<https://qttp.wordpress.com//>

Nói đến đây, trong lòng Lệnh Quá Dương than oán, nếu không phải bị hai lần máu mũi quấy rối, làm sao anh lại mất đi cơ hội làm quen với cô cơ chứ.

“Này này, đừng nói muốn tớ tìm người, mà ngay cả người ta tên gì cũng không biết.”

“Tớ không kịp hỏi.” Lệnh Quá Dương càng nghĩ càng giận, sắc mặt trở nên thâm trầm.

“Không kịp hỏi? Được được, cậu có biết cô ấy sống ở đâu không?”

“Không biết.”

“Ông trời của con oi, cậu cho tớ là thần đèn của Aladin à? Cái gì cũng không biết, muốn tớ tìm người kia thế nào?”

“Mạng lưới liên lạc của cậu rộng, quen nhiều người, tìm người rất dễ mà.”

“Tớ quen nhiều người, cũng không nhiều hơn cậu... Được được được, cậu không thích phiền, để tớ đi là được! Nhưng thật kỳ, không phải cậu thích phụ nữ tóc dài à, sao lại có thể chọn một người tóc ngắn vậy?”

“Muốn quay quảng cáo thuận lợi, phải tìm được cô ấy.” Lệnh Quá Dương mím môi.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng anh lại không quên được cảm giác rung động khi nhìn thấy cô, còn có nước mắt kia nữa, nghĩ đến là đau lòng thương xót.

“Ông trời oi, con tức của cậu lớn đến thế sao? Sao lại chảy máu mũi? Làm ơn đi, tớ cũng không muốn vào viện dẫn cậu ra lần nữa đâu.” Nghiêm Cát Tường ném hộp giấy ăn đi.

Hai cái giấy ăn nhét vào mũi, sắc mặt Lệnh Quá Dương cổ quái lại khó coi, không phải mỗi lần nhớ đến cô, lại chảy máu mũi đầm đìa chứ!

Vậy anh là khi à? Còn chưa nhìn thấy cô, có khi mình đã mất quá nhiều máu mà anh dừng hi sinh rồi.

*****

Là cô có thêm một cái đầu, hay là cô mọc ra thêm một cánh tay, hay là một ống quần có hai đùi, hay là sau lưng có mặt nạ ác quỷ hung tợn đây?

Nghĩ mãi mà vẫn không ra, Long Nghiên Nghiên lại càng thấy khó hiểu, vì nguyên nhân gì lại khiến cô có cảm giác tình huống này, đi đến bên đường, mọi người đều chỉ chỉ trỏ trỏ cô, cộng thêm thì thào thì thào to nhỏ. /Vô.Ảnh.Các...<https://qtp.wordpress.com//13>

Đi vào cửa cuốn sắt mở một nửa của tiệm hoa Tinh Linh, chỉ thấy Viên Thu Bình đang đọc báo đến gần người.

“Cô không mở hết cửa cuốn ra à, cũng không chuyển thùng nước ở cạnh cửa đi, nhìn cái gì mà mất hồn vậy?”

Bị giọng nói này làm hoảng sợ, cả người Viên Thu Bình nhảy dựng lên: “Cô vào lúc nào thế... Trời ơi, Tiểu Nghiên, sao cô còn có thể thông dong như vậy chứ..... A ~ chắc cô vẫn chưa xem quảng cáo kia nhỉ?!”

“Quảng cáo gì?”

Viên Thu Bình dùng một ngón tay thanh tú chỉ cái vật thể lạ bên ngoài, Long Nghiên Nghiên xoay người nhìn lại, bên ngoài cửa sắt mở một nửa, chỉ có cao ốc đối diện.....

Long Nghiên Nghiên tròn to hai mắt trong phút chốc.

Bảng quảng cáo trên mái nhà, đăng một áp phích người con gái đang rơi lệ, mà người con gái trên tấm áp phích đó Long Nghiên Nghiên nhận ra được, thật ra không cần phải nhận ra, căn bản đó chính là cô!

Thì ra đây là nguyên nhân làm cô cảm thấy hôm nay thật quái dị.

Ngón tay run run, cánh tay run run, cả người bắt đầu run run, Long Nghiên Nghiên tức giận đến nổi trợn lồi đình, nắm lên tờ báo vô tội trên bàn, hé mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt trên tờ báo.

Thiên Kinh và cuộc hẹn, cùng tìm kiếm người đẹp bí ẩn.

Long Nghiên Nghiên xúc động xé nát tờ báo, lạnh giọng nói: “Ngoài những thứ này, còn gì nữa?” /Vô.Ảnh.Các..14.<https://qtp.wordpress.com//>

“Từ nhà tôi một đường đến đây, tàu điện ngầm, trạm xe buýt, còn có trên xe buýt cũng nhìn thấy, ngay cả biển điện tử ở tòa nhà thương mại cũng có, tôi nghĩ, không chừng trên tivi cũng có!”

Cuồng phong nổi lên trước mắt, Long Nghiên Nghiên lấy điều khiển từ xa bật tivi, đứng trước màn hình ti vi đen trắng nhỏ đến không thể nhỏ hơn được nữa, chuyển kênh liên tiếp, cẩn thận không bỏ qua kênh nào,

Đúng như Viên Thu Bình nói, mỗi một quảng cáo đều xuất hiện hình ảnh này, câu thoại cũng là những chữ trên quảng cáo kia.

Thấy cô dùng hết sức để ném, Viên Thu Bình mang theo cái bụng hình địa cầu đỡ lấy cái điều khiển từ xa, cứu thành công. “Có giận cũng đừng trút lên nó chứ! Điều khiển từ xa cũng phải mua bằng tiền đấy!”

Long Nghiên Nghiên đương nhiên hoàn toàn không để ý đến lời của cô ta.

“Là tên khốn kiếp nào cả gan đăng quảng cáo này!” Ngày đó không phải ảo giác, thật sự có người theo dõi cô, còn chụp được ảnh của cô.

“Nghĩ theo hướng tốt, tấm áp phích kia chụp lại cô quá đẹp, cô nổi tiếng rồi, sinh khí của tiệm hoa chúng ta cũng sẽ tốt theo.” Viên Thu Bình an ủi cô.

“Tôi thêm vào cái danh quý quái đó!” Cô muốn cuộc sống đơn giản mà, làm cái quý gì vậy!

Hít vào, thở ra; hít vào, thở ra, Long Nghiên Nghiên để mình tỉnh táo lại.

“Cô đang tìm gì vậy?” Viên Thu Bình thấy Long Nghiên Nghiên đã bình tĩnh, lại thấy cô bận rộn lật đông lật tây.

“Cái kéo lớn chuyên dùng để cắt bỏ cành khô của bộ làm vườn đâu? Tôi nhớ đặt ở ngăn tủ này mà?”

“Cô..... Tìm cái kéo đó làm gì?” Viên Thu Bình nuốt nuốt nước miếng, cái kéo đầy bụi bị rỉ hoét ra đã không thể dùng nhiều năm rồi, lúc này cô còn tìm nó làm gì nữa?

“Tôi muốn dùng nó để đối phó với tên khốn kiếp chụp ảnh tôi, còn tự tiện đăng lên quảng cáo nữa chứ!”

Long Nghiên Nghiên là người làm việc hiệu quả, không lục được kéo lớn, cô từ bỏ, không nói hai lời liền muốn đi giết cái người đã đăng quảng cáo của tập đoàn Thiên Kinh kia lên.

“Xin chào, tôi muốn tìm.....”

Bảo vệ khu nhà như gấp quỹ thét to: “A a... là cô.”

Long Nghiên Nghiên sừng sốt. /Vô.Ảnh15..Các...<https://qttp.wordpress.com/>

“Tiểu thư xin chờ một chút.” Luống cuống tay chân nắm lấy điện thoại thông báo một tiếng, người bảo vệ đỏ hết cả mặt gập đầu, tiếng nói vang lên trong đại sảnh. “Vị tiểu thư này, xin mời lên thang máy chuyên dụng ở trái, sao khi lên tầng mười bảy, sẽ có người tiếp đón cô.”

Khóe mắt thấy người bảo vệ đang nhìn bức ảnh chụp của cô trên cao, Long Nghiên Nghiên nhất thời hiểu ra, khuôn mặt của cô đã trở thành một loại giấy chứng nhận, cái tên phụ trách quảng cáo vô si kia đã sớm đoán được mình sẽ đến.

Người chờ cô trên tầng mười bảy là một người phụ nữ với vẻ mặt niềm nở, người phụ nữ kia mời cô vào một gian phòng chờ đợi, cũng hứa sẽ lập tức có người đến tiếp cô.

Nhưng mà năm phút trôi qua, mười phút trôi qua, mười lăm phút trôi qua..... Long Nghiên Nghiên không kiên nhẫn chờ đợi được nữa, mới tính đi ra ngoài gọi người, thì cửa bỗng bị mở tung.

Một người đàn ông vọt vào, phải nói là anh đâm vào, không đúng, là ngã vào mới đúng.

Tránh theo phản xạ, Long Nghiên Nghiên mới không đụng phải người đàn ông lỗ mãng kia, cô chau mày lại, đánh giá người đàn ông đang thờ đốc mảnh liệt, trông thật giống như vừa mới chạy đi chạy lại vài vòng quanh cao ốc ấy.

Vóc người tên này gầy nhom, lại cao ngất ngưỡng; Không thể gọi là đẹp trai, ngũ qua lại có một khí chất độc đáo mê người; nụ cười mang cảm giác lười biếng, lại phát ra nụ cười nam tính và tự tin; đôi mắt sắc bén đang khóa chặt cô lại.

Người đàn ông hiện ngang đứng lên, khoe miệng lộ ra ý cười thỏa mãn. “Xin chào, tôi họ Lệnh, có thể xin hỏi tiểu thư tên gì không?”

Là cô, đúng là cô!

Nhìn thấy người đẹp trong nhớ thương một tuần nay, tâm tình Lệnh Quá Dương quả thực vô cùng kích động. /Vô.Ảnh.16.Các...
<https://qttp.wordpress.com/>

Khuôn mặt thanh lệ quen thuộc, đôi mắt đen rạng rỡ tỏa sáng, cái mũi thẳng tắp, môi anh đào đỏ mềm, mái tóc ngắn xinh đẹp, cùng một thân trang phục đơn giản, lại có một tư vị khác, cô thật sự rất đẹp, nét đẹp đơn giản, và thuần khiết.

“Trước tiên gọi người phụ trách quảng cáo ra đây rồi hẵng hỏi.”

“Không cần tìm người phụ trách, người muốn gặp em là tôi.” Tuy anh không muốn công khai bức ảnh chụp của cô, nhưng đây là cách duy nhất có thể để cô xuất hiện, hơn nữa còn lập tức thấy được kết quả ngay.

Cho nên đầu tiên khi nhận được điện thoại từ thư ký của Nghiêm Cát Tường, Lệnh Quá Dương không khác nào cuồng phong tàn phá phòng chụp hình lao vọt tới đây.

“Anh muốn gặp tôi? Tôi lại không biết anh.” Long Nghiên Nghiên không khỏi nhăn đôi mày thanh tú lại.

“Tôi là nhiếp ảnh gia, bức ảnh đó là tôi chụp, tôi tìm em đã lâu, tôi muốn mời em làm người mẫu đại diện quảng cáo cho sản phẩm năm nay của Thiên Kinh.”

“Thì ra là anh, tên khốn kiếp này!”

Gi? Là anh nghe lầm à? Cái miệng xinh xắn đỏ thắm kia vừa mới nói cái gì vậy?

“Ngày đó vô tình thấy em, tôi đã biết em là người tôi muốn tìm rồi, lại hỏi em là ai...”

“Khốn kiếp!”

Á, anh thật sự nghe lầm sao? Nữ thần của anh chắc sẽ không mở miệng là nói lời dơ bẩn thế chứ.

“Khí chất là em là thứ tôi cần, vì tìm em, tôi bất đắc dĩ phải công khai ảnh của em, tôi muốn.....”

“Ai cho phép tên khốn kiếp anh đăng ảnh của tôi? Anh được tôi đồng ý chưa?”

“Tiểu thư, nói chuyện có phải quá thô lỗ rồi không?” Anh nhất thời giật mình, bị đá kích.

Hình tượng nữ thần tao nhã đã hoàn toàn tan vỡ trong lòng anh.

“Tôi thô lỗ? Vị tiên sinh này, anh xâm phạm quyền cá nhân phim ảnh của tôi, tôi còn lịch sự với anh cái gì? Tôi chưa đánh anh đã là tốt lắm rồi đấy.” Long Nghiên Nghiên hùng hổ bước đến chỗ Lệnh Quá Dương, nghĩ muốn đánh cho người này bẹp dí.

“Tôi nghĩ, chúng ta có chút hiểu lầm.” Đầu hơi đau, đây không phải sự thật, một người con gái nhìn bề ngoài xinh đẹp mê người như thế, làm sao có thể nói lời thô tục như vậy?

“Không hiểu lầm, tôi đến đây chính là muốn cảnh cáo các người, lập tức dừng hết áp phích quảng cáo đó cho tôi, nếu không, chúng ta gặp nhau tại tòa án!”

Tình tình của cô thật không tốt, lòng Lệnh Quá Dương chùng xuống, sắc mặt trở nên khó coi: “Tôi thừa nhận việc này là lỗi của tôi và Thiên Kinh, tự tiện sử dụng ảnh của em, tôi rất xin lỗi, nhưng chúng tôi không có ác ý đâu, xin đừng nói chúng tôi kiêu căng giận như thế.”

“Anh muốn tôi không tức giận thế nào? Anh không có ác ý, nhưng lại làm cuộc sống của tôi phức tạp hơn.” Cô không thích để người ta chỉ trích, hơn nữa, cô ghét nhìn thấy mái tóc ngắn của mình. /Vô.Ảnh.Các.17..<https://qttp.wordpress.com/>

“Được, tôi sẽ yêu cầu Thiên Kinh lập tức dừng áp phích, cũng ngừng quảng cáo trên tivi.” Không chần chừ, anh nói như đinh chém sắt.

Lệnh Quá Dương nói xong ngược lại còn khiến Long Nghiên Nghiên sững sốt, cô còn tưởng rằng phải dùng sức đấu tranh, thậm chí xuất cả sức mạnh, xô ngã cái ghế hay đập nát bình hoa, mới làm cho người đàn ông cao ráo trước mắt sợ cô.

“Nhưng, có thể xin tiểu thư suy nghĩ một chút, làm người mẫu cho tôi thì sao?”

Thì ra vẫn có điều kiện!

Long Nghiên Nghiên cười lạnh, “Vì sao tôi phải suy nghĩ?”

“Đây không phải là một quảng cáo nhỏ, ngoài việc đăng trên các tạp chí, còn có hình lớn đặt ở triển lãm, em sẽ nổi tiếng rất nhanh.”

Thấy cô muốn từ chối, lấy danh tiếng ra sử dụng thất bại rồi, anh vội sửa: “Có lẽ em chưa từng nghe về tôi, nhưng tập đoàn Thiên Kinh trải dài ba châu cũng không phải là giả, chỉ cần em có thể đồng ý hợp tác với chúng tôi, thù lao nhất định sẽ rất hậu đãi.”

Dù cá tính của cô thật khiến anh thất vọng, nhưng Lệnh Quá Dương lại không thể nén nổi suy nghĩ của mình, anh muốn giữ cô lại.

“Thù lao?”

“Xin hãy tin năng lực chuyên nghiệp của tôi, tôi sẽ phát huy hết nét đẹp của em, cam đoan ngay cả người thân bạn bè em mà nhìn thấy quảng cáo, hết thấy sẽ bật ngón tay cái lên khen ngợi em.”

Lòng dao động, anh nói cũng thật hấp dẫn.

“Tôi để tiểu thư suy nghĩ vài ngày, sau đó em hãy nói cho tôi biết quyết định của em.” Cô ngây ra là chuyện tốt, lấy giấy bút ra, anh xin cô để lại vài thông tin cá nhân đơn giản.

Long Nghiên Nghiên viết. /Vô.Ảnh.Các...18..<https://qttp.wordpress.com/>

“Tiểu thư họ Long à!” Quá tam ba bận nói không sai, mất hai cơ hội để quen cô rồi, lần này rốt cuộc cũng có thể biết được tên họ của cô.

Đáy mắt ánh lên ý cười, nhìn đến ngày sinh của cô, ánh mắt lại trùng thật lớn.

Kỳ lạ, hai mươi tám, cô tự nhiên lại còn lớn hơn mình! Tóc cô ngắn, thoát nhìn càng trẻ hơn.

“Long tiểu thư, ngày đó tôi gặp em, tóc em còn rất dài, vì sao.....”

“Tôi viết xong rồi.” Long Nghiên Nghiên giao lại cho anh, không muốn trả lời vấn đề làm cô thương tâm kia.

Nhưng anh lại thấy khuôn mặt lạnh chợt lóe đau thương, lòng anh lập tức như bị nhéo theo.

Nhất định cô đã gặp chuyện gì đó, anh rất muốn biết nước mắt của cô đã rơi vì ai, nhưng không phải hiện tại, giờ cô còn chưa tin tưởng anh.

“Đây là danh thiếp của tôi, tôi là Lệnh Quá Dương, em suy nghĩ xong, xin lập tức nói cho tôi biết.” Anh nắm chặt danh thiếp đưa đến tay cô.

Không mang theo giận dữ, đôi mắt trong sáng kia thật động lòng người, cô mở một bàn tay khác ra, đôi môi mê người mở ra trước mắt anh: “Lấy phim ra đây.”

Lực sát thương của khoảng cách gần quả nhiên càng to lớn, tim đập thùng thùng, sau vài lần hít sâu, anh mới nhịn từ bỏ ham muốn một cái vỗ ôm trọn bàn tay ngọc mềm mại kia, khắc chế xúc động muốn kéo cô đến bên cạnh mình.

“Cái gì..... Phim cái gì?” Thật đáng sợ, trong nháy mắt kia, đầu của anh như trở thành một khối keo đặc. /Vô.Ảnh.Các19..<https://qttp.wordpress.com/>

“Là phim ảnh chụp của tôi.” Cô mím môi, người đàn ông này giả ngu à?

“Phim ảnh, à! Em nói đến phim ảnh kia!” Chưa đã về, đây là con át chủ bài để hai người không cắt đứt liên lạc với nhau, sao có thể tùy tiện đưa cho cô? “Thật xin lỗi, tôi không có thói quen mang phim theo người, nếu không thì thế này đi, chờ em suy nghĩ xong nói lại cho tôi, chúng ta hẹn thời gian gặp mặt, đến lúc đó tôi sẽ giao phim lại cho em.”

Đây là uy hiếp trá hình, ý chính là: cô không có câu trả lời, anh sẽ không trả phim cho cô.

Long Nghiên Nghiên không hiểu vì sao người đàn ông trước mắt này lại cố chấp bắt cô suy nghĩ? “Vì sao lại chọn tôi?”

Chần chừ vài giây, khóe môi tao nhã gọi lên cười nói: “Nếu tôi nói, từ màn ảnh tôi vừa gặp đã yêu em thì sao, em có tin không?”

“Nhảm nhí, tôi không tin.” Lười phòng vệ trong nháy mắt mở rộng ra, cô nhìn anh đề phòng.

“Tôi cũng không tin, cho nên em yên tâm, tìm em cũng là vì cảm giác trong nháy mắt đó, mái tóc dài của em khiến tôi chú ý, đơn giản như vậy thôi. Cho dù về sau em lại cắt tóc ngắn, tôi vẫn thấy khí chất của em rất thích hợp để làm nữ chính trong chủ đề lần này, tôi cam đoan không có ý nghĩ không an phận với em đâu.” Anh nhún vai, cười đến miễn cưỡng.

Thật sự không có ý nghĩ không an phận, cũng không cho phép mình có ý nghĩ không an phận.

Tính tình của cô căn bản không phải loại mình thích, người con gái như vậy sao anh có thể động lòng? Anh chỉ bị vẻ ngoài của cô hấp dẫn, mới muốn quen cô, quan tâm cô, muốn cô làm nữ chính, cũng chỉ thế này thôi, rất đơn giản.

Vừa nghĩ như vậy, bỗng dưng, anh phát hiện xoang mũi lại bắt đầu tác quái.

Làm ơn đi! Đừng đến chứ.

Long Nghiên Nghiên không chú ý tới biểu tình khác thường của Lệnh Quá Dương, bàn tay xiết chặt danh thiếp, xoay người đến trước cửa. “Hi vọng anh nói được làm được, sau hôm nay, tôi không muốn nhìn thấy quảng cáo đó lần nữa, nếu không anh chờ bị kiện đi!”

Lệnh Quá Dương không nói thêm một câu nào nữa, cô không quan tâm, càng không để ý đến những tiểu thư thư ký ở phòng làm việc ở sát bên cạnh cô đang xì xào to nhỏ cái gì.

Không nghĩ nhiều nữa, Long Nghiên Nghiên rời tầng mười bảy, đi khỏi Thiên Kinh.

Để người ta chú ý tới cô sao? Cũng sẽ chú ý giống cái người hai lần nhìn thấy mình thì chảy máu cam ư? Bọn họ sẽ khen ngợi cô, hay là hờ hững như trước kia, lạnh lùng chẳng thèm nhìn cô một cái? /Vô.Ảnh.Các.20..https://qttp.wordpress.com//

Cô không biết có nên thử một lần hay không!

“Đáng chết! Lệnh Quá Dương, cậu nhiều máu như thế, vì sao không hiến máu nhân đạo đi, để máu dây cả lên giấy tờ của tôi, ông trời của con, đây là hợp đồng a..... Cái gì? Không cho phép, quảng cáo kia vừa mới tung ra mà, ít nhất cũng phải để vài ngày đã, ai để ý cậu hứa gì với cô ấy..... Ê! Cậu dám đem lấy giấy lau mũi bôi lên hợp đồng lần nữa xem, Lệnh, Quá, Dương!”

Trong văn phòng truyền đến tiếng kêu gầm rú của Nghiêm Cát Tường, nhưng, cũng không ảnh hưởng đến chuyện của Long Nghiên Nghiên.

Người con gái thần bí được mọi người chú ý qua các áp phích quảng cáo trên tivi, tỷ lệ sống sót chỉ có trong một buổi sáng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bách Biến Tiểu Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Một chiếc xe tải nhỏ đỗ trước công trình bằng xi măng đã cũ, cửa xe mở ra, một người con gái tóc ngắn lưng đeo ba lô nhảy xuống, chuyển hành lý từ xe tải ra.

Trên khoang điều khiển, một người đàn ông cường tráng da dẻ ngăm đen lo lắng hỏi: “Nghiên Nghiên, em chắc chắn không cần anh giúp?”

“Không cần! Anh Đỗ, em chỉ có một rương hành lý nhỏ này thôi, lại là tầng năm, không cao, em tự chuyển cũng được.”

“Nhưng mà.....”

“Đừng nhưng mà, sắp đến mười giờ rồi, anh không phải muốn đưa gạch đến công trường à? Nếu vì chờ em một đoạn đường mà làm trễ thời gian của

anh, em sẽ lo lắng bất an lắm, mau đi nhanh đi!” /Vô.Ảnh.Các21...<https://qttp.wordpress.com/>

“Được rồi! Em phải cẩn thận đấy, một mình ở nhà trọ cũ nát thế này.....” Ánh mắt anh Đỗ dời về phía nhà trọ cũ nát không chịu nổi này, toàn là lo lắng. “Có gì đó không tốt, nhất định phải gọi điện thoại cho anh, em mang đi động theo chưa? Đã nạp điện chưa?”

“Làm ơn đi, anh Đỗ, em sắp ba mươi rồi, sớm không còn là cô nữ sinh cần anh chăm sóc nữa rồi, hiểu không? Huống hồ.....” Đầu cô dòm qua cửa kính xe, tay nắm thành đám hoa hua, “Ai dám chọc em, em đánh cho anh bẹp đầu.”

“Em thật...” Anh nhìn mái tóc ngắn của cô đầy yêu thương, con bé này thật là bạo lực, “Nếu chuyển ra rồi, phải chăm sóc mình thật tốt, đừng để anh và Bình Bình lo lắng.”

“Đã biết!” Già rồi mà còn coi cô đứa trẻ chưa trưởng thành, thật là!

Nhìn theo bóng xe của anh Đỗ rời đi, lúc này Long Nghiên Nghiên mới nhấc va ly lên, rảo bước tiến vào ngôi nhà mới của cô.

Tạm thời gọi là “mới” đi! Tuy nơi này thật sự quá cũ nát, tường xi măng sơn loang lổ, vết nứt khắp nơi; Cửa sắt, song sắt gỉ, hay bị phá hỏng, cũng vì thế này, tiền thuê nhà mới rẻ như vậy.

Lấy chìa khóa chủ thuê nhà đưa cho, Long Nghiên Nghiên bật cười phát hiện, cái cửa sắt lung la lung lay này căn bản không cần chìa khóa, sớm mất đi ý nghĩa của ổ khóa rồi, chỉ cần dùng một đầu ngón tay là có thể dễ dàng mở ra.

Đang muốn mang hành lý vào trong, vô tình một cái, cô lâm bị bóng người phía sau cửa sắt làm hoảng sợ.

“Oa! Anh dọa người nha? Làm sao đứng ở trong mà không nói gì, anh.....” Long Nghiên Nghiên hít mắt lại, khá ấn tượng với người đàn ông cao ráo này, trong lúc nhất thời lại không nhớ nổi tên, “Anh..... Anh là.....”

Sắc mặt người đàn ông xanh mét, môi phun ra vài chữ. “Lệnh Quá Dương.”

“Đứng đứng, anh là nhiếp ảnh gia kia, nhưng, sao anh có thể xuất hiện ở đây?”

“Người đàn ông vừa đưa em đến là ai?” Qua khe cửa đồ nát anh thấy rõ động tác nói nói cười cười của hai người. /Vô.Ảnh.22.Các...
<https://qttp.wordpress.com/>

Cô, không phải đã có bạn trai rồi chứ?

“Anh lo nhiều chuyện vậy? Nhưng thật ra anh, lén lút trốn sau cửa làm gì?”

Anh run sợ, tay đưa ra tờ giấy, “Long tiểu thư cũng mau quên quá, em đã quên điền gì trên tờ giấy này đúng không?”

Ngoài tên có thể là thật, gọi điện thoại, không có người bắt máy, theo địa chỉ, chỉ là căn phòng trống không, hại anh lại mất đi dấu vết của cô, may mà người cho thuê nhà gợi ý, gọi điện hỏi chủ khu nhà, mới biết có người phụ nữ tên Long Nghiên Nghiên đến thuê nhà tầng năm, nhưng còn chưa đến.

“Tôi đương nhiên rõ tôi viết cái gì. Ê, không phải anh ở đây chờ tôi chứ?” Thần sắc hoài nghi nhìn khuôn mặt khó coi của anh để tìm đáp án, “Oa, đúng á! Anh chờ ở đây ... bao lâu rồi?”

“Mỗi ngày đều đến, em nói tôi chờ bao lâu?”

Cô không hiểu nổi trứng lớn hai mắt, “Thần kinh à! Tôi còn chưa chuyển vào, anh chạy đến đây tìm ai?”

Những từ bất nhã này khiến mày anh nhú lại, lưng dựa vào tường lạnh lùng nói: “Em cũng không nói cho tôi biết đây là nhà mới của em, hôm nay em mới có thể chuyển vào.”

Anh dừng một chút, cố chịu đựng nói: “Thậm chí còn không nhận điện thoại của tôi.”

“Tôi không nhận điện thoại của người lạ, hơn nữa, tôi cũng không có nghĩa vụ phải nói cho anh biết khi nào thì tôi đến đây?” Trong nhận thức của cô, anh là người xa lạ, nhưng có vẻ bản thân anh lại không cho là như thế.

“Em nợ tôi một câu trả lời, em không muốn lấy lại phim của em sao?” Thoáng nhìn qua rương hành lý nặng nề kia, anh đoạt lấy, đi lên cầu thang trước.

Long Nghiên Nghiên liếc xéo một cái, đúng là người lập dị, nhưng có lao công miễn phí, tội gì cô không dùng.

Cầu thang chật hẹp làm anh chau mày rậm lại, với một người phụ nữ sống một mình mà nói, chỗ ở thế này thật không an toàn. /Vô.Ảnh.23..Các...
<https://qttp.wordpress.com/>

Long Nghiên Nghiên cầm chìa vào ổ, cửa vừa mở, mùi vị khó ngửi tràn ra, căn hộ mười mấy mét vuông trống không, không có một đồ đạc gì, chỉ có mỗi cái bóng đèn treo lơ lửng ở trần nhà.

Phòng tuy nhỏ nhưng Long Nghiên Nghiên đã thấy rất hài lòng.

Đi đến cửa sổ, cô mở rộng ra để thông gió, vừa xoay người, chỉ thấy vẻ mặt Lệnh Quá Dương chán ghét ngó góc tường mốc meo, nghiên cứu mấy cục cứng nắm mốc đã ở đây bao lâu, họ hàng rộng lớn thế nào.

“Hoàn cảnh ở đây tệ quá.” Anh nói chân thành.

“Cho nên mới rẻ mà! Một tháng chỉ sáu ngàn, với tôi mà nói đó thật sự không tệ.” Cô đoạt lại hành lý của mình, chuyển vào một căn phòng duy nhất phía trong.

Căn phòng nhỏ trống rỗng, ngoài đỉnh đóng móc treo quần áo trên vách tường thì cái gì cũng không có.

“Xem ra mình phải bỏ tiền bán hoa ra mua dụng cụ, giường, bàn, ghế, mấy thứ này không thể thiếu được...” Long Nghiên Nghiên lẩm bẩm nói.

Tháng này, lại phải ăn uống chùa chỗ Bình Bình rồi.

“Em thiếu tiền?” Lệnh Quá Dương không nói nên được cảm xúc quái dị trong lòng, theo như lời nói của cô, cuộc sống của cô có điểm vất vả.

“Nói nhảm, ai mà chẳng thiếu tiền.”

Thấy anh mỉm cười, hai tay cô vung lên, “Tôi nói thật đấy, anh đừng nhìn tôi như thế.”

“Chỉ cần em đáp ứng đề nghị của tôi, tôi cam đoan em lập tức có thể đổi một căn hộ có đồ dùng đầy đủ, tốt hơn nơi này vài lần.” Đề nén vui mừng trong lòng, về tình, anh cũng không hi vọng cô có thể ở một nơi kinh khủng thế này.

“Tiền đủ dùng là được rồi, tôi cũng chẳng bận tâm đến nó, huống hồ tôi ở một mình, nơi này vừa vặn rồi, không cần thiết phải đổi đi đâu nữa.”

“Em có biết dọc theo ngõ nhỏ này có bao nhiêu quán ăn đêm bất hợp pháp không? Khu này tháng trước còn được lên báo, một con nghiện vì dùng thuốc quá liều đã đánh người ta đến chết, nơi rong rã lẫn lộn thế này, em là phụ nữ, rất dễ trở thành đối tượng xuống tay của kẻ khác.” Anh nhìn cô giận dữ. /Vô.Ảnh.24.Các...<https://qttp.wordpress.com/>

“Lệnh tiên sinh, không phải anh đến để đưa phim cho tôi à? Sao lại điều tra tình hình xung quanh tôi rõ ràng như thế, nếu không phải biết anh muốn tôi làm người mẫu, tôi còn nghĩ đến anh có ý đồ gì khác với tôi đấy!” Dùng quan tâm để làm cô dịu đi, đừng hòng!

Lệnh Quá Dương không lên tiếng, trên mặt hiện lên nét bí hiểm.

Đúng, anh có ý đồ với cô, khi anh thà chết chứ không từ bỏ tâm ý, sau khi thêm thành tích một tuần chảy máu cam, anh đã khuấy phục rồi, chấp nhận số mệnh vậy.

“Sao lại không nói lời nào? Hay là tôi đoán đúng rồi?” Cô nheo mắt lại.

“Nếu em ở đây suốt bảy ngày, sớm tối đều chạy đến đây, lẽ nào lại không quen được với hoàn cảnh nơi này?” Anh đã có kinh nghiệm, không bao giờ... nói trái suy nghĩ của mình nữa. “Nói thật, hôm nay tôi không đem phim theo bên người, vì tôi căn bản không biết em sẽ xuất hiện.”

“Anh điên rồi, nào có ai tìm người như vậy, nếu tôi đưa cho anh là một địa chỉ giả thì sao đây? Chẳng lẽ tôi không thể làm thế?” Cô lắc đầu, khó hiểu nói.

Vấn đề phim Long Nghiên Nghiên đã sớm chẳng thèm để ý, chỉ cần đối phương không tự tiện sử dụng, cô cũng không định sẽ sống chết đoạt về.

“Không phải là không thể.” Anh trả lời hùng hồn vang vọng, không hề do dự.

Long Nghiên Nghiên thấy đôi mắt đen của anh đầy nghiêm túc, không khỏi chấn động trong lòng, cảm giác anh mang đến cho cô, thật xa lạ nhưng cũng khiến cô rối lòng, giống như..... cô cần có người ở bên cạnh mình để tiếp thêm sức mạnh.

Theo bản năng vừa nhấc chân lên, cô vòng ra phía sau anh, cầm ba lô chạy ra ngoài.

“Em định đi đâu?”

“Đi mua đồ gia đình!” Không dám đối mặt với loại cảm giác này, cô chạy đi.

Nhưng cũng cho anh một cơ hội tốt để bám lấy. “Đợi chút, em cần giúp, tôi đi với em.”

Chạy đến mấy cửa hàng đồ nhà giá rẻ, Long Nghiên Nghiên mua cái giá lắp ráp, bàn vuông, ghế dựa. /Vô.Ảnh.25.Các...<https://qttp.wordpress.com/>

Có cái đuôi vương chân vương tay bên cạnh, cô không nói nhiều, dù sao có người đi cùng có thể chuyển đồ lên lầu, có thể bớt đi không ít thời gian và sức lực, nhưng vị này hình như hơi vượt quyền của công nhân chuyển đồ, ngang nhiên can thiệp vào việc cô thích mua đồ gì.

“Em không thể mua cái đệm là xong, ít nhất phải mua khung giường nữa, loại đệm này không tốt, ngủ lâu lò xo dễ bị bong.” Tư thế ngủ xấu, chẳng những không thoải mái, tương lai, thân thể cũng sẽ bị ảnh hưởng.

“Tiền sinh, đây là nhà của tôi, tôi có quyền quyết định cái nệm của mình chứ?” Nệm hai ngàn, đã là cực hạn của cô rồi.

“Đừng quên chỗ em ở rất ẩm ướt, em trả thẳng nệm lên đó, bị nhiễm lạnh, bệnh phong thấp sẽ xuất hiện, đối với em sẽ không tốt, đạo lý đơn giản như vậy, em lớn thế này sao còn không biết?”

“Tôi đào đâu ra tiền mua khung giường? Hay là để khi nào nhận lương tháng sau, tôi sẽ xem xét.....”

“Mua một lần đi cho xong, ai biết có phải là em nói qua quýt lấy lệ hay không chứ, em mua thế nào tôi cũng không xen vào, ngoại trừ giường ngủ là tôi quyết không thỏa hiệp, em chỉ có thể chọn mua đệm và thêm khung giường.”

Canh trước người Long Nghiên Nghiên, Lệnh Quá Dương không để cô đi tính tiền. Cô gái nhân viên cửa hàng cười cười, xấu hổ không biết nên làm gì bây giờ, vợ chồng mới cãi nhau, người ngoài cuộc thật sự không nên chen vào.

“Rốt cuộc hiện tại là anh mua đồ, hay là tôi mua đồ?” Thật là kỳ diệu, tính nhẫn nại của cô có vẻ đã hết, Long Nghiên Nghiên không thể không nhận ra mình đang tức giận.

Không nhìn ánh mắt phẫn nộ của cô, Lệnh Quá Dương hất mặt lên, “Là tôi muốn tốt cho em.....”

“Tôi không cần anh tốt với tôi, từ nhỏ đến lớn không có người nào quản tôi, anh dựa vào cái gì mà quản nhiều như vậy? Tôi và anh lại không quen biết!”

Lệnh Quá Dương im lặng, thì ra là thế, từ nhỏ đến lớn cũng chưa có ai quản cô sao?

Ngại quá, từ hôm nay trở đi, cô phải quen với việc có người quản cô rồi.

Lệnh Quá Dương quay đầu mỉm cười với cô gái bán hàng. “Tiểu thư, xin hỏi có loại đệm êm nhất không? Tốt nhất nên bán kèm khung giường nữa, nếu có, xin đưa chúng tôi đi xem.”

“Có thì có, nhưng vị tiểu thư này.....” Bị Long Nghiên Nghiên trừng mắt, cô gái có phản hồi sợ.

“Không sao, đừng để ý cô ấy, giá không thành vấn đề, cô giới thiệu cho chúng tôi xem đi!” Lệnh Quá Dương giữ tay Long Nghiên Nghiên lại, không cho cô đi chuyển nửa bước.

“Lệnh Quá Dương, anh nói cái gì?” Long Nghiên Nghiên trừng mắt.

Cái gì mà kêu giá không thành vấn đề, ví tiền của cô đã xẹp lăm rồi, ngay cả bữa cơm tiếp theo cũng là vấn đề, tên khốn này lại nói dễ dàng như thế.

Cô muốn đẩy anh ra thật mạnh, hoặc tặng cho anh một đấm, như thế sẽ không phải ở cùng với cái tên uống nhầm thuốc này ở đây mua giường nữa.

“Đây là nệm nhập khẩu từ Đức, tính đàn hồi tốt, đi kèm với khung giường, tính thoáng khí cao, còn có thể làm giấc ngủ ngon hơn.”

/Vô.Ảnh.Các.26..https://qttp.wordpress.com/

Với Long Nghiên Nghiên mà nói, giường cũng chỉ là một đồ dùng trong nhà mà thôi, có tác dụng hay không cô cũng chẳng quan tâm, nhưng tấm nệm này ngồi lên thật thoải mái, khiến người ta muốn nằm xuống.

Lệnh Quá Dương không bỏ sót vẻ mặt thích thú của cô.

Cô gái bán hàng đã thâm lén lút đáng giá đôi khách trai đẹp gái xinh, “Khung giường này có khả năng chịu nặng lớn, thoáng khí, à vâng, có rung động dữ dội cũng không dễ gãy.”

Thực hiển nhiên, cô bán hàng hiểu nhầm rồi.

“Tôi ngủ một mình mà, sao phải lo đến sức nặng, rung động.....” Long Nghiên Nghiên chợt dừng lại, tiện thể rống to, “Tôi cần một cái giường đơn.”

Long Nghiên Nghiên vội rút cánh tay bị nắm chặt về, không thể để người khác hiểu lầm cô có quan hệ với tên đàn ông này được.

“Nhưng giường đôi nằm hay ngồi đều rất thoải mái.” Lệnh Quá Dương cười như không cười nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của cô, thì ra, cô cũng biết ngượng.

“Thật chẳng hiểu vì sao tôi lại phải tốn thời gian ở đây để bị quý cán xé kia chứ?” Long Nghiên Nghiên nhìn cái giá dọa người kia, không khỏi lú lười.

Tuy động lòng, nhưng năm con số không phải là một món tiền nhỏ. “Cô à, tôi muốn mua nệm thường thôi.....”

“Không được, chúng ta sẽ lấy giường này.” Lệnh Quá Dương cắt ngang lời cô, rút thẻ tín dụng ra đưa cho cô gái bán hàng.

Cuối cùng đã thu phục được hai vị khách cãi nhau đến một giờ này, cô gái bán hàng như trút được gánh nặng, vui vẻ đi quét thè.

“Lệnh Quá Dương, anh có ý gì?” Chỉ số thông minh của cô chắc không thấp, anh thanh toán số tiền kia cho cô làm gì. /Vô.Ảnh.Các...
27https://qttp.wordpress.com/

“Em nói xem?” Anh cười châm biếm đáp.

“Tôi chưa từng nói muốn mua cái giường này, anh không cần phải vì muốn lấy lòng tôi mà cho tôi vay tiền, con số này quá lớn, tôi không nhận được, còn nữa, đừng hi vọng vì thế mà tôi sẽ đáp ứng anh. ....”

Cô gái bán hàng đã cầm thẻ đến, Lệnh Quá Dương không quan tâm đến cô, nhanh nhẹn ký tên.

“Em không nhận coi như xong, dù sao tôi chỉ đi địa chỉ nhà em, em không lấy cũng được, nhớ gọi đội dọn dẹp đến, chuyển cái cục rác to này đi.”

Chiều này rất tàn độc, nói cô không cần, thì cái giường tám vạn sẽ bị đưa đi làm đồng nát sắt vụn!

Long Nghiên Nghiên không dám tin trông mắt nhìn anh thật lâu, cuối cùng cũng chịu thua hạ hai vai xuống. “Có phải chuyện anh đã quyết định thì nhất định phải làm cho bằng được hay không?” Cô thở sâu, tiếp nhận sự thật này.

Lệnh Quá Dương nhướng mày mắt cười miệng toét, thật cao hứng khi cô đã hiểu sự kiên trì của mình.

Với cô, anh bắt buộc phải làm.

Sau khi công ty vận chuyển đồ về nhà, sắc trời đã tối.

Ánh mắt đảo qua người đàn ông đang lau chùi vách tường trong phòng khách, nói không tò mò là gạt người, cuối cùng thì anh đến nhà cô làm gì? Muốn cô làm người mẫu ư?

Nhưng cả một ngày, anh lại chẳng nói chữ nào, ngược lại còn làm người mua đồ, chuyển đồ, lau dọn phòng, mỗi thứ anh đều nhúng tay vào giúp.

Ánh mắt sắc bén phát hiện ra ông bạn kia đang lấy cái gì kê móng, Long Nghiên Nghiên không hề lưu tình đi đến đá văng anh ra.

Lệnh Quá Dương đang chuyên tâm diệt lũ nấm mốc, không nghĩ có người bất ngờ đánh mình, không ổn định một cái, ngã xoài xuống đất: “Làm ơn đi! Em hiện thực một chút có được không?”

Nét mặt Lệnh Quá Dương uất ức, làm sao anh có thể thích loại phụ nữ không hề có khí chất này chứ? /Vô.Ảnh28..Các...<https://qttp.wordpress.com/>

Long Nghiên Nghiên ôm lấy hộp sắt vuông, liếc xéo cái móng anh, “Ai bảo anh có ghế không ngồi, lại ngồi lên hộp sắt của tôi.”

Cô mở hộp sắt ra, lấy khung ảnh bên trong, đặt trong phòng ngủ, tiếng điện thoại kêu đúng lúc, cô vừa nghe máy vừa đi ra ngoài: “A, anh Đỗ à! Ủ, bên này em ok, đừng! Có cái... À, có người bạn giúp em rồi, đừng lo cho em, em có thể, yên tâm đi...”

Lệnh Quá Dương để ý thấy giọng nói của cô dịu đi rất nhiều, không lạnh băng như khi nói chuyện với anh, mắt tối sầm lại, anh vuốt cằm trầm tư.

Anh Đỗ, chính là kẻ cơ bắp đưa cô đến sáng nay à? Nếu cô thích vóc dáng tên đàn ông kia, vậy thì mình chẳng phải hết hi vọng rồi sao?

“Ê, anh đừng nói ngã đến choáng váng nhé, sao lại không nói gì?” Cúp máy, Long Nghiên Nghiên chỉ thấy anh nhìn mình đến ngẩn người.

“Tôi đang nghĩ làm sao mới có thể nhét mình về lại bụng mẹ.” Anh muốn trước khi mẹ sinh anh ra, ăn nhiều thuốc bổ một chút để anh cường tráng.

“Cái gì?” Tiếng nói quá nhỏ, cô nghe không rõ.

“Anh không đói bụng à? Tôi đói đến muốn bắt tỉnh rồi, đi ăn cơm trước được không?”

Long Nghiên Nghiên biết đầu hẻm có một quán mì thịt bò, liền mở miệng nói: “Tôi mời anh đi ăn mì nhé!” Anh giúp cô làm việc cả một ngày, còn ép cô phải chấp nhận để anh trả tiền, bữa cơm này cô nên mời.

Ánh đèn nê-ông chột lóe trong ngõ nhỏ, che khuất nhiều kẻ phóng đảng trong đêm, hai người tản bộ trong một cái ngõ nhỏ, không ít kẻ xa lạ đi sát qua bên họ mang theo hơi rượu nồng đậm, trong đó không ít tên đàn ông nhìn thấy vẻ mặt xinh đẹp của Long Nghiên Nghiên liền huyết sảo với cô.

/Vô.Ảnh..Các.29..<https://qttp.wordpress.com/>

Sắc mặt Lệnh Quá Dương âm trầm, lại càng không yên tâm để cô ở đây một mình, nhìn kia, ở đầu hẻm còn có người đánh nhau gây chuyện, một kẻ lang thang không hiểu sao lại đắc tội với vài gã say rượu, bị chúng vây đánh.

“Long Nghiên Nghiên?” Anh dừng bước lại, cô gái khó hiểu này sao lại bỗng đi hướng khác, mục đích là, người đang bị đánh kia sao.

Chết tiệt! Không phải cô nghĩ.....

Đúng vậy, Long Nghiên Nghiên lo chuyện bao đồng, vì kẻ say xin không tỉnh táo nên nếu mà ra tay sẽ dễ dàng khiến người khác bị thương nặng.

“Long Nghiên Nghiên!” Cô bé ngốc này, cô một phụ nữ lại muốn làm anh hùng? Dám chạy đến ngăn kẻ say xin hung ác.....

Muốn đến hỗ trợ nhưng Lệnh Quá Dương lại há to miệng, sừng sốt mừi giã, mới từ từ bước lại gần, chỉ biết cô hung hãn, lại không ngờ cô có thể đánh giỏi đến vậy.

Lấy một địch năm, Long Nghiên Nghiên phản ứng nhanh né tránh đòn của đối phương, nhanh hơn nữa, tàn độc hơn nữa, tung đòn vào lưng và ngực lũ say, hai tên to con không địch lại cô, bị cô đánh văng ra ngoài.

Về mặt Lệnh Quá Dương thay đổi, cô vùng quyền tuy có lực nhưng lộn xộn, quyền pháp chưa nói đến, thân thủ như vậy, không phải luyện từ nhỏ, mà là trong môi trường nghiêm khắc thời gian dài luyện thành phản xạ có điều kiện.

Anh suy nghĩ sâu xa, cuộc sống của Long Nghiên Nghiên trước kia rốt cuộc là gì?

Trong phút chốc, một kẻ say ngã trước mặt anh lấy ra một con dao ngắn ra, nhắm vị trí của Long Nghiên Nghiên, vội muốn nhảy lên.

Ánh mắt Lệnh Quá Dương lóe lên tia lạnh lẽo, nhanh như chớp, bấp chân vừa nhấc.

“Bụp!” Con dao lập tức rơi xuống đất.

Kẻ say xin khóc thét một tiếng, cầm lấy cổ tay vừa cầm dao quỳ rạp xuống đất, kêu ô ô.

Giải quyết xong ba gã say xin kia, Long Nghiên Nghiên ngoái đầu nhìn lại chỉ thấy Lệnh Quá Dương với khuôn mặt xanh mét, nghĩ đến anh đang hoảng sợ.

Kẻ say xin té trên mặt đất kêu la rên rĩ, tỉnh rượu hơn phân nửa, kẻ lang thang cũng được cứu.

Long Nghiên Nghiên sờ vào bụng cô, sau khi vận động hình như càng đói bụng hơn.

“Em không nên kích động chen vào như thế, lẽ ra nên báo cảnh sát trước.” Lệnh Quá Dương cực kỳ nghiêm túc nói. /Vô.30Ảnh.Các...
<https://qttp.wordpress.com/>

“Nếu tôi không ngăn, chờ đến khi cảnh sát, nói không chừng người đã bị đánh chết rồi.” Cô tức giận liếc xéo anh, người đàn ông cao to chưa chắc đã hữu dụng, tiểu quý nhất gan như anh, đúng là một ngạc nhiên dễ sợ.

“Dù sao em cũng không nên tự tiện ra tay, em cho là mình vô địch, không bị thương cũng như gặp chuyện không may à?”

“Từ hồi mười tuổi tôi đã gia nhập bang phái trường học, mười hai tuổi đi đánh nhau với các đại ca quanh đó, sợ gì chứ.” Cô cười nhạo.

Lệnh Quá Dương kinh ngạc thờ gáp một tiếng, tự sắc nước miếng của mình, ho trời chết.

“Năm thứ nhất trung học cơ sở tôi đã có tiếng đánh nhau trên đường, vào trung học, tên côn đồ nào trên đường chẳng biết đến tên tôi, dám tác quái trước mặt tôi, tôi sẽ cho chúng chết.”

Vừa hít vào, lại càng sắc nghiêm trọng hơn, ho khan không ngừng.

“Cho nên cái loại nhân vật nhỏ bé này chẳng đáng kể tí nào trong mắt tôi, anh hiểu rồi chứ?”

Trả lời cô là tiếng ho liên tiếp, Lệnh Quá Dương không ngăn được giận dữ nhìn chăm chăm người con gái đang đắc ý này.

Hiểu được cái quý!

Thích cô bé như thế này, xem ra anh sẽ phải nhức đầu to!

Một lần nhất thời sơ ý, Long Nghiên Nghiên lỡ nói với anh nơi làm việc của mình, từ đó về sau, vị đàn ông danh tiếng tốt Quá Dương kia, mỗi ngày đều xuất hiện đúng giờ cô tan làm.

“Tiểu Nghiên, người hầu trung thành của cô lại đến kìa, tốt số há—lúc nào cũng có người đặc biệt đưa cô về nhà.” Viên Thu Bình ôm bụng, chớp mắt chế nhạo Long Nghiên Nghiên.

Nghe vậy, Long Nghiên Nghiên nhìn lên trời nói: “Đừng nhắc đến sự ngu dại của tôi nữa, tôi thật hối hận khi tự rước phiền toái vào thân mình.”

Nghe xong chiến tích huy hoàng của cô, Lệnh Quá Dương chẳng những không nửa đường bỏ cuộc, vẫn muốn cô làm nhân vật chính dưới ống kính như cũ, cả tháng nay, gió to mưa lớn đều không trở ngại, mỗi ngày đều đến chờ cô, đuổi cũng không đi.

“Nghiên Nghiên, em đừng nhúc nhích, đồ nặng như vậy để anh chuyển được rồi.” Cánh tay thư đón lấy bồn hoa cô nhấc lên, với tình yêu của một người đàn ông mà nói, vốn cho việc nặng là việc người phụ nữ không nên làm.

“Lệnh tiên sinh, tôi không yếu đuối như thế đâu?” Mắt liếc ngang, vị khách không mời mà đến này từ sau khi cô dọn nhà, liền tự động gọi cô là Nghiên Nghiên.

“Phải biết rằng em là một người trong vạn người được tuyển chọn nhé, anh sợ em mất thăng bằng, bị ngã, anh lại phải tìm người khác.” Lao công miễn phí liền nhấc bồn hoa vào trong, đứng ngoài chờ hai nữ chủ nhân làm xong việc.

“Sao? Nghiên Nghiên, em lo gì thế?” /Vô.Ảnh..Các.31..<https://qttp.wordpress.com/>

Long Nghiên Nghiên vốn đang nghĩ hoặc trong lòng, đây là anh chỉ hỏi cho có lệ thôi mà, nhưng kỳ quái, hình như anh không cần mình trả lời, ba giây sau đã ném vấn đề này ra sau đầu.

“Chắc tôi em quên ăn cơm rồi, anh có bánh sừng bò mới ra lò đây, lót dạ trước đi, chúng ta xem xem tôi muốn ăn gì?” Anh lấy túi giấy thơm hương bơ từ xe máy ra.

Long Nghiên Nghiên có chút đăm chiêu cắn cái bánh nóng hổi, giống như chăm sóc cô, mang cô về nhà mới là mục đích của anh.

“Không công bằng, Lệnh tiên sinh, vì sao Tiểu Nghiên có, mà tôi không có?” Viên Thu Bình bắt nắn mở miệng, đúng là đối xử khác biệt, sao lại không quan tâm đến phụ nữ có thai một chút chứ.

“Có có có, đương nhiên là có, sao lại thiếu phần của Viên tiểu thư được.” Gần như cười nịnh nọt, đưa cái túi thơm nồng lên, mang vào cùng với một ám hiệu.

Mau mau lấy đi nhanh nhanh lên, để anh còn có nhiều thời gian ở chung với Long Nghiên Nghiên hơn nữa.

“Đi thôi! Nghiên Nghiên, xe của anh ở kia.....” Đang nói, mắt bỗng nhú lại, nhìn cánh tay phải của cô, “Em bị thương?”

Anh nhớ rất rõ, trên cánh tay của cô ngày hôm qua không có vết đỏ này.

“Không có việc gì, không cần thận trọng vào mà thôi.” Long Nghiên Nghiên thầm kinh ngạc, có phải vì chuyển đồ nguyên ngày nay nên tay đau mà không có lực, cảm thấy sức của anh quá lớn, lớn đến mức cô không giãy tay ra được.

“Tura nay Tiểu Nghiên đến góc chợ giao thêm lẵng hoa, vì đánh nhau với một tên lưu manh trong quán nên mới bị thương.” Nếu được ăn miễn phí, Viên Thu Bình cũng phải báo đáp lại chứ nhỉ.

“Sao em luôn kích động như thế chứ?” Lệnh Quá Dương khẽ thờ dài, thật đau đầu quá mà!

Thấy việc nghĩa cô luôn hăng hái làm, thường khiến mình bị thương, nhưng cô lại không để tâm, đến lúc nào đó anh không nhìn được, thế nào cũng phải hung hăng đánh mông cô, dạy cô phân biệt được nặng nhẹ.

“Làm ơn đi, chỉ bị chạm một chút thôi à, đừng quá sức kinh hãi như quái vật thể chứ, trước kia khi tôi đưa xe với người ta, còn đông đúc một cái, tây đông một cái, có gì khác biệt đâu.” Đáng tiếc vết sẹo đó đã mờ rồi, nếu không sẽ lấy ra cho anh xem, dọa anh một trận.

“Nghiên Nghiên, em vừa nói em đưa với người ta cái gì?” Từ từ đã, anh vừa mới nghe thấy gì vậy? /Vô.Ảnh.32.Các..<https://qttp.wordpress.com/>

“Đưa xe á! Anh đừng nói ngay cả đưa xe là cái gì cũng không biết..... nhé!” Cô cảm thấy năm ngón tay trên cánh tay càng siết chặt hơn, đau á!

Lệnh Quá Dương đấm chính, anh nhất định phải đánh mông cô thật đau, hơn nữa không lưu tình nữa, cô bé này dám đi đưa xe với người ta, không muốn sống nữa hả?

Lừa gạt tăng vọt, Lệnh Quá Dương nắm tay Long Nghiên Nghiên, bước đến chỗ xe rồi dừng lại.

Ba!

Mở cửa xe, ném cô vào.

Phanh!

Đóng cửa xe, anh lại vòng ra ghế điều khiển, đặt mông ngồi xuống.

“Lệnh Quá Dương, anh muốn làm gì?” Mắt nỏ dom dóm, lần đầu tiên Long Nghiên Nghiên phát hiện đàn ông có sức lớn như vậy.

“Đến đây đi! Chúng ta nói rõ một lần.”

“Nói rõ cái gì? Nói tên khốn kiếp này đã đẩy tôi vào đây sao?” Bị ném vào như rác rưởi bỏ đi, dù là ai thì cũng không thể không phát hỏa.

“Rất đau à?” /Vô.Ảnh..Các..33.<https://qttp.wordpress.com/>

“Đương nhiên đau rồi!” Cô ấn thất lưng, mình lại quá coi thường sức mạnh của đàn ông.

“Anh giúp em mát xa.” Cách hộp số, Lệnh Quá Dương nghiêng người đến.

Nhiệt khí trên người anh tỏa ra làm thân thể Long Nghiên Nghiên như bị bọ chét cắn, gương mặt to lớn gần sát của anh dọa đến hoảng sợ, cô lui về ghế dựa, sau khi phát hiện trên thắt lưng là bàn tay của anh đang xoa nắn, mặt lập tức bị phủ một lớp tảo đỏ.

“Anh tránh ra... mình tôi làm được.” Quá khứ có người đàn ông dám chạm vào cô đều bị cô đánh cho khóc gào, trước mắt mà nói, còn chưa có ai dám vượt qua một bước mà chạm vào tay cô chứ đừng nói đến nơi khác.

Mà anh, một tay giống như ôm cô, tay kia lại dán tại phần eo của cô, thật là muốn đòi mạng a! Cô thà đau chứ không cần linh giáo cái cảm giác tê dại ngựa ngửa này.

“Em chắc chắn là không có việc gì à? Muốn mua cao dán không? Hay chúng ta đi bác sĩ?” Anh thật muốn mắng mình, quá xúc động khiến anh quên cả kiểm chế sức mạnh, khiến cho cô bị đau.

“Tôi không sao.” Xua tay, muốn ngăn khoảng cách giữa hai người, tiện tay tán bốt hơi nóng trên mặt. “Ê, anh muốn nói rõ với tôi cái gì?”

“Nói rõ trước kia em đã làm bao nhiêu chuyện chán sống rồi?” Một lần bị dọa là đủ rồi, muốn đếm số lần bị dọa, để trái tim anh có thể kiên cường tiếp nhận được.

“Anh..... anh bệnh à!” Lôi cô lên xe chỉ vì hỏi cái này.

“Anh muốn biết tất cả chuyện có liên quan đến em.” Sau mỗi lần khiếp sợ, đều khiến anh có cảm giác vô lực và đau xót thật nhiều, cô bé này rất không yêu bản thân mình, anh lại không thể lúc nào cũng kè kè bên cạnh cô, dù sao, cũng phải nghĩ cách bảo vệ cô cho tốt.

Long Nghiên Nghiên hoảng hốt vì nét mặt nghiêm túc của anh, bọn họ nhiều nhất chỉ quen nhau một tháng, anh dựa vào cái gì mà lộ ra đáng về quan tâm cô như thế?

“Muốn tôi nói cũng được, anh đem phim ra đây trước đi.” Muốn ngăn anh lại, chiều này dùng lần nào cũng có hiệu quả.

Lệnh Quá Dương hờ hững, mắt nhìn thẳng phía trước, chìa khóa sắp cắm vào ổ, xoay, khởi động xe, nhấn ga, lên đường, giống như người đàn ông vừa mới hỏi câu kia không phải anh.

Long Nghiên Nghiên liếc anh một cái, tên này lại dùng cái chiêu cũ giả chết không nghe thấy này, không biết anh muốn lưu phim của cô lại làm gì chứ?

“Lệnh Quá Dương, phim đâu? Không phải lần nào tôi cũng nhắc đến à, cuối cùng khi nào thì mới trả lại cho tôi?” /Vô.Ảnh.Các34...
<https://qttp.wordpress.com/>

Anh lắc đầu, lạnh lùng không để ý đến cô.

Xin lỗi, phim kia là bảo bối của anh, cho dù bản thân có muốn, anh cũng không nhường lại đâu.

*****

Cuối tuần này, Long Nghiên Nghiên phát hiện mình có hàng xóm mới.

Phòng trống sát vách, là một cô giáo piano ở nhà trẻ.

Tám giờ, Long Nghiên Nghiên bị tiếng chuông điện đánh thức, tựa ở cửa, há mồm ra ngáp, hai mắt lơ lơ chỉ nhìn thấy một cô gái nhỏ gầy đeo kính mắt.

“Xin chào, tôi là Nhâm Vũ Tiệp, hôm nay vừa chuyển đến đây, về sau xin giúp đỡ nhiều.”

“Tôi là Long Nghiên Nghiên.” Coi như chào hỏi xong, xoay người lại, tính đi ngủ tiếp.

“Cái đó.....” Giọng nói yếu ớt đuổi theo.

Long Nghiên Nghiên không kiên nhẫn quay đầu, “Có chuyện gì không?”

“Đường ống nước trong phòng tắm của tôi có vấn đề, chủ nhà nói tôi có thể gọi thợ đến, nhưng tôi chưa quen nơi đây, có thể làm phiền Long tiểu thư.....”

“Buổi chiều tôi đi cùng cô.”

“Cám ơn, Long tiểu thư, cô thật tốt..... A..... Á!”

Tiếng rít truyền lên não, Long Nghiên Nghiên sợ đến mức nhảy dựng lên. Trời sụp? Động đất? Hay là đổ nhà?

“Gi vậy?” Cô nhìn Nhâm Vũ Tiệp trốn ở phía sau.

“Có..... có con gián..... ở kia.....” Nhâm Vũ Tiệp sợ hãi chỉ tay ra.

Đã chuẩn bị tư thế chiến tranh, Long Nghiên Nghiên xanh mắt lại, chỉ là con gián thôi mà, có cần kêu thê lương đến thế không?
/Vô.Ảnh..Các.35..https://qtp.wordpress.com/

Cầm lấy dép lê khom người, dùng sức vỗ mạnh vào sinh vật màu đen nằm úp ở góc kia, dễ dàng giải quyết con gián làm Nhâm Vũ Tiệp hoa dung thất sắc.

Đáy mắt Nhâm Vũ Tiệp tràn ngập sùng bái, “Long tiểu thư, cô..... Thật là lợi hại a!” Cô sợ nhất là loại sinh vật lấm chân nhiều cẳng này.

“Không có gì.” Bất đắc dĩ nhếch khóe miệng, vãi cái sinh vật được ban tặng này, con buồn ngủ của cô đã tan biến hoàn toàn.

“Long tiểu thư, tôi vừa đến, về sau có chuyện gì, có thể nhờ cô chiếu cố được không?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tràn đầy cầu xin, Long Nghiên Nghiên không nỡ cự tuyệt hàng xóm mới.

Bình thường bị Lệnh Quá Dương làm phiền, anh không ở đây, lại thay bằng hàng xóm nhiệt tình chạy đến tán gẫu, diệt bọ, ăn cơm với cô, cuộc sống đơn giản yên tĩnh mà Long Nghiên Nghiên muốn, hoàn toàn không có.

Nhưng, cuộc sống của cô đã lâu không náo nhiệt như vậy, kỳ thật, cũng không phải là không tốt!

Bạn đang đọc truyện *Bách Biến Tiểu Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Hình thành thói quen thì ra là một chuyện dễ dàng như thế.

Quen có người thường xuyên xuất hiện bên cạnh, quen có người đưa đón đúng giờ, quen có người cãi nhau cùng cô, quen có người như gà mẹ nhiều lời, quen có người lấy lòng mình, quen.....

Quen với sự có mặt của anh, nhưng khi cô vắng và quen với sự có mặt của anh rồi, thì anh lại chẳng nói một câu đã biến mất.

Long Nghiên Nghiên không biết đã là lần thứ mấy quay đầu nhìn ra ngoài cửa kính, chỗ kia trong quá khứ luôn có một bóng hình dong dong lảng lảng đứng đó, khuôn mặt tuần tú mỉm cười nhìn cô chăm chú, nếu không phải thì cũng vén tay áo lên làm lao công miễn phí, nhưng, bóng dáng quen thuộc đó đã biến mất ba ngày nay rồi.

Có phải người đàn ông đó đã chọn được mục tiêu tiếp theo, quyết định buông tha cho cô?

Đây đúng là chuyện tốt, nhưng đáy lòng cô lại thất vọng và đầy muộn phiền.

Đáng chết! Không lẽ là mưu kế của anh? Khiến cô quen với sự tồn tại của anh bên cạnh, sao đó cô sẽ tự nhiên thuận theo yêu cầu của anh.
/Vô.Ảnh..36Các...https://qtp.wordpress.com/

“Chị Nghiên Nghiên, chị đang nghĩ gì thế? Sao trông bất ổn vậy?”

Bỗng nhiên hoàn hồn, Long Nghiên Nghiên mới chuyển sự chú ý sang Nhâm Vũ Tiệp, mấy ngày qua vì cuộc họp mẫu giáo kết thúc muộn, cho nên mới tìm cô cùng về nhà.

“Tôi lo hôm nay gói hoa không tốt lắm, khách hàng có điểm không ưng ý...” Long Nghiên Nghiên chột dạ rũ mắt xuống, quyết định ném Lệnh Quá Dương ra khỏi đầu.

“Chị Nghiên Nghiên có phải đang nghĩ đến vị kia nhiếp ảnh gia tiên sinh kia không?”

Tự đập chân mình, trên mặt Long Nghiên Nghiên tràn ngập kinh ngạc, biểu hiện của cô rõ đến thế sao, khiến Nhâm Vũ Tiệp nhìn ra cô đang suy nghĩ cái gì.

“Trước kia em đến cửa hàng bán hoa tìm chị Nghiên Nghiên, đều gặp được vị Lệnh tiên sinh kia, mỗi khi tan làm hình như anh ấy đều đưa chị về nhà, nhưng mấy ngày nay em lại không thấy anh ấy, chị Nghiên Nghiên có biết Lệnh tiên sinh đi đâu rồi không?” Sau lớp kính, một đôi mắt trong vắt tràn ngập dấu chấm hỏi, nhìn thẳng Long Nghiên Nghiên.

“Tôi không quen anh ta, anh ta thế nào làm sao tôi biết.” Long Nghiên Nghiên bày ra vẻ mặt không muốn quan tâm đến Lệnh Quá Dương.

“Chị Nghiên Nghiên không biết số điện thoại Lệnh tiên sinh à?”

Long Nghiên Nghiên búng tỉnh “A” một tiếng trong đáy lòng, cô có, tấm danh thiếp còn ở trong túi da của cô.

“Nếu chị Nghiên Nghiên cũng không có cách gì liên lạc với Lệnh tiên sinh, tự nhiên quả thật làm cho người ta lo lắng, vô duyên vô cớ không thấy, ngay cả một câu cũng không nói, chẳng lẽ thân thể không thoải mái, hay gặp điều gì bất trắc.....” Con mắt đầy hứng thú không bỏ qua gương mặt lúc xanh lúc trắng của Long Nghiên Nghiên. “A a a, em lại nói bậy rồi, Lệnh tiên sinh sao có thể có chuyện gì!”

Long Nghiên Nghiên trở nên nghiêm túc, lấy ví da ra, bắt đầu bôi bôi bôi, tìm danh thiếp có ghi số điện thoại của anh, cũng không nghĩ đến có phải giờ tan làm chưa, lấy điện thoại đi động ra gọi /Vô.Ảnh..Các..37.<https://qttp.wordpress.com/>

Chín giờ tối, có thể hình dung ra, phòng làm việc đã sớm trống trơn không còn bóng người, Long Nghiên Nghiên lo lắng, xoay danh thiếp, tìm được điện thoại riêng của anh.

“Tút, TUT, TUT.....”

Chờ đợi là một loại tra tấn, lòng không yên bất an chờ đến khi đi động kết nối được, mới dịu xuống một chút.

Chờ mãi không thấy bên kia nói gì, cô giành trước nói: “Ê, Lệnh Quá Dương à?”

Im lặng vài giây, bên kia không có một tiếng động nào.

“Ê ê, tôi là Long Nghiên Nghiên, Lệnh Quá Dương phải không?”

Có lẽ có tiếng động, nhưng chỉ toàn tiếng thở, vẫn không có người mở miệng.

“Anh không nói, chứng tỏ anh là không phải Lệnh Quá Dương?”

Long Nghiên Nghiên như nghẹn họng, làm sao đây? Chẳng lẽ anh thật sự có chuyện?

“Lệnh Quá Dương!” Cô quát to một tiếng.

“Nghiên Nghiên?” Tiếng nói khàn khàn trầm thấp truyền đến từ một chỗ khác di động, giọng nói mang theo vui mừng xen lẫn ngỡ ngàng.

Là ông trời thấy anh đáng thương, ban thương xót cho anh, giấc mộng đẹp Nghiên Nghiên chủ động tìm anh ư?

“Lệnh Quá Dương, anh là Lệnh Quá Dương đúng không?” Cô vội hỏi, không bỏ qua tiếng ho khan kia.

“Đúng.”

“Anh làm sao vậy? Thân thể không thoải mái à?”

Tiếng lo lắng thân thiết này khiến anh tỉnh lại, đây không phải mơ, Lệnh Quá Dương cười ngây ngô. “Đúng, anh bị cảm, cổ đau muốn chết, tối hôm qua còn bị sốt, Nghiên Nghiên, anh thăm lắm!” /Vô.Ảnh..Các.38..<https://qttp.wordpress.com/>

Vì sợ truyền vi khuẩn lây bệnh cho cô, mấy ngày nay anh không dám đi tìm người đẹp.

“Anh đến bác sĩ chưa?” Thì ra là bị cảm, Long Nghiên Nghiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng bỏ đi cái cảm giác hờn dỗi mấy ngày qua.

“Có, nhưng không có tác dụng.” Anh cố gắng nói kiểu đáng thương nhất, mang theo mong đợi mở miệng, “Nghiên Nghiên, sao em lại gọi cho anh?”

Có phải cố gắng của anh cuối cùng cũng có thành quả không, Nghiên Nghiên bắt đầu để ý đến anh, quan tâm đến anh? Chụp ảnh chỉ là lấy cớ, anh muốn nhìn thấy cô mỗi ngày mới là thật.

“Tôi..... Tôi thấy anh mấy ngày nay không đến làm phiền tôi, muốn biết có phải anh đã tìm được người thích hợp rồi không, cho nên gọi đến hỏi thăm một chút.” Long Nghiên Nghiên cắn môi, nói không nổi hai chữ lo lắng, lúc này, tiếng ồn ào phía trước khiến cô chú ý.

“Nghiên Nghiên, không được gặp anh, tất cả em chỉ nghĩ đến việc đó thôi à, anh đã nói không phải em thì không thể, sao lại không tin anh? Nghe thấy anh bị bệnh cũng chẳng quan tâm anh một chút?” Lệnh Quá Dương ho hai tiếng, bất mãn kháng nghị.

“.....”

“Nghiên Nghiên?”

“.....”

“Nghiên Nghiên, em đâu rồi?”

Người đã đi, Lệnh Quá Dương kêu mẫn liệt đến xé cổ họng hai tiếng, đầu kia không hề đáp lại, có, anh nghe được một tiếng “Anh đừng cố quá.” Sao đó tiếng nói của Long Nghiên Nghiên biến mất.

Điện thoại bị ngắt!

Một dự cảm không tốt hiện lên, thiếu tí nữa thì vướng dây điện thoại té ngã, Lệnh Quá Dương vội vàng lấy khẩu trang và chìa khóa xe, mang theo viên thuốc chống đau đầu, cho dù tứ chi vô lực cũng phải bò ra ngoài cửa.

= =|||

Nhâm Vũ Tiệp núp ở sau lưng Long Nghiên Nghiên, đánh giá nguy cơ lớn vây quanh các cô, vài tên ác bá lưu manh, một đám lưng hùm vai gấu, xem ra toàn là đối tượng không dễ chọc.

Chuyện bắt nguồn khi Long Nghiên Nghiên nhìn thấy mấy tên đàn ông này đang uy hiếp một cô gái rời khỏi quán rượu Lạc Đan, chẳng những bị kéo vào ngõ tối, còn có ý định cưỡng hiếp, cô gái kêu cứu, lại không có ai ra giúp. /Vô.Ảnh.39.Các...<https://qttp.wordpress.com/>

Không thể nhìn được, Long Nghiên Nghiên tắt máy lao ra cứu người, cô nhúng tay vào khiến cho người phụ nữ vốn bị đe dọa thoát được, nói cảm ơn nhanh như chớp rồi chạy mất, để lại lũ xấu xa tìm đến chỗ Long Nghiên Nghiên và Nhâm Vũ Tiệp để trút giận.

Phụ nữ xinh đẹp dám chõ mõm vào chuyện này không có nhiều, một người đàn ông hí hóp mắt trong đó, nhận ra Long Nghiên Nghiên tóc ngắn, kính hô một tiếng: “Mày, tao nhớ ra rồi, lần trước chính mày đánh tao đến đầu roi máu chảy, hại tao tốn không ít tiền thuốc.”

Lúc ấy, bên cạnh cô còn có một người đàn ông, một cước đá rạn cả xương cách tay vốn muốn vung đao lên của anh.

“A Tài, mày khiêm tốn thế! Một con bé như thế mà cũng không thu phục được, quá mất mặt!”

“Chúng mày đừng coi thường con bé này, nó ra tay còn âm hiểm hơn cả đàn ông!”

“Càng cay độc, chúng ta chơi mới càng đã, A Tài, mày không có can đảm vậy, thì để con bé này cho chúng tao, mày phụ trách con xấu dạng sau đi.”

“Không cần, lần trước nó làm tao mất mặt lắm rồi, đêm nay tao muốn đáp lễ lại thật tốt!” Tội nay gã kia không ở đây, anh phải rửa mối nhục này.

Long Nghiên Nghiên tỉnh bơ, nhìn Nhâm Vũ Tiệp run sợ phía sau nói: “Tôi sẽ nghĩ cách dẫn chúng đi, cô thừa dịp chạy nhanh đi nhé.”

“Không được, chị Nghiên Nghiên, sao em có thể để lại mình chị ở đây!”

“Làm theo lời tôi!”

Nói xong, Long Nghiên Nghiên đã xoay người đánh bọn chúng, không hề bối rối, bàn tay trần đánh xuống, mấy tên đàn ông đứng là không phải đối thủ của cô, không tóm được cô thì thôi, trên người còn nổ đom đóm.

“Vũ Tiệp, đi nhanh đi!” Long Nghiên Nghiên lo lắng hét to, cũng khiến bọn lưu manh chuyển hướng mục tiêu.

Móng vuốt sói của tên đàn ông hướng đến Nhâm Vũ Tiệp, cô kích động hét chói tai, mũi giày nhọn hoắt đá phía trước một cái, lại đá trúng đầu gối đối phương, người đàn ông đứng không vững, ngã nhào về phía trước, Nhâm Vũ Tiệp nhảy sang bên đưa tay đẩy, lại trùng hợp, anh ta bị hất vào vách tường, đập đầu rồi hôn mê.

May mắn ư? /Vô.Ảnh.40.Các...<https://qttp.wordpress.com/>

Một tên khác lại tiến đến muốn vung tay tát cô, Nhâm Vũ Tiệp ngồi xổm xuống, sợ hãi nhắm mắt lại, ôm chân anh dùng sức ấn một cái, người đàn ông đó còn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, lập tức ngã xuống, Nhâm Vũ Tiệp đứng dậy muốn chạy trốn, lại đập phải cái vẩy dài, một cước dẫm lên xương bả vai của tên đàn ông, anh ta đau đớn hô to liên tục.

Dễ dàng giải quyết xong hai người, biểu tình của Nhâm Vũ Tiệp phức cực kỳ tạp, nói ngạc nhiên chi bằng nói thật đáng cười nhạo.

Vận may trời cho cô, khác hẳn với Long Nghiên Nghiên.

Không cam lòng thua phụ nữ, có tên cầm lấy gậy ở ven đường, có kẻ lấy dao ra, còn gã say rượu thì dùng quyền, mất cả lý trí, chỉ muốn dạy cho Long Nghiên Nghiên một bài học.

“Ông trời ơi!” Nhâm Vũ Tiệp hô nhỏ một tiếng, bước nhanh nữa cũng không kịp, đám người kia đã vung gậy, chém đao đến Long Nghiên Nghiên.

Đúng là tai ương tự nhiên xuất hiện, tay Long Nghiên Nghiên bị thương rất sâu, máu đỏ tươi chảy xuống, Nhưng cô cũng không để đối phương sống dễ chịu, đáp lễ chúng bằng một đám mạnh, đủ để chúng đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

Còn ba tên nữa.....

Long Nghiên Nghiên xoay người, không khỏi giật mình sững sờ.

“Vận may” Nhâm Vũ Tiếp cầm gậy trong tay, run lẩy bẩy đánh gục ba tên kia, sắc mặt trắng bệch, “oa” một tiếng ném gậy về phía Long Nghiên Nghiên.

“Chị Nghiên Nghiên, tay chị chảy máu rồi!” Đáng chết, sao lại không chú ý đến cô bị thương, máu chảy nhiều như thế, vết thương chắc cũng rất sâu.

“Vũ Tiếp, báo cảnh sát trước, nói nhóm người này say rượu làm loạn, còn lấy dao uy hiếp.....”

“Nghiên Nghiên!” /Vô.Ảnh41..Các...<https://qttp.wordpress.com/>

Tiếng quát vang lên từ phía sau, hai cô gái cùng quay đầu.

Long Nghiên Nghiên nhìn bóng người quỷ dị đeo khẩu trang, con mắt tràn ngập lo lắng, cô nhận ra đối phương “Anh, Lệnh Quá Dương.”

Người này không phải bị bệnh nặng sao? Sao lại chạy đến đây?

Bỏ khẩu trang ra nhìn những tên đang ngã trên mặt đất, nhìn không được thờ dài: “Nghiên Nghiên, em lại nhiều chuyện.” Không ngoài dự liệu, cô bé này lại đánh nhau với người ta. “Không phải nói em bớt lo chuyện người ta đi sao, em cứ làm anh phải lo nghĩ vậy à? Em.....”

Anh đến gần, mắt đen híp lại, dây tơ đỏ kia bóp nghẹt trái tim anh, giọng trầm xuống nói: “Em bị thương?”

“Bị tên xấu xa kia làm, chỉ là vết thương nhỏ thôi! Đừng có lo.”

Lại là cái giọng phớt lờ đó, nét mặt Lệnh Quá Dương lạnh lùng, con mắt đen như muốn đốt người liếc nhìn cô.

“Anh làm gì?”

Mờ mắt một cái, Long Nghiên Nghiên không thể tin mình bị người này vác lên vai.

“Lệnh Quá Dương, anh làm gì!” Long Nghiên Nghiên đập vai anh, lưng anh, nhưng chỉ như gãi ngứa cho anh, mình thì vẫn lơ lửng trên lưng anh như cũ.

Kẻ lừa đảo, làm gì có người bị bệnh mà còn có sức như thế, hay là cô lớn tuổi, sau khi vận động nhiều lại không khống chế nổi một người đàn ông, còn bị anh khiêng cô lên nữa chứ, thật mất mặt mà.

“Đề tôi xuống! Vũ Tiếp, đừng đứng ngây ra như thế, mau giúp tôi đi! Lệnh Quá Dương, anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Đưa em đến bệnh viện.” Giọng nói của anh như đang đè nén lửa giận.

“Không cần, trong phòng tôi có thuốc rồi, không cần đến bệnh viện! Lệnh Quá Dương, lời tôi nói anh có nghe thấy không?” Nhưng anh không nhúc nhích, cô nhéo lỗ tai của anh hô to, “Đây là vết thương nhỏ, tôi không đến bệnh viện, không đến bệnh viện!”

Toàn bộ cơn giận đã khai hỏa, Lệnh Quá Dương đặt cô xuống dưới, tay giữ chặt lấy hông của cô, không để cô dễ dàng né ra, một tay gạt khẩu trang của mình xuống, trực tiếp hôn thật kêu liên tiếp lên cái miệng nhỏ xinh của cô. /Vô42.Ảnh.Các...<https://qttp.wordpress.com/>

Không ngờ còn có chiều này, Long Nghiên Nghiên choáng váng, trong đầu trống rỗng.

Tiếng ồn tiêu tán hoàn toàn, Lệnh Quá Dương lại khiêng người con gái làm anh rối bời, đau lòng, phiền muộn này rời khỏi hiện trường.

Một bóng người bò dậy từ trên mặt đất, lặng lẽ nhích đến gần người bị để lại Nhâm Vũ Tiếp.

Nhâm Vũ Tiếp vén váy dài, đôi chân thon thả nâng lên, quay lại, một cước, đá vào tên đang lại gần, khiến tên đó lại văng về mặt đất một lần nữa.

Tà váy rơi xuống, cô coi như chẳng có chuyện gì, phui phui bụi trên giày, mắt lạnh nhìn một loạt đèn nê ông đang tỏa sáng, vì sự an toàn của chị Nghiên Nghiên, nên chỉnh đốn lại nơi náo loạn này.

Một phụ nữ, bị một người đàn ông hôn, nên có phản ứng gì?

Cái này có tính là hôn không? Tuy chỉ chạm hơi hột, nhưng, môi anh đã đụng vào môi cô, cảm giác mềm mại mà nóng nóng...

Trời ơi! Tên kia rõ ràng đang bị bệnh, lại dám truyền mầm bệnh cho cô! Đáng chết nhất là, hôn tộm xong lại còn bày ra gương mặt lạnh lùng, chỉ biết hừ lạnh với cô, anh nghĩ anh là ai chứ?

Ép cô đến bệnh viện, dùng lệnh buộc cô ngồi trên xe chờ anh đi mua com hộp, lúc này cô chẳng còn giống chủ nhân nữa, anh ta thì tự do ra vào nhà cô như không.

“Lệnh Quá Dương, tôi không cho phép anh vào phòng tôi nhé.”

Con mắt đen lạnh lùng trừng mắt liếc cô, ném com hộp cho cô, mình thì tìm một góc khác, vui đầu dùng đũa trúc ăn com hộp.

Ăn no rồi, mới có sức mà tìm cô tính sổ.

“Anh có nghe thấy tôi nói gì không?” Tầm mắt Long Nghiên Nghiên dừng lại trên gạc ở cánh tay, lại dời về một đầu tóc rối của anh, đảo vào vòng, cũng nhận ra được một mối trên mặt anh.

Ngực không biết sao lại bị ám áp vây quanh, cô cảm thấy tức giận như bay đi mất.

Mở com hộp ra, cô rất đói bụng, ăn ngón nga ngón nghiền.

Hai vỏ com hộp nằm trong thùng rác, Lệnh Quá Dương lại bày ra cái mặt “đại gia ta khó chịu” như trước, bên trong nhà bếp rộng sáu thước vuông, nửa trái cây mua ven đường, cắt vỏ, cuối cùng lại về phòng bếp, cắt đồ cắt gọt, xử lý chỗ rác thừa.

Nghiêm nhiên thành một người đàn ông mẫu mực, đáng tiếc một nam một nữ trong phòng, toàn bộ tâm tư chẳng đề ở đây. /Vô.Ảnh43.Các...
<https://qttp.wordpress.com/>

Lệnh Quá Dương tắt bóng đèn nhỏ trong nhà bếp, nhìn đồng hồ, đồ ăn trong dạ dày chắc là tiêu hóa xong rồi, anh có thể tìm cô “giáo dục công dân” một chút, để cô hiểu được, dù cô không thương tiếc bản thân mình, tìm anh cũng rất đau khi nhìn thấy cô như vậy!

“Lệnh Quá Dương, anh muốn thế nào đây? Ê! Cuối cùng anh muốn gì?”

Trong một giây bóng dáng anh đã áp sát, giây tiếp theo cô đã bị người ta tóm lấy cánh tay không bị thương kia.

Hành vi của người này đêm nay thật sự là kỳ quái đến cực điểm, làm cô kinh ngạc hết lần này đến lần khác.

Mặt đỏ lên, cô vô tình lại nghĩ đến chuyện bị hôn trộm, sao nhăng một cái, đã bị người ta đẩy vào phòng ngủ.

Lệnh Quá Dương đề phòng cô chạy trốn, chẳng những đóng cửa lại, hai tay còn chặn cô lại ở trước cửa.

“Anh có bệnh à!” Cô nói, chăm chú nhìn biểu tình thâm trầm lại nguy hiểm trên mặt anh.

Phòng ngủ nho nhỏ có thêm anh càng chật chội hơn, Long Nghiên Nghiên lùi đến mép tường, đề phòng trọn mắt nhìn anh, tiểu thư đây cuối cùng đã nhận ra một chuyện, người này là đàn ông, còn mình là phụ nữ, anh lại nhốt cô trong phòng, ề, làm người ta không nghi ngờ cũng khó.

“Em có biết hôm nay em đã tự làm mình bị thương không?” Lệnh Quá Dương lạnh lùng nói.

“Tôi có mắt, nhìn được.” Quơ quơ cánh tay bị băng bó một trăm phần trăm lên, “Người ta dùng dao, trên người tôi lại không mặc giáp bảo hộ, sao có thể không bị thương.”

“Em có thể tránh mà, chỉ cần khắc phục cái tính thích nhiều chuyện của em, muốn ủng hộ chính nghĩa, cứu vớt người khác, có thể dùng khác cách khác, không cần thiết tự mình ra trận liều mạng với người ta.”

“Nếu tôi đã dám lên can phía trước, tất sẽ không ngại chi bị thương.” Cô khinh thường xùy xùy nói, mặt ra vẻ không hề gì.

“Long Nghiên Nghiên! Cuối cùng em có hiểu anh đang nói gì không? Chẳng lẽ em mất cái mạng nhỏ này cũng không sao à?” Cô bé này sao lại ngang bướng thế chứ, cô không sợ, nhưng anh sợ lắm! /Vô.Ảnh44..Các...
<https://qttp.wordpress.com/>

Đầu óc Lệnh Quá Dương dần tỉnh táo lại, suy nghĩ sâu xa nhìn chăm chú con người không dao động kia, nhưng trên mặt cô lại ra vẻ không quan tâm lấy một chút.

Nhớ cô từng nói lập bang phái, đua xe, đánh nhau với người ta...

Thân thể bỗng chấn động, Lệnh Quá Dương hiểu được, cô thật sự không coi tính mạng của mình ra gì! Nhận thức này khiến trái tim anh rung động thật sâu, cũng là làm anh hoảng sợ và càng thêm tức giận!

Lửa nhiệt quanh không khí như thiêu đốt mọi thứ, con người có ý thức về nguy hiểm, Long Nghiên Nghiên cảm nhận được cơn giận của đối phương, anh đi từng bước đến, cô lại càng lui về sau, đáng tiếc đã lui đến đường chết rồi, một bên là tường, một bên là giường, trốn cũng không thoát.

Người anh càng lúc càng đến gần, trong ánh mắt có chứa một loại tình cảm muốn cướp đoạt, trái tim Long Nghiên Nghiên đập thành thịch, trái tim kinh hoàng và chạm mạnh vào ngực cô, cô không quen và cũng không muốn bị loại ánh mắt đó khóa cô lại.

“Anh đừng lại đây.....” Lần đầu tiên lấp bấp trong cuộc đời, cũng là lần đầu tiên nói với anh ta như thế.

Hai tay giữ chặt cô lại trên tường, anh nén lửa giận xuống, cho cô cơ hội hoãn thi hành án phạt, “Hứa với anh về sau em sẽ quý trọng bản thân mình, không được làm chuyện nguy hiểm, có lẽ sự trừng phạt của anh sẽ nhẹ đi một chút.”

“Trừng, phạt?” Cô sắc nước miếng, “Anh, đầu óc có vấn đề hả! Tôi với anh không thân cũng chẳng quen, tôi cũng chẳng làm sai chuyện gì, anh dựa vào đâu mà muốn trừng phạt tôi?”

“Em làm mình bị thương, khiến anh lo lắng, như thế chính là chuyện đã làm sai.” Anh híp mắt cảnh cáo, “Cuối cùng em có hứa hay không?”

“Tôi không nói, anh muốn thế nào, đánh tôi chắc?” Cho đến bây giờ cô cũng không phải loại người ngoan ngoãn nghe lời đâu nhé, tự nhiên sẽ không nghe theo.

Anh lạnh lùng cười hai tiếng, ý tứ rất rõ ràng.

“Anh muốn đánh tôi thật!” Long Nghiên Nghiên không thể hiểu nổi kêu to, cô gấp tên điên à.

Động tác của cô bị đoán trước, vai liền bị người ta xoay một cái, quyền đánh ra lại bị đối phương bắt được, hai tay bị xoay ngược về sau cố định lại, Lệnh Quá Dương kẻ sát lung của cô, khiến cô không thể phản kích. /Vô.Ảnh.Các45...<https://qtp.wordpress.com/>

Long Nghiên Nghiên không thể tin mình lại chậm chạp đến vậy.

“Em nói hay không?”

Không trả lời, gấp tên điên coi như cô xui xẻo đi, tay không thể dùng, thì cô dùng chân.

Đá, đá, giẫm, không tin anh không sợ đau.

“Tốt lắm, đây là em tự chuốc lấy nhé.” Lệnh Quá Dương cắn răng nói, lực chân của cô rất lớn, mắt khá nhiều sức anh mới đặt được cô bé này lên giường.

Hai người đều là thợ hồng học, cùng đồ mờ hời.

Anh ngồi xuống bên giường, tránh cánh tay bị thương của cô, xoay ngược “kẻ chịu phạt” lại, dùng chân mình ép chặt.

Tư thế này.....

Long Nghiên Nghiên thở hổn hển, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm một mảnh hồng.

Anh nói đánh, là muốn đánh mông cô!

Cô thà bị người ta đánh, cũng đừng dùng cách mặt mặt như thế mà đánh chứ. “Lệnh Quá Dương, anh dám đánh vào mông tôi, tôi sẽ không tha thứ cho anh.”

Mới nói xong, “bốp” một tiếng, chỗ quần bò bị đánh một cái thật kêu.

Anh xuống tay không lưu tình chút nào, Long Nghiên Nghiên đau đốn hét. “Tên khốn kiếp, anh dám đánh tôi thật!”

“Anh chẳng những đánh em, anh còn đánh nữa, cho đến khi em chịu hứa với anh mới thôi.” Giống như chứng minh lời anh nói không phải giả, anh liên tục đánh xuống, mỗi một chưởng đều dùng lực rất mạnh. /Vô.Ảnh.Các..46.<https://qtp.wordpress.com/>

“Lệnh Quá Dương, anh dừng ngay, dừng ngay!” Đã bị đánh hơn mười phát, Long Nghiên Nghiên rốt cục nhận không được hô to, vì thật sự rất đau.

Long Nghiên Nghiên khóc, là khóc nhục nhã, hai mươi tám tuổi còn bị người ta đánh như vậy, tự tôn của cô bị tổn thương.

Một phút sau, Lệnh Quá Dương đánh đến tê cả tay, anh tin cô nhất định rất đau, nhưng anh không mềm lòng, tuyệt đối không.

“Anh đủ rồi..... Dừng nữa đánh.....” Cô mở miệng cầu xin.

“Rất đau phải không? Em có biết mỗi lần anh nhìn thấy em đông bị thương, tây bị thương, lòng chính là đau như vậy không!” Anh đánh cô, chỉ là muốn cho cô biết anh lo lắng đến thế nào. “Hứa với anh, em sẽ yêu quý bản thân, không lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn nữa.”

“Anh..... Dựa vào cái gì..... ra lệnh cho tôi.....”

Tiếng khóc ô ô truyền vào tai anh, cô khóc nên nói chẳng rõ ràng.

“Bằng sự quan tâm của anh! Em không để ý bản thân, cũng chẳng màng đến cảm nhận của người khác, em có hiểu anh lo cho em, sợ em gặp chuyện không may đến thế nào không, anh rất sợ sẽ mất em!”

Tính tình cô bé này sao lại cố chấp như thế, anh hiểu sức của mình, nếu không để ý cứ đánh tiếp, ngày mai da thịt nhất định sẽ bầm tím.

“Được..... Tôi hứa..... Tôi sẽ ưu tiên cho sự an toàn của mình, được chưa?” Không biết là do lời anh nói hay là do đau đốn kia, Long Nghiên Nghiên khóc lóc cầu xin.

Sợ mất đi cô sao? Cô chưa bao giờ cảm thụ cảm giác thân thiết như thế này!

“Tốt nhất em nên hứa lời nói đêm nay của em là thật, nếu không, lần sau sẽ không chỉ nói chuyện thể này thôi đâu.” Anh buông cô ra, thoáng nhìn hai mắt khóc đến đỏ của cô, cố nén ý muốn an ủi xuống. /Vô.Ảnh47..Các...<https://qtp.wordpress.com/>

Mặt kệ cô nằm sấp lên giường mà khóc, tung chân lên, nghiêng nghiêng ngã ngã đi ra khỏi căn phòng nhỏ của cô, thật gay go, vừa mới khôi phục thể lực xong lại vì một lần tức giận mà mất hết.

Từng trận khóc bay đến bên tai, anh không quan tâm nữa, đi đến cạnh cửa đi giày, đây là cô tự chuốc lấy, cho nên anh không đau lòng chút nào!

Vừa mới đi ra khỏi cửa nhà cô, cả người anh liền mất hết sức lực, cả người mềm nhũn ngồi xuống.

A, bệnh cảm của anh hình như ngày càng nghiêm trọng, đầu choáng váng kinh khủng.

Như chứng minh là thật, thân thể anh trông rỗng, không chịu thua kém, chất lỏng đỏ đỏ bắt đầu chảy ra từ mũi, cái tay đánh người giờ lại phải bịt lấy lỗ mũi.

Đừng gạt người nữa, anh, thật ra đau lòng muốn chết.

*****

Lệnh Quá Dương tỉnh lại trên ghế sofa, nhận ra mình đang nằm ở một nơi xa lạ, trên người còn có chấn.

“Không cần phải nhìn nữa, anh ngồi xiu ở cạnh cửa, là em đưa anh vào, để anh nghỉ ngơi trên ghế sofa một đêm.” Âm giọng lạnh lạnh phát ra từ chỗ pha cà phê, Nhâm Vũ Tiệp ngồi cạnh bàn ăn nói.

“Em.....” Vừa đứng dậy, anh liền cảm thấy cả người vô lực.

“Anh vừa hạ sốt không lâu, thân thể không thoải mái là chuyện bình thường.”

Ký ức dần trở lại trong đầu anh, sau khi anh đi ra khỏi nhà Long Nghiên Nghiên, gục trên cầu thang, quả nhiên, bệnh của anh rất nghiêm trọng.

“Tôi hôm qua, không phải anh đưa chị Nghiên Nghiên đến bệnh viện à? Về sau anh làm gì chị Nghiên Nghiên vậy? Sáng nay em gặp chị ấy, tinh thần rất kém, đôi mắt đỏ như khóc cả đêm vậy!”

Huyết sắc lại rút khỏi trên mặt Lệnh Quá Dương.

Tinh thần kém, khóc cả đêm!

Dùng chiêu tàn độc đó xong, lòng anh đau muốn chết, bây giờ, anh càng đau đầu nên làm thế nào để cô tha thứ cho mình. /Vô.Ảnh48.Các...<https://qtp.wordpress.com/>

“Này, không phải anh ức hiếp chị Nghiên Nghiên chứ?”

Về mặt hối hận của Lệnh Quá Dương đã chứng minh lời Nhâm Vũ Tiệp nói.

“Khi em gặp Nghiên Nghiên, cô ấy, à, có nói gì không?” Muốn biết cô tức giận bao nhiêu, mới có thể nghĩ mình phải chịu đòn nhận tội thế nào.

“Khi em đi mua đồ ăn sáng thì gặp chị ấy ra ngoài, nhưng chị ấy chẳng nói câu gì cả! Từ thế đi đường của chị Nghiên Nghiên có điểm là lạ, cứ như thân thể không thoải mái vậy!”

Trái tim Lệnh Quá Dương đang rí máu, tối hôm qua đúng là điên rồi, mất lý trí, xuống tay mới nặng như vậy, làm sao bây giờ? Chặt hai tay đã hành hung đưa đến trước mặt Nghiên Nghiên, cô có nhận không?

“A.”

Lệnh Quá Dương tức giận nhìn người bên cạnh. Khuôn mặt nhỏ nhắn cười cười lại gần, lấy tay quơ quơ quần áo bị dính máu, “Em rất tò mò, cuối cùng là anh bị cảm mạo gì, vì sao lại chảy máu mũi?”

Lệnh Quá Dương mắt tự nhiên ho khụ khụ, xoay người không muốn trả lời.

“Nói cho em biết thôi! Em rất muốn biết mà.” Gọng kính hơi rơi xuống lộ ra hai mắt sáng mang theo ý xấu, “Anh không nói à? Được, em sẽ nói với bác, nói anh ‘ức hiếp’ chị Nghiên Nghiên thế nào, em nghĩ, bác nhất định sẽ rất buồn vì anh dùng vũ lực với con gái.” Vách tường ở đây rất tồi, làm sao mà cách âm được chứ.

Lệnh Quá Dương ngẩn ra, trừng mắt nhìn Nhâm Vũ Tiệp, miệng mắng không ngớt.

(+_+)

Tiệm hoa Tinh Linh hôm nay buồn bán, có thể dùng đến từ vô cùng kém để hình dung, vì người phụ trách đưa hàng, chiêu bài kia không thoải mái, cho

nên đến đặt hàng giảm, tổn thất mất hơn hai vạn.

Ánh mắt Viên Thu Bình ai oán, xăm soi Long Nghiên Nghiên ngay cả bước đi cũng như bà già. “Tiểu Nghiên à! Không phải trước kia cô rất khỏe à? Sao lại bị người ta chém một đao, đã như cá tứ chi bị thương thể kia, nói thật đi, cuối cùng cô bị thương ở đâu? Tôi thấy cô đi đường cũng không xong, không phải bị nội thương chứ?”

Long Nghiên Nghiên mím môi, vết thương ở vị trí mắt mặt kia, cô sao có thể mở miệng.

“Tiểu Nghiên, không phải là cô đánh thua người ta, khóc khổ sở cả một đêm chứ?” Nhìn đôi mắt to của cô, trong một đêm, sưng lên như quả đào vậy.

“Cả đêm tôi ngủ không ngon, rất đau đầu, đừng làm ồn được không?” Đi nhanh một cái, đến cả cơ mông của cô cũng đau đến nhe răng trợn mắt.
/Vô.Ảnh.49.Các...<https://qtp.wordpress.com/>

Cô hận tên đàn ông chết tiệt kia, anh có quyền gì mà đánh cô?

Còn ra tay nặng như thế, bộ vị kia đến giờ còn đau chết khiếp, mỗi bước đi đều đau, tối hôm qua căn bản không thể nằm trên giường, phải nằm sấp mà cánh tay lại bị thương, cả một đêm cô chẳng thể đi vào giấc ngủ được.

Điên nhất là lúc anh nói gì mà sợ mất đi cô, có trời mới biết tên khốn nạn đó có dụng ý gì, nhưng cũng vì vậy mà cả đêm hai mắt cô bị ngâm trong nước, gặp quỷ à, từ khi nào mà mình lại khóc nhiều như vậy!

Long Nghiên Nghiên xoa xoa hai mắt, tên kia khôn hồn thì đừng xuất hiện trước mắt cô, bằng không. ....

“A! Đây không phải Lệnh tiên sinh sao? Hôm nay đến sớm thế?” Viên Thu Bình chào hỏi bóng dáng lén lút ở bên ngoài, “Mau vào đi! Anh làm gì mà như bị phạt đứng ngoài cửa hàng thế này?”

Bạn đang đọc truyện *Bách Biến Tiểu Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Long Nghiên Nghiên khá bận rộn, chốc lát lại cắt cành hoa khô, chốc lát lại cắt bỏ bớt lá, bận đến quên cả cái đuôi sợ hãi rụt rè đi phía sau.

“Nghiên Nghiên?” Giống như đứa bé làm sai chuyện gì, Lệnh Quá Dương cúi đầu thật thấp đứng phía sau

Thảm rồi, giờ Nghiên Nghiên ngay cả nhìn anh cũng không chịu, chứ đừng nói đến đề ý anh.

Thấy mỗi bước đi của cô đều cứng ngắc, thỉnh thoảng đôi lông mày thanh tú còn nhíu lại, trong đôi mắt đen mê muội của anh là áy náy thật nhiều: “Nghiên Nghiên, em đừng như vậy, nói chuyện được không?”

Cô quay đầu, Lệnh Quá Dương mừng như điên, không ngờ, lại chỉ một câu nói đã kéo anh từ trên mây xuống địa ngục. /Vô.Ảnh.50Cac...
<https://qtp.wordpress.com/>

“Vị tiên sinh này, nếu anh không đến mua hoa, xin gây trở ngại cho công việc của tôi, cảm ơn!” Giọng hời hợt, vừa nói xong, tiếp tục quay lưng về phía vị khách xa lạ này.

Lệnh Quá Dương hoảng hốt, vội giữ chặt cô lại, liếc thấy vẻ mặt mỗi một của cô, trong ánh mắt hiện lên bóng ma mờ mờ, lòng như bị nhéo mạnh.

“Anh cản trở tôi.” Long Nghiên Nghiên lạnh giọng như trước.

“Đừng lạnh nhạt như thế với anh, Nghiên Nghiên, anh biết em rất tức giận, em giận anh tối hôm qua đánh em. ....”

“Câm miệng!” Quát mạnh một cái, Long Nghiên Nghiên nhìn Viên Thu Bình ở xa xa.

Chuyện mắt mặt như thế, cô không muốn để cho những người khác biết.

“Được, anh không nói, Nghiên Nghiên, đừng tức giận được không? Tối hôm qua anh bị bệnh đến choáng váng, mất cả lý trí, lại bị chuyện em bị thương dọa, nên mới mất bình tĩnh.”

Long Nghiên Nghiên cười nhạo một tiếng.

Ồ! Mất bình tĩnh thì cô phải giờ cái mông ra cho anh đánh loạn xạ sao?

“Nếu không phải em có biểu hiện vô tình với vết thương của mình như thế, anh sẽ không ra tay nặng như vậy.”

Anh còn dám nói như vậy! Nghĩa là cô đáng đánh lắm hả?

“Anh giận vì em không coi trọng bản thân mình, em không biết anh sẽ lo lắng sao? Anh chỉ sợ ngày nào đó không ở cạnh nhìn em, em sẽ lại để mình bị thương.”

Long Nghiên Nghiên không thể không nhìn thấy vẻ mặt xin lỗi và ảo não của anh, xem ra, không chỉ có mình cô không khỏe tối qua, người đàn ông hung dữ này cũng vậy.

Tức giận giảm đi vài phần. /Vô.Ảnh.Các51...<https://qttp.wordpress.com/>

“Nếu không thì thế này, anh cho em đánh lại được không? Da anh thô nên không sợ đau, chỉ cần có thể khiến em hết giận, em cứ việc đánh không sao cả.”

Long Nghiên Nghiên thản nhiên nói: “Anh thật thiếu muối.” Tự nói mình da dày, cô ăn no dùng mỡ, đấu với tên từng đồng vách sắt sao?

“Vậy em tha thứ anh à? Không giận anh nữa?” Lệnh Quá Dương dè dặt hỏi.

“Giờ tôi không có tâm tình nói chuyện với anh, hôm nay anh không đi làm là quyền tự do của anh, nhưng tôi còn có công việc phải làm.” Không nên lãng phí thời gian với anh nữa, cô còn chưa làm xong công việc đâu.

“Em nên nghỉ ngơi.” Khi rình mò ngoài cửa, chỉ thấy cô ngáp không dưới mười lần.

Anh nghĩ sau hàng trúc kia có ghế nằm, lập tức nắm tay Long Nghiên Nghiên đang mệt mỏi chạy vào trong.

“Lệnh Quá Dương!” Xấu hổ nói, bộ vị kia lại mơ hồ thấy đau, cô hô một tiếng đau đớn.

Lệnh Quá Dương thầm mắng mình sơ ý trong lòng, sao anh lại quên cô không thể đi quá nhanh. “Thật có lỗi.” Nắm tay cô, anh thả đi chậm lại, “Nói cho anh biết em còn phải làm gì nữa, giao lại hết cho anh, em nằm nghỉ trên ghế đi, làm xong anh sẽ gọi em.”

Giao cho anh? Long Nghiên Nghiên hoài nghi liếc xéo anh. “Tiên sinh, xin hỏi anh có biết cắt nhánh nào của hoa nhài để chúng mọc ra nhiều nhánh hơn không? Anh có biết nụ hoa thế nào thì phải cắt đi không? Nên bón phân cho bồn hoa thêm mấy thìa không?”

Quả nhiên, Lệnh Quá Dương ngây ngốc há to miệng, lộ ra đáng vẻ nghe chẳng hiểu gì.

Long Nghiên Nghiên mở to mắt, tay đầm đẫm vào bắp chân đau ê ẩm, dù sao năm giờ đã thay ca rồi, cô chịu đựng được.

“Anh có thể giúp em làm chân đi đưa hoa, tóm lại, em cứ nghỉ ngơi cho anh là được, tinh thần em không tốt, còn đứng một ngày nữa, thân thể làm sao mà chịu nổi?”

“Hôm nay chúng tôi không nhận đơn đặt hàng.”

“Hả? Vậy thì, anh có thể thu dọn lại. ....”

“Buổi sáng tôi dọn xong rồi.”

“Anh. .... Có thể cắm hoa.”

“Anh biết không?” Đây không phải khinh thường, là sự thật.

“Không biết.” /Vô.52Ảnh.Các...<https://qttp.wordpress.com/>

Lệnh Quá Dương ừ ừ, danh hiệu nhiếp ảnh gia nổi tiếng có ích lợi gì, ngay cả muốn giúp người phụ nữ của mình chia sẻ công việc đơn giản như thế cũng không làm được.

Dáng vẻ đáng thương của anh, khiến Long Nghiên Nghiên nở nụ cười, quái lạ, tức giận cả buổi tối, cô lại tha thứ cho người đàn ông dám đánh cô như thế sao. “Đừng nghĩ nhiều nữa, anh chẳng giúp gì nổi đâu, hưởng hồ, đáng về này của tôi. ....”

Long Nghiên Nghiên thoáng nhìn lại mình, “Cũng rất khó ngồi xuống.”

Lệnh Quá Dương hận không thể đánh mình, khó trách tinh thần cô không tốt, không thể nằm, không thể ngồi, vậy thì muốn cô ngủ thế nào cho được?

Anh đi đến trước ghế nằm, dùng thân thể mình thử độ cứng của nó, ngồi lắc lắc, xem ra khá chắc chắn.

“Lệnh Quá Dương, anh muốn ngồi cũng không cần nắm tay tôi. ....”

Một cái cánh tay kéo cô xuống, “Bộp” một tiếng, cô ngã xuống người anh.

Chính xác mà nói, anh vững vàng ngồi trên ghế; Mà cô, hai đùi đặt úp sấp một nửa trên người anh.

Cẩn thận tránh chỗ bị băng kia, đôi tay dài của Lệnh Quá Dương khóa hông cô lại, để cô hoàn toàn nằm áp lên anh.

Tư thế tuy khó nhìn, nhưng là cách không để cô chạm vào vết thương mà vẫn có thể nghỉ ngơi.

“Lệnh Quá Dương, đừng làm chuyện không có đầu óc như thế được không?” Thừa nhận gối lên anh như vậy rất thoải mái, lười biếng nghỉ ngơi một chút, chắc là không sao đâu?

Nhưng hai thân thể lại dính chặt với nhau, nhiệt khí trên người anh truyền đến qua lớp quần áo mỏng manh, lòng cô lại chệnh vênh.

“Tôi hôm qua anh không nên đi, chắc là em đau đến không ngủ được, xin lỗi, anh chỉ vì sĩ diện, không muốn em nhìn thấy dáng vẻ phát sốt của anh, cho nên mới bỏ đi.”

“Phát sốt?” Long Nghiên Nghiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, càng chạm vào lồng ngực của anh, hai đôi mắt cùng nhìn nhau. /Vô.Ảnh53..Các...
<https://qttp.wordpress.com/>

Đến là lạ, người này được nuôi bằng cái gì vậy? Sức lớn như thế, đánh cô đau muốn chết.

“Hôm qua khi đi tìm em, anh còn chưa hạ sốt, ép mình cả buổi tối, cuối cùng ngất trước cửa nhà em, là hàng xóm nhà em cho mượn xô pha nằm một đêm.” Thật vui vì trên mặt cô xuất hiện lo lắng.

“Vậy sao anh không về nhà nghỉ, chạy đến chỗ tôi làm gì?” Còn theo cô ở trong cửa hàng lâu như thế, anh chàng này mới là người cần nghỉ ngơi nhất chẳng phải sao?

Đôi mắt sáng quắc của Lệnh Quá Dương nhìn cô, trong lòng là Long Nghiên Nghiên bờ ngỡ mà mềm mại, bị anh nhìn đến không biết phải làm sao, đành quay mặt đi, không nhìn anh nữa.

“Anh đến để sám hối mà! Chỉ sợ trong lòng em vẫn giận anh.”

Long Nghiên Nghiên coi thường hừ hai tiếng.

“Vốn muốn trừng phạt em, kết quả người đau đón lại là anh, à không, phải nói là, thấy em khó chịu, anh cũng không chịu nổi.”

Chôn mặt trong ngực anh vẫn là hai tiếng hừ hừ.

“Đại khái từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên anh tức giận như thế, giận đến mất cả lý trí... Anh không biết vì sao em lại có hành vi bất cần đời này, nhưng trăm ngàn lần đừng dùng thái độ coi là người thừa này với anh, anh rất đau lòng, bởi vì anh thực sự quan tâm đến em.”

Long Nghiên Nghiên không hé răng, lẳng lặng dựa vào anh.

Lệnh Quá Dương mạnh dạn lấy tay đặt lên đầu cô, thấy cô không phản ứng, bắt đầu làm càn vuốt vuốt tóc cô, vẻ mặt cười đến thỏa mãn.

Anh và cô, coi như rất có tiến triển đúng hay không?

“Là vì tôi là người anh muốn tuyển, cho nên mới lo lắng tôi gặp chuyện không may như vậy à?” Long Nghiên Nghiên bỗng lên tiếng, giọng nói mang theo vị cay mũi.

Lệnh Quá Dương cả kinh, kiểm tra cái tay vênh váo của mình, có phải không cẩn thận chạm chỗ kia khiến cô đau đón không.

Mông? Không? Tay? Cũng không. /Vô.Ảnh54..Các...
<https://qttp.wordpress.com/>

Anh tuy mới bắt đầu ăn đậu phụ nhưng ăn rất cẩn thận rồi đó!

“Vì em là Long Nghiên Nghiên, là một người rất quan trọng trong lòng anh, anh mới có thể tức giận, còn việc tìm em làm người nấu, chỉ là ích kỷ của riêng anh muốn được nhìn thấy em mỗi ngày, lẽ nào em không nhận ra, khi người đàn ông lo lắng quan tâm cho một người phụ nữ như thế, là vì yêu cô ấy, đúng không?”

Áo anh bị bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt.

“Nghiên Nghiên?”

“Mẹ vì tôi, khó sinh nên đã chết, trải qua ca phẫu thuật, mới thuận lợi sinh ra tôi.”

Lệnh Quá Dương khẽ nhủ mảy rậm, trong lúc nhất thời tim không nói được gì, chỉ ôm cô thật chặt.

“Lúc trước nếu mẹ không kiên trì sinh 60i, lẽ ra bà không phải chết, tôi không nên được sinh ra.”

“Suy nghĩ của em không đúng, mẹ em nhất định rất hi vọng có thể sinh em ra, tuy anh rất tiếc mẹ em đã mất, nhưng cũng vui vì sự kiên trì của mẹ em, may mà bà đã sinh ra em, anh thật cảm ơn bà, nếu không anh sẽ không gặp được em.” Bàn tay to khế vuốt hai má Long Nghiên Nghiên, anh dịu dàng khẳng định nói.

May mà bà đã sinh ra cô?

Long Nghiên Nghiên cảm thấy mình bị người này lấy bệnh cảm rồi, mới mơ hồ nói chuyện này với anh, bệnh của mình còn nghiêm trọng hơn anh, cảm thấy đầu căng căng, ngực cũng rất tức, tràn ngập lời nói của anh.

Thật lâu sau, cô hít hít mũi, cố gắng không khóc nói: “Ê, anh sẽ chụp tôi rất đẹp đúng không?”

Sừng sốt vài giây, Lệnh Quá Dương mới hiểu ý cô. “Đương nhiên rồi.”

“Rất đẹp?”

“Rất đẹp.”

“Cam đoan sẽ hấp dẫn ánh mắt của người khác.”

“Vỗ ngực cam đoan.”

“Được, tôi nhận lời đề nghị của anh, nếu cuối cùng ảnh chụp ra không đẹp, không xinh, không hấp dẫn người khác, anh hãy chờ mà trả giá chuyện anh làm với tôi hôm qua gấp ngàn lần nhé.” Cô cảnh cáo, giọng mũi mang theo tiếng ngái ngủ.

“Đương nhiên, đương nhiên, đến lúc đó tùy em đánh, tùy em cắn, em thích thế nào cũng được.”

Anh không quên nói chuyện đang treo lơ lửng trong lòng, chờ cô giải thích nghi ngờ: “Nghiên Nghiên, có thể nói cho anh biết ngày đó đã xảy ra chuyện gì không, vì sao em lại cắt tóc...”

Lệnh Quá Dương im lặng, ánh mắt đầy yêu thương nhìn vào người nằm trước ngực, theo tiếng thở nặng nề của cô, anh biết cô đã ngủ thiếp đi rồi.

Tư thế này thật không tệ, lúc khác anh cũng phải mua ghế nằm về nhà mới được, về sau ôm cô cả trưa cũng không sao.

Anh nhắm mắt lại, đừng nói cô muốn ngủ, bản thân bệnh nặng mới khỏi, tự nhiên cũng cực kỳ mệt mỏi. /Vô55.Ảnh.Các...<https://qttp.wordpress.com/>

Nửa giờ sau, Viên Thu Bình im lặng đến gần, kinh hoàng kêu to. “Oa a! Có làm hay không, tôi loay hoay gần chết ở kia, các người muốn làm chuyện uyên ương cũng đừng làm vào lúc này chứ?”

Kích động quá mức giờ chân lên, bịch một tiếng rơi ra từ cái bụng tròn.

Thoáng chốc, Lệnh Quá Dương sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn tỉnh hẳn ngủ.

+) (+

Tuy chuyện đã cách đây mấy ngày, nhưng chỉ cần nhớ lại biểu tình cười ngu ngơ của Lệnh Quá Dương, Long Nghiên Nghiên lại bật cười, cũng bắt đầu từ ngày đó, cô đã thay đổi cảm nghĩ về anh.

Ngẩng đầu neho mắt nhìn tòa nhà rất khiêm tốn, người này đúng là quá khoa trương, còn phòng làm việc của anh sẽ xa hoa cỡ nào, ai ngờ hóa ra đã nhầm to.

So với căn nhà trọ mình ở, nơi này chính là tám lạng nửa cân, thật là hài hước.

Số người lên tầng sáu—Long Nghiên Nghiên mới đẩy cửa kính ra—nhìn cảnh người nhét đầy bên trong mà hoảng sợ.

Có đàn ông mặc âu phục phẳng phiu, các chị gái xinh đẹp ăn mặc mát mẻ, còn có những cô ăn mặc bốc lửa, trong không gian nhỏ có vẻ rất náo nhiệt.

“Làm ơn đi, Norvell chúng tôi thật sự hi vọng Lệnh tiên sinh có thể sử dụng người mẫu của chúng tôi, xin anh sắp xếp một chút, để tôi gặp Lệnh tiên sinh đi!” Người đàn ông đầu vuốt keo liên tục lau mồ hôi nói.

“Không phải đã nói ông chủ hôm nay không tiếp bất cứ ai sao, các anh đứng chờ bao lâu cũng thế thôi, xin mời về đi!” Tiểu Hoàng đã từ chối không biết bao nhiêu lần, nét mặt không còn kiên nhẫn nữa.

“Làm ơn đi! Xin Lệnh tiên sinh bỏ chút thời gian gặp Lynda và Miller một chút, tôi cam đoan Lệnh tiên sinh sẽ vừa lòng.....”

“Này, cũng nên hiểu trình tự trước sau chứ? Phở Hoa Lạc chúng tôi nói thế nào cũng đã đào tạo không ít người mẫu xuất sắc, trong giới quảng cáo cũng có chút danh tiếng, chẳng lẽ thua kém Norvell các người chắc?” /Vô.56Ảnh.Các...<https://qttp.wordpress.com/>

“Công ty dù tốt đến đâu, nhưng chỉ cần anh không có người được Lệnh tiên sinh chọn, nhiều người mẫu cũng là thừa.” Đối phương cũng chẳng chịu thua, lập tức phản kích.

“Chỉ sợ khiến anh thất vọng rồi, người chúng tôi chọn tuyệt đối phù hợp với điều kiện của Lệnh tiên sinh, trong tay anh ấy có một dự án đang tuyển người, khỏi cần phải nói, dự án này chắc chắn sẽ thuộc về Tâm Đình của chúng tôi.”

Hai đội ngũ liên tục đánh giá, mang cả người mẫu đôi bên ra đánh giá, trong mắt đầy mùi thuốc súng.

“Lệnh tiên sinh sẽ không thích gương mặt trẻ con như cô đâu, anh ấy thích người con gái chín chắn thành thạo cơ.”

“Nực cười! Nói tôi mặt trẻ con, còn cô? Mặt căng như trái banh, cười cũng khó nhìn muốn chết.”

“Đừng nói nữa, Lệnh tiên sinh sẽ không chọn hai cô đâu, anh ấy chỉ muốn tôi thôi.”

Tiếng kêu gào của các cô gái không thua kém gì hai người đàn ông kia, Tiểu Hoàng không chịu nổi nữa, đập bàn rống to. “Đủ chưa? Đã nói ông chủ sẽ không gặp các người, các người ở đây cũng vô dụng, vì sao các người không biết điều mà đi đi!”

Ông chủ đáng ghét, mỗi lần làm chuyện khổ sai này lại quăng cho anh, mình thì ngồi bên trong thoải mái mà làm việc.

Nghe vậy, mọi người nhìn Long Nghiên Nghiên gật đầu.

Dáng vẻ thư thái như đang xem diễn kịch của cô, đứng trong đám người toan tính, thật sự rất nổi bật.

Một người xem ra là nhân viên phòng làm việc, đã chú ý đến Long Nghiên Nghiên rất lâu, khuôn mặt này nhìn rất quen, giống như đã gặp ở đâu đó rồi.

“Vị tiểu thư này, xin hỏi cô có việc gì?”

“Tôi tìm Lệnh Quá Dương.” /Vô.Ảnh.57.Các...<https://qttp.wordpress.com/>

Đám đông vốn ồn ào trong nháy mắt yên tĩnh lại, nhiều cặp mắt chẳng có ý tốt nhìn thẳng lại đây, Long Nghiên Nghiên thành món hàng bị người ta định giá.

Nét thù mị cũng coi như là đẹp, tóc thì ngắn, không tạo thành uy hiếp được.

Long Nghiên Nghiên đối mặt với người đàn ông vừa hỏi cô, nói khách khí: “Ngại quá, Lệnh Quá Dương muốn tôi đến gặp anh ta hôm nay, phiền anh giúp tôi nói với anh ta...”

“Em gái à, đến đây đều là có vai vế cả đấy, không phải đáng vẻ lời thôi như em, nói gặp là gặp được Lệnh tiên sinh đâu.” Người mẫu nữ thứ nhất không khách khi ngắt lời Long Nghiên Nghiên.

“Đó là, chúng ta thu xếp nhiều ngày như thế mà cũng chẳng gặp được Lệnh tiên sinh, cô nói muốn gặp là gặp sao?” Người mẫu nữ thứ hai hừ một tiếng.

“Muốn gặp người ta cũng đừng cái cách ngu xuẩn này chứ, cô cho là sẽ có người tin cô thật sự được Lệnh tiên sinh gọi đến sao?” Người mẫu nữ thứ ba khinh thường nói.

Bị nước miếng tấn công, sắc mặt Long Nghiên Nghiên chùng xuống, buột miệng hô to, “Lệnh Quá Dương, anh lăn ra đây!”

Àm!

Cánh cửa bị đẩy ra thật mạnh, Lệnh Quá Dương lao ra với vẻ mặt vui mừng. “Nghiên Nghiên! Em đến rồi à, nhưng sao không bảo người báo cho anh một tiếng, ở ngoài gọi to làm gì?”

Hé ra khuôn mặt lấy lòng, không quan tâm đến xung quanh, cánh tay dài vươn ra, Lệnh Quá Dương dắt Long Nghiên Nghiên với sắc mặt khó coi vào phòng làm việc riêng.

Sau đó như nghĩ ra cái gì, anh lại quay lại yêu cầu triển khai công việc: “Tiểu Hoàng, Sứ An, chuẩn bị đạo cụ tốt, hai mươi phút sau xuất phát.” Nói xong, người đã không thấy đâu.

Xuất phát?

Thì ra là thế à! Những người làm việc ăn ý đều hiểu được, cũng nghĩ ra khuôn mặt kia đã thấy ở đâu, người con gái tóc ngắn có thể khiến ông chủ coi trọng, cũng chỉ có người trên bức ảnh kia, mọi người đều kinh ngạc: khẩu vị của ông chủ thật sự thay đổi rồi.

Xuất phát? /Vô.Ảnh.Các...<https://qttp.wordpress.com/>

Một đồng chằm hỏi hiện lên trên mặt đồng nghiệp cùng phòng.

“Lệnh tiên sinh muốn ra ngoài?”

Tiểu Hoàng như trút được gánh nặng cười cười, “Đúng thế! Làm phiền các vị rồi, sau một tháng đừng xuất hiện nữa.”

“Sao có thể chứ! Lệnh tiên sinh còn chưa gặp Khương tiểu thư của chúng tôi. ....”

“Ông chủ đã chọn được người rồi, các vị không cần lo lắng.” Một nhân viên tốt bụng bước ra giải thích.

“Chọn được rồi?” Tuyền lúc nào thế, sao họ lại không biết?

“Chính là tiểu thư vừa mới bước vào đó, ông chủ nói chúng tôi chuẩn bị xuất phát, là xuất phát đi chụp ảnh!”

Gian phòng hiện lên một loạt tượng đá hình người.

Gạt người à! Người phụ nữ kia không phù hợp với tiêu chuẩn của Lệnh Quá Dương, sao có thể là cô ta chứ?

Vì lần tuyển người này, bọn họ đã tốn bao nhiêu sức lực, thế muốn cướp được vị trí này, giờ sao lại là cô ta chứ?!

“Nghiên Nghiên, sao ra ngoài mà không gọi điện báo cho anh một tiếng, anh đến đón em là được mà, bên ngoài nóng lắm không? Em đợi lâu không? Khát không? Muốn anh lấy nước cho em không?” Vừa mới vào trong, Lệnh Quá Dương như con cún con goe nguẩy đuôi, vui mừng dính bên người Long Nghiên Nghiên.

Động tác khoa trương của anh, khiến Long Nghiên Nghiên quên mất ban nãy rất khó chịu, tìm ghế ngồi xuống: “Mua đồ sáng xong đến thẳng đây, thật không nhìn ra anh cũng rất được hoan nghênh nhì!”

Lệnh Quá Dương kiêu ngạo sò sò cái mũi, những lời này ai nói cũng chẳng ảnh hưởng, nhưng nghe từ miệng của cô, lại khiến anh thêm phần tự kiêu. “Biết vị trí của em hot đến thế nào không? Bao nhiêu người cúi đầu muốn được làm người mẫu của anh mà em lại không tin? Giờ em biết năng lực của anh không phải giả rồi chứ?”

“Mỗi ngày ở đây đều náo nhiệt thế này à?” Cô nhìn ra ngoài văn phòng.

Nhắc đến đám người kia, mặt Lệnh Quá Dương lập tức dài ra, “Hôm nay là tốt đấy, chỉ có hai nhóm người đến làm loạn, anh đã sớm nói không có hứng thú với người mẫu của bọn họ, vậy mà đám ruồi bọ này vẫn làm phiền, hơn nữa cái Phở Hoa Lạc kia, cậy vào nhóm xã hội đen chống lưng, ngày nào cũng đến gây rối.” /Vô.Ảnh.Các...<https://qttp.wordpress.com/59>

“Như vậy cũng được sao? Anh không thêm gặp, đối phương sao có thể uy hiếp anh chứ?” Mày nhủ lại, hình như cô vừa nghe đến chữ xã hội đen.

“Người như thế anh gặp nhiều rồi nên mới không sợ, huống hồ, anh đã tìm được người anh muốn.” Anh lấy mu bàn tay dịu dàng vuốt lên đôi má đỏ ửng hồng của cô, tay kia hất những sợi tóc rối trên trán ra.

“Nhưng bọn họ vừa thấy tôi, đã nói tôi không phù hợp với tiêu chuẩn chọn người của anh!” Tiêu chuẩn gì, cô rất tò mò.

Lệnh Quá Dương cười gượng vài tiếng, cũng không muốn nói ra chằm ngôn thiên vị tóc dài của anh. “Đối tượng anh tự tìm sao có thể không phù hợp chứ, đúng rồi, Nghiên Nghiên, kẻ lừa đảo ở cửa hàng bán hoa của em kia cho em nghỉ ngơi bao lâu?”

“Anh cần bao nhiêu thời gian?”

“Ít nhất là hai tuần lễ.”

Long Nghiên Nghiên suy nghĩ một chút, gật đầu. “Không sao, vậy thì tôi sẽ xin nghỉ hai tuần, anh khỏi phải lo, tuy trên danh nghĩa Bình Bình là ông chủ, nhưng tiệm hoa là do chúng tôi mở chung.” Vì thế cô thích xin nghỉ bao lâu cũng được.

Mở miệng túi nhựa, mùi xì dầu tản ra, Long Nghiên Nghiên bắt đầu ăn món bánh trứng của mình.

Viên Thu Bình trước kia là một tên trộm nhí, khi Long Nghiên Nghiên trốn học, vì giúp người đi đường lấy lại ví tiền bị giật đã gặp cô, hai người không đánh thì không quen biết, lại gần tuổi, ngẫu nhiên trở thành bạn.

“Đó là cách nghĩ của Bình Bình, người phụ nữ mang thai tự mở cửa hàng hoa, nhất định có thể hấp dẫn sự thương cảm của khách hàng.” Đầu tiên là Long Nghiên Nghiên chu miệng, sau đó không cam lòng thề lời: “Nếu không phải tôi đoán số thua, ông chủ sẽ không phải là cô ấy, người già bộ mang thai trong tiệm ngồi mấy điều hòa phải là tôi.”

Đã hoàn toàn coi Lệnh Quá Dương là người nhà, ở trước mặt anh, Long Nghiên Nghiên bày ra vẻ mặt tự nhiên nhất, lại khiến Lệnh Quá Dương thở sâu một hơi.

Ông trời ơi, Nghiên Nghiên của anh cũng có vẻ mặt đáng yêu thế sao. “Nghiên Nghiên.”

“Sao vậy?” Anh cười, không hiểu sao lại khiến tim cô đập nhanh hơn.

“Em có nhận ra là thái độ của em với anh khác đi không, trước kia anh hỏi gì em cũng không thèm để ý đến anh, giờ thì chuyện gì em cũng muốn nói cho anh biết, như vậy nói lên được điều gì?” Có thể giải thích là vì cô có cảm giác đặc biệt với anh không?

“Sẽ có ý gì chứ?” Cô rú mắt xuống, không nhìn anh.

Đáp án rất đơn giản, cô thích anh, tuy cô vẫn luôn trồi không sợ, đất không sợ, nhưng trong tình cảm lại là một người con gái e lệ. /Vô.Ảnh.60Các...
<https://qttp.wordpress.com/>

“Miệng em có dính thứ gì kia.” Một ít bột bánh trứng.

Ngón tay vươn đến muốn lau đi thay cô, đầu lưỡi hồng nhạt lại nhanh hơn anh một bước, trong nháy mắt, đôi mắt đen của anh trầm xuống, khí ô xi hư hư thực thực hình như không đủ, ngực nhấp nhô mãnh liệt.

Nhìn môi của cô, anh bắt đầu hít một hơi lớn.

“Anh làm sao vậy?”

“Không có việc gì, đột nhiên cảm thấy không khí thật loãng, muốn hít thở nhiều hơn.”

Làm trò à, hít thở thì nhìn miệng cô làm gì, hai mắt Long Nghiên Nghiên đảo quanh, muốn xem anh bị cái gì kích thích mà thành cái dạng kỳ quái này, khi đó cô đang...

A!

Long Nghiên Nghiên nhìn anh cổ quái, đưa ra nghi hoặc, “Anh, không phải muốn hôn tôi chứ?”

Đàn ông là loại sinh vật rất kỳ lạ, một khi đã hưng phấn, cho dù trên miệng cô có mỡ hay không, cũng muốn hôn lên. /Vô.Ảnh61..Các...
<https://qttp.wordpress.com/>

Lệnh Quá Dương xấu hổ muốn giấu về mặt của mình đi. “..... Không phải!”

Bị người ta nói trắng ra như thế, đương sự chẳng dám thừa nhận, thật khó khăn mới có thể tiến thêm một bước với cô, anh không muốn để người ta nghĩ mình là sắc lang đâu.

“A! Nhưng về mặt của anh nhìn hao sắc như thế, thật giống như muốn đè tôi ra, hung ác hôn tôi.” Cô ngấm anh đầy hứng thú, sắc mặt lại có ý kéo căng ra.

“Không thể nào?” Anh sờ mặt mình, chẳng lẽ về mặt của anh bán đứng anh à. “Nghiên Nghiên, anh không có, thật sự không nghĩ sẽ làm vậy đâu!”

Đánh chết cũng không thừa nhận.

Vài giây sau, Long Nghiên Nghiên không biết nên khóc hay nên cười, chỉ trừng mắt mắng. “Lệnh Quá Dương, anh, anh chảy máu cam kìa!”

Nhường lại chỗ ngồi, Long Nghiên Nghiên muốn anh ngồi xuống, khẽ nâng đầu anh lên, dùng giấy thấm ấn vào mũi anh. “Còn nói đầu anh không có nghĩ chuyện linh tính kia đi, nếu không sao lại chảy máu mũi?”

Không biết nên giải thích vấn đề “máu mũi” của mình thế nào, Lệnh Quá Dương chỉ có thể mặc cô châm chọc.

Lỗ mũi nhét hai cái giấy nho nhỏ, làm khuôn mặt tuần tú bị biến đổi hoàn toàn.

Thì ra soái ca cũng có đáng vẻ như thế, Long Nghiên Nghiên khi khi một tiếng, cười lớn.

Đây là lần thứ hai cô thoải mái cười to trước mặt anh, Lệnh Quá Dương nhìn đến choáng váng, tim anh đập bùm bùm kinh hoàng, vẻ đẹp của cô khiến người ta không thể di dời tầm mắt, khiến người ta muốn cung chiêu cô. “Nhìn em cười thế này, anh lại không chụp lại được?” Trong phòng làm việc nhỏ, cũng không phải không có máy ảnh.

Đôi môi đỏ mọng chỉ gần trong gang tấc, anh không thèm áp chế dục vọng của mình với cô nữa, là cô cười nhạo trước, không thể trách anh trừng phạt cô được. “Nghiên Nghiên, đàn ông không chịu được cười nhạo đâu!”

Kéo một cái, Long Nghiên Nghiên nằm gọn trong lòng anh.

Mặt anh càng lúc càng đến gần, Long Nghiên Nghiên nuốt nước miếng, đôi mắt sáng hơi âm ẩm, má đỏ hồng như quả táo mê người. /Vô.Ảnh.62Các...
<https://qttp.wordpress.com/>

Ý đồ xâm chiếm rõ ràng trong đáy mắt, chẳng qua.....

“Lệnh Quá Dương, anh đừng làm loạn, tôi..... tôi còn phải ăn sáng, tôi không muốn hôn anh trong dáng vẻ xấu xí này!” Cô chỉ còn biết cười trừ.

Mười đầu ngón tay ra chiến trường, muốn đẩy cái gương mặt buồn cười kia ra, lại bị tay của đối phương giữ chặt lại, Lệnh Quá Dương hôn lên đôi môi cong đỏ mọng mê người kia, hỏa lực bắt đầu tấn công, nhấp nháy hương vị của cô.

Đương nhiên, Long Nghiên Nghiên hoàn toàn không cơ hội mà chế nhạo, chẳng qua cô không hiểu, rõ ràng vết thương ở tay đã lành, sao lại không đẩy anh nhúc nhích được lấy một phân.

Sau khi bắt đầu chụp ảnh, Long Nghiên Nghiên mới hiểu cái gì gọi là tùy hứng, khó chiều, hay thay đổi, khiến cho người ta phát điên.

Với cảnh nền, chỉ cần làm đại gia không vừa lòng một cái, hoặc cảm giác không tốt, phải lập tức nghe hiệu lệnh của anh mà sửa chữa, sửa chữa này không phải chỉ là thay đổi nhỏ, mà là đổi toàn bộ cảnh.

“Cậu, chặt cây kia thêm mười phân đi, cao quá, còn người nào kia, đổi màu xe thành bạc đi, màu đen không ổn, còn nữa...”

Mỗi cảnh đều có rất nhiều đồ, anh chỉ nói vài câu, lại phải đổi cây, đổi xe một lần.

Lăn qua lăn lại, vượt qua buổi sáng.

“Không được, không được, bồn hoa nhỏ này không được, đổi khóm mai nở rộ đi.”

Ông bạn, ông giúp hộ cái, giờ là mùa hè, tìm hoa mai nở thế nào?

“Tôi muốn thùng hình vương, cậu tìm hình chữ nhật làm gì? Không được không được, đổi hết cho tôi!”

Toàn nhân viên cười khò, cũng quen với yêu sách của Lệnh Quá Dương rồi, dù vừa khổ vừa mệt, nhưng mọi người vẫn cố sức đạt yêu cầu của anh, tạo ra cảnh hoàn mỹ nhất.

Một ngày kết thúc, nhưng chỉ được có hai bức ảnh ưng ý trên mấy chục bức.

Thảo nào có vài bức ảnh, lại mất đến hai tuần, à không, cô nghĩ có khi còn hơn ý chứ.

Trang điểm một lớp dày cộp, lúc nào cũng phải giữ nụ cười trên môi, so với đánh nhau còn mệt hơn! Vì bị ngược đãi, da mặt nhất loạt kháng nghị, cô hận không có cái giường nào ở đây mà nằm bò ra. /Vô.Ảnh.Các63...<https://qtp.wordpress.com/>

Trên mặt mọi người đều cố che đi mệt mỏi, ngoài tên cầm đầu chỉ định mọi người kia thì không.

“Nghiên Nghiên, em ăn cơm chưa, bụng nhất định rất đói đúng không, chờ anh đem phim về công ty, rồi đưa em đi ăn tối.”

“Anh tự đi đi! Tôi muốn về nhà bồi dưỡng tình cảm với cái giường của tôi.” Long Nghiên Nghiên ghen tị với vẻ không mệt mỏi của Lệnh Quá Dương.

Rõ ràng cùng chuyển đồ với mọi người, vậy mà tinh thần anh lại tốt hơn ai hết.

“Đều do anh chỉ chú tâm đến công việc, từ trưa đến giờ em còn chưa ăn gì, dù sao mới có tám giờ, không đến quán ăn gần nhà em nữa, chúng ta đi mua ở chợ đêm đi...” Thấy cô ngáp, anh nhíu mày. “Mệt như thế sao?”

“Muốn anh giữ cái vẻ mặt này, lại còn không được động đậy cả một ngày thì có mệt không?” Còn không phải là cái tên soi mói này làm hại à, Long Nghiên Nghiên thật muốn đánh vào cái mặt ra vẻ vô tội kia.

“Được rồi! Anh biết em mệt, nhưng vẫn phải ăn uống chứ!”

“Giờ tôi chỉ muốn về nhà ngủ thôi.” Không có sức cãi nhau với anh, cô dựa cả người vào kẻ đứng bên cạnh, giao lại sức nặng cho anh.

“Vậy là tốt rồi, chúng ta mua đồ ăn về nhà, em ngủ trước một tiếng, sau đó anh gọi em dậy ăn.” Thân thể mềm mại trong ngực, anh nên cao hứng. Nhưng sự mệt mỏi của cô lại khiến Lệnh Quá Dương bắt đầu kiểm điểm có phải mình yêu cầu quá mức hay không.

“Ừ.” Long Nghiên Nghiên mệt không muốn nghĩ nữa, mặc kệ anh.

Lệnh Quá Dương đưa cô về nhà, tiện thể kiểm hơi cùng nằm trên giường nghỉ ngơi với cô, trên giường lớn trắng tinh hai người nằm mới tốt, anh chống nửa người, nhìn khuôn mặt không hề đề phòng đang say ngủ của cô.

Không ngờ Nghiên Nghiên chẳng dịu dàng tí nào, lại giống như một cô bé ôm thỏ mà ngủ, trông sự đáng yêu của cô, anh cười dịu dàng.

Đầu giường là bức ảnh chụp người phụ nữ tóc ngắn, khuôn mặt rất giống Long Nghiên Nghiên, anh nghĩ, chắc là mẹ của cô. /Vô.Ảnh64..Các...<https://qtp.wordpress.com/>

Nghĩ cô đã sống cô đơn hai mươi tám năm như vậy, lòng anh lại đau đớn, cô khiến người ta muốn yêu thương, muốn cưng chiều.

Một giờ sau, anh cười, hôn người đẹp ngủ say của anh.

Khiến cô mệt chết, thật ra cũng không tồi!

Buổi chụp ảnh ngày hôm sau, Lệnh Quá Dương không hề yêu cầu quá mức, buổi chụp hình diễn ra rất thuận lợi, khiến người ta mở mắt hô to gặp quý rồi.

“Đây là ông chủ chúng ta à? Tôi đang tỉnh hay mê thế này?”

Từ khi đi theo Lệnh Quá Dương đến nay, trong quá trình quay chụp kéo dài, rất hiếm khi được ăn com đúng giờ.

“Ông chủ cũng bỏ luật tóc dài rồi, trên đời này không có gì là không có thể.” Sừ An râu xồm xoàm điều chỉnh ánh sáng, mặt không đổi sắc nói: “Các cậu ăn xong thì dọn dẹp lại đi, buổi chiều còn phải đổi cảnh.”

Năm ngày khổ hình kết thúc, cuối cùng cũng chụp xong, Long Nghiên Nghiên cảm động mà khóc.

Nhưng mà, vui vẻ này đã bị dập nát khi chân bị đi quay ngoại cảnh.

Có người lợi dụng đêm tối lên vào phòng làm việc, lấy trộm hết phim và ảnh chụp, tâm huyết một tuần tan biến.

Mọi người đều cảm phần, đau đớn mắng cái tên trộm bí ối kia, thật không biết xấu hổ.

“Được, chúng ta chụp lại.” Lệnh Quá Dương có chút đăm chiêu, trầm giọng hạ lệnh nói.

“Chụp lại!” Long Nghiên Nghiên phát ra tiếng thét chói tai.

Tha cho cô đi mà!

Bạn đang đọc truyện *Bách Biến Tiểu Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Long Nghiên Nghiên lại phải hết hóa trang, tẩy trang, rồi lại trang điểm, dày vò lặp đi lặp lại, sau năm ngày kiệt sức, bộ ảnh thứ hai lại bị người ta cạy tủ trộm đi.

Thật hiển nhiên, có người muốn đối đầu với Lệnh Quá Dương, không muốn để họ chụp hình thành công, lần này đối phương còn lên vào hậu trường phía sau, phá hết đạo cụ của họ. Máy camera khi lại, sáu gã đàn ông đội mũ không thấy rõ khuôn mặt, lấy gậy ra đập nát đạo cụ.

“Có người đến địa bàn của anh khiếu khích, sao anh có thể thờ ơ đến vậy? Lần trước là trộm phim, lần này là phái người đến đập phá, vậy còn lần sau?” Nếu tìm anh tính sổ thì sao?

“Đừng bận tâm, những người đó sẽ không dám đụng đến anh.”

Long Nghiên Nghiên chăm chú nhìn vẻ mặt già dặn của anh, nghi ngờ nói: “Anh biết do ai làm đúng không?” / Vô.Ảnh.66.Các...
<https://qttp.wordpress.com/>

“Có thể.” Nhưng anh không biết nội ứng là ai.

Có thể hai lần xâm nhập vào phòng làm việc, lại biết phim giấu ở vị trí nào, ngoài nhân viên ở đây ra, anh thật sự không nghĩ ra ai còn có loại bản lĩnh này.

“Nếu biết vì sao không báo cảnh sát?”

“Không chứng cứ mà!” Anh nhún vai, dù sao cảnh nền đã bị phá, hôm nay có thể nghỉ ngơi một ngày rồi.

“Lệnh Quá Dương, anh nghiêm túc cho tôi một chút được không?” Anh chàng này ngây ngô à, trong lòng cô thật lo lắng, không ngờ giờ anh vẫn còn thần nhiên ăn ăn uống uống được.

Anh nhìn phản ứng thể hiện cảm xúc quá độ của cô, cười lộ ra hàm răng trắng tinh, “Nghiên Nghiên, anh thật cảm động khi em quan tâm như thế, nhưng quan tâm là chuyện của quan tâm, trước hết hãy ăn đi đã! Em đặc biệt mua bữa sáng đến cho anh, anh cũng không muốn để em phải đói bụng.”

Giận dữ trừng mắt nhìn anh hồi lâu, cô đồng ý, đặt mông ngồi xuống bên cạnh anh.

Lệnh Quá Dương lập tức bóc vỏ dưa ra, phục vụ Long Nghiên Nghiên: “Đừng để anh lo lắng, những người này muốn kỹ năng của anh, cho rằng dùng ít thủ đoạn đùa giỡn là có thể khiến anh ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, chứ bọn họ không dám thực sự đụng đến anh đâu.”

Long Nghiên Nghiên thần nhiên liếc mắt một cái, anh trông như có nhiều hậu thuẫn phía sau vậy, khẩu khí lớn thật nhỉ!

Nâng nâng bánh bao chiên lên, cô vừa cắn vừa trầm tư: “A, chẳng lẽ công ty anh nói lần trước, có chỗ dựa là xã hội đen...”

Nói còn chưa xong, một trận ồn ào truyền từ bên ngoài vào, hai người cùng nhìn nhau thăm dò, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

Nếu thức thối một chút, khi biết Lệnh Quá Dương đã tìm được người, sẽ không quấy rầy nữa; không thức thối, sẽ giống như Phở Hoa Lạc, tự cho là còn có hi vọng giành lại, cứ suốt ngày tìm tới cửa. /Vô.Ảnh.Các67...<https://qttp.wordpress.com/>

Cái gọi là chỗ dựa xã hội đen, là vì người mẫu Khương Tâm Đình là con gái nuôi của một vị đại ca, có quan hệ này, cách xử sự của Phở Hoa Lạc khá hống hách, cư nhiên chẳng thêm đặt sự từ chối Lệnh Quá Dương vào mắt.

Lúc này có khách đến chỗ Lệnh Quá Dương.

Người đến là người đại diện và Khương Tâm Đình muốn tranh thủ cơ hội thử ống kính, hai người chỉ cười, đáy lòng ngầm hiểu nhau, cũng biết vì sao Lệnh Quá Dương lại mất hứng khi thấy họ.

“Lệnh tiên sinh, thật vui khi anh có thời gian gặp mặt chúng tôi.” Trên mặt người đại diện là nụ cười, khách sáo nói.

“Hãy bớt nói nhảm đi.” Vừa rồi biểu tình còn vui mừng, giờ trên mặt Lệnh Quá Dương là lạnh lùng: “Tôi để các người vào là muốn đôi mắt nói rõ ràng với các người, tôi sẽ không hợp tác với Phở Hoa Lạc, lại càng không ngán cái động tác nhỏ của các người, xin các người đừng lãng phí thời gian dây dưa với tôi nữa, thật là làm người ta bức bối.”

Khương Tâm Đình sớm biết Lệnh Quá Dương sẽ trả lời như thế, cười nhạt. “Lệnh tiên sinh đương nhiên không sợ, nhưng tổn thất cũng không phải nhỏ đâu, anh chắc chắn có thời gian đầu lại tôi sao?”

Cô hất hất mái tóc dài đen nhánh. “Chuyện khác tôi không nói, nhưng tôi có tự tin có thể đảm nhận nhân vật hoàn mỹ lý tưởng trong lòng anh.”

Khương Tâm Đình là một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, toàn thân tỏa ra một khí chất ngạo nghễ không thể coi thường, thậm chí anh thiên vị tóc dài, cô cũng hoàn toàn phù hợp.

“Đúng vậy, cô là một hình mẫu tôi thích trước kia.” Vừa nói xong, Lệnh Quá Dương phát hiện động tác của Long Nghiên Nghiên đông cứng lại, dùng ăn cơm.

Mặt không biến sắc nhìn cô, đáy lòng muốn huyết sát. “Nhưng tôi đã có cô ấy, không cần chọn người thứ hai.” /Vô.Ảnh.Các...
<https://qttp.wordpress.com/>

Anh đứng phía sau Long Nghiên Nghiên, hai tay đặt lên vai cô.

Cánh tay đông cứng của Long Nghiên Nghiên dần thả lỏng, anh thấy cô lại tiếp tục động tác vừa rồi, lấy bánh, chấm xì dầu, đưa lên miệng.

Tâm tình của cô đã chuyển biến tốt rồi.

“Tôi có thể thay cô ta!” Ngẩng cao đầu, Khương Tâm Đình kiêu ngạo tự khẳng định mình.

“Cô ấy là độc nhất vô nhị, trong lòng tôi, không ai có thể thay thế cô ấy được, bao gồm cả cô.” Khóe mắt lên lút cúi xuống ngắm nhìn.

Hai má Long Nghiên Nghiên hơi ửng hồng.

Anh mỉm cười, hiểu được trong lòng cô bé này đang cảm động.

“Lệnh Quá Dương, anh đừng mặt dày như thế, đừng tưởng tôi thật sự không dám động vào anh!” Câu không thể thay thế được kia giống như cho cô một cái tát, tự tôn cao ngạo của Khương Tâm Đình bị đá kích, sắc mặt rất khó coi.

“Khuyên cô đừng có chọc vào tôi, nếu không, tôi tuyệt đối sẽ trả lại cô gấp bội.” Lệnh Quá Dương cũng tàn nhẫn đáp lại.

Đừng thấy anh là một nhiếp ảnh gia, thì có thể cho anh là động vật chỉ có thịt.

Sắc mặt Khương Tâm Đình âm trầm, giận dữ nhìn Lệnh Quá Dương không biết điều, gương mặt hoàn mỹ của người đàn ông này khiến cô ngưỡng mộ, nhưng tính tình cổ chấp lại khiến cô oán hận, ánh sáng độc ác bao quanh con mắt u ám kia như ẩn như hiện.

Nhìn Long Nghiên Nghiên hơi dăm chiêu, rồi nện bước thật mạnh, Khương Tâm Đình quay đầu phẫn hận rời đi.

Cái nhìn kia, khiến toàn bộ da gà của Long Nghiên Nghiên nổi hết lên.

Âm u khủng bố, ánh mắt kia lại chẳng có ý tốt!

Lệnh Quá Dương ngồi lại cạnh cô, lấy miếng bánh cô ăn chưa xong cắn một miếng, khuôn mặt lại quay về vẻ tươi cười. “Chuyện đáng ghét đó cuối cùng đã giải quyết xong rồi, dù sao phải mất một ngày nữa mới có thể chỉnh lại cảnh, sao chiều nay chúng ta không trốn đi hẹn hò đi?”

Anh hạ quyết tâm muốn bồi dưỡng tình cảm với cô nhiều hơn.

Cô xoay người coi thường, anh đàn hay là lạc quan vậy, đối phương chẳng có vẻ gì là từ bỏ ý đồ cả, anh lại có thể cười đến an tâm như vậy?

Vài ngày sau, tình trạng chụp ảnh cũng không chuyển biến tốt, đối phương lại càng làm cho rối hơn, không những cảnh bị phá hỏng, lại còn có người cố ý xông vào quấy rối, làm tiến độ chụp không thể lên được tạo nào. /Vô.Ảnh69..Các...<https://qttp.wordpress.com/>

Phản ứng của Lệnh Quá Dương từ đầu đến cuối chỉ như một, không sao cả.

Dù gì phí tu sửa anh cũng không phải trả, hơn nữa, thật vất vả mới có thể ở cùng một chỗ với Nghiên Nghiên, đùa chứ sao anh lại để nó chấm dứt trước thời gian được!

()+_+)

Tất cả mọi chuyện vốn không liên quan đến Long Nghiên Nghiên, nhưng vì sao đối phương lại đến tìm cô?

Hôm nay cô muốn ra ngoài sớm một chút, đến tiệm hoa xem Viên Thu Bình trước, lại vòng về phòng làm việc, một chiếc xe hơi đen bóng chặn lại phía trước.

Ba gã cao to mặc âu phục nhảy ra từ trong xe, trong đó có một người lịch sự nói: “Xin chào Long tiểu thư, Khương tiểu thư muốn gặp cô, phiền cô theo chúng tôi một chuyến.”

Long Nghiên Nghiên hoang mang trong nháy mắt, Khương tiểu thư? Là Khương Tâm Đình à?

“Tôi nhất định phải đi gặp cô ta sao?” Dừng đăng cấp này để mời người, có ngốc cũng biết là chuyện không tốt.

“Đúng vậy.”

Không cho cô thời gian lo lắng, người đàn ông nháy mắt, những tên khác đã ra tay định bắt cô lên xe.

Long Nghiên Nghiên do dự mình có nên phản kích không, cô lại không nắm chắc phần thắng, bỗng dưng, cô nhớ đến lời hứa với Lệnh Quá Dương, chính là coi trọng an toàn của mình.

Thay vì đối đầu với lũ vạ mễ này mà bị thương, chi bằng đến xem xem người phụ nữ kia muốn làm gì thì hơn. /Vô.70Ảnh..Các...<https://qttp.wordpress.com/>

Mặc cho chúng kéo cô vào xe, đi đến một biệt thự nhỏ phía ngoại thành.

Đối phương coi như cũng biết lễ nghĩa, mấy tên đàn ông kia không trói tay trói chân cô, thậm chí khi đến còn có người hầu dẫn đường cho cô, khách khí dẫn cô vào một ban công đầy hoa ở tầng cao nhất của biệt thự. Trong hoa viên có một cái bàn trạm hoa, Khương Tâm Đình tao nhã ngồi đó, thong dong uống trà dưới ánh mặt trời, bốn phía đều có người đứng bảo vệ.

Long Nghiên Nghiên thăm lè lưỡi, thì ra làm con gái nuôi đại ca lại có khí khái đến thế.

Nhìn thấy người đến, Khương Tâm Đình buông chén ra, ngẩng đầu lên nói: “Tôi có thể cho cô tiền, chỉ cần cô không làm công việc người mẫu này nữa.”

Long Nghiên Nghiên cảm thấy buồn cười, trên mặt không sợ hãi. “Đây là chuyện cô tìm tôi để nói ư? Khương tiểu thư, đừng quên Lệnh Quá Dương đã nói, anh ta chỉ cần tôi, cho dù hôm nay tôi đi, anh ta cũng sẽ không chọn cô.”

Trên khuôn mặt thanh tú là nụ cười xinh đẹp mê người, Khương Tâm Đình rất ghét người con gái có vẻ đẹp ngang với mình. “Thứ anh ấy thích tôi biết rất rõ, anh ấy yêu nhất là người con gái tóc dài, dù là người mẫu hay là bạn gái, cho đến nay chỉ có tóc dài, tôi không hiểu cô dùng cách gì lại khiến anh ấy mê cô, nhưng tôi tin, chỉ cần cô không ở đó, anh ấy nhất định sẽ chọn tôi.” Khương Tâm Đình khá tự tin.

Lời này khiến đáy lòng Long Nghiên Nghiên nổi lên không ít sóng, cô có chút ghen tỵ với mái tóc đen nhánh của Khương Tâm Đình.

Lệnh Quá Dương đã nói, anh nhìn thấy mái tóc dài của cô rồi mới bị hấp dẫn, đó không phải giả, anh cũng có thể bị một người phụ nữ tóc dài khác hấp dẫn?

Nghĩ đến mình được Lệnh Quá Dương đặt ở một vị trí độc nhất vô nhị trong lòng, lòng Long Nghiên Nghiên lại cảm thấy buồn bực, cô hiểu, cô không thích.

Không muốn bàn điều kiện với Khương Tâm Đình, cô xoay người định đi.

“Sao? Cô không quan tâm đến việc Lệnh Quá Dương vì quá cố chấp mà sau này sẽ thân bại danh liệt sao?”

Không nên nghe nữa, nhưng mà Long Nghiên Nghiên lại không kim được phản ứng của thân thể, cô xoay người, cười quỷ dị với Khương Tâm Đình, chờ câu dưới của cô ta.

“Cha nuôi tôi sẽ không cho phép có người dám không nể mặt mũi con gái ông như vậy, cô ngấm lại xem, quá trình chụp ảnh đều xảy ra sự cố, công việc không thể hoàn thành đúng hạn, lại phải kéo dài thêm, Lệnh Quá Dương không phải sẽ vi phạm lời hứa với Thiên Kinh sao?”

“Có ý gì?” /Vô.Ảnh.71.Các...<https://qttp.wordpress.com/>

“Lệnh Quá Dương và Thiên Kinh đã ký hợp đồng sau mười ngày sẽ xong, nhưng anh ta lại trì hoãn không giao thành phẩm ra, dựa theo nội dung hợp đồng, anh ta phải trả một trăm ngàn tiền tổn thất cho Thiên Kinh.”

“Nhiều như vậy?” Cái tên ngu ngốc kia, chuyện nghiêm trọng nhưng thế mà không nói ra, cả ngày chỉ biết ung dung vây quanh cô.

“Thật đáng tiếc, một nhiếp ảnh gia có tiền đồ như thế lại bị hủy, nếu tôi không có kiên nhẫn nữa, nói không chừng không cần thận một cái, đèn chụp rơi trúng người anh ta, hay là đang đi trên đường bị người ta vây đánh, cô hi vọng thế à?”

Sắc mặt Long Nghiên Nghiên trắng xanh, đây rõ là uy hiếp, không ăn được thì đập đồ!

“Cô lo thì liên lạc trực tiếp với Phở Hoa Lạc, muốn bao nhiêu tiền cô chỉ cần nói thôi.” Biết lời mình nói đã có hiệu quả, Khương Tâm Đình đứng dậy, ngay cả câu tiền khách cũng lười, sai bước về phòng.

Lúc trước Long Nghiên Nghiên bước đến là vì người đàn ông đó vươn tay chờ cô, nên giờ cũng có thể thoải mái trở về rồi.

Long Nghiên Nghiên hiểu được, không để Lệnh Quá Dương xảy ra chuyện, so với việc hoàn thành nguyện vọng làm xong quảng cáo kia còn quan trọng hơn.

Nuốt chua xót vào lòng, đến thời khắc nguy hiểm, cô không thể ở lại vị trí này được nữa!

Long Nghiên Nghiên đáp ứng yêu cầu của Khương Tâm Đình, lại không đòi chỉ phiếu của Khương Tâm Đình, với thủ đoạn dùng tiền mua chuộc, cô khinh thường.

Cô chuyển đến nhà anh Đỗ, tạm thời tránh Lệnh Quá Dương, với tính của anh, sẽ không dễ dàng chấp nhận buông tha cho cô.

Tránh được người, nhưng vấn đề mới lại xuất hiện, cô không có cách nào bỏ qua ghen tỵ đang lớn dần trong đáy lòng. /Vô.Ảnh.72CÁC...
<https://qttp.wordpress.com/>

Ghen tỵ này đến thật kỳ diệu, khiến cô trở tay không kịp, cô thật ghen tỵ với Khương Tâm Đình lúc này đang đứng trên màn hình kia, người đẹp có mái tóc dài được Lệnh Quá Dương chú ý.

Không thể không thừa nhận, cô đã quan tâm Lệnh Quá Dương đến mức độ này rồi, cô không muốn Lệnh Quá Dương dùng ánh mắt đó để nhìn Khương Tâm Đình.

Hai tuần lễ nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, từ từ trôi qua, cô nghĩ, bọn họ chắc rất buồn sẽ.

Cho nên, là lúc để về nhà.

Long Nghiên Nghiên gói hành lý to nhỏ, đi bước một đến cầu thang quen thuộc.

“Rắc rắc” một tiếng, ổ khóa mới mở ra, người hàng xóm sát vách lập tức chạy ra ngoài, lòng nóng như lửa đốt thò đầu ra. “Trời ơi, chị Nghiên Nghiên, là chị thật à! Cuối cùng chị đã về rồi!”

Nhâm Vũ Tiệp ôm cổ Long Nghiên Nghiên, “Chị Nghiên Nghiên sao vậy, chỉ để lại tờ giấy nói muốn đi vài ngày, người đã không thấy tăm hơi, em rất lo cho chị.....”

“Xin lỗi, Vũ Tiệp, không viết rõ là lỗi của tôi.” Không ngờ lại khiến người ta lo lắng đến thế, Long Nghiên Nghiên cảm thấy thật có lỗi.

Ngày đó Vũ Tiệp đang ở vườn trẻ, không có cách liên lạc với cô, Long Nghiên Nghiên chỉ có thể viết lại một tờ giấy rồi dán lên cửa, lại sợ Lệnh Quá Dương nhìn thấy, nên chỉ viết sơ sơ vài câu mà thôi.

“Không sao, chỉ cần chị Nghiên Nghiên bình an vô sự thì tốt rồi.” Nhâm Vũ Tiệp có chút đắm chiêu nhìn cô một lát, mới thờ dãi nói: “Chị Nghiên Nghiên, chị đột nhiên bỏ đi, cũng không báo cho Lệnh tiên sinh, chị có biết anh ấy tìm chị đến phát điên không? Mỗi ngày đều đến đây chờ chị về, vừa thấy em vội hỏi chị đã đi đâu, bộ đáng thất hồn lạc phách thật đáng thương.”

Long Nghiên Nghiên nói không nên lời, là giận hay là vui, hay là nên kinh ngạc, mỗi ngày đều xuất hiện, tên kia. .... Không phải còn có công việc phải làm sao?

Anh nên bận chụp ảnh, hẹn hò mỗi ngày chứ!

“Nhưng từ ngày hôm qua, Lệnh tiên sinh không xuất hiện nữa, không biết anh ấy có vì lo lắng quá mà làm chuyện dại dột không, em hơi lo, chị Nghiên Nghiên, chị có muốn đi nói cho Lệnh tiên sinh biết chị đã về trước không.” /Vô.Ảnh.73Các...<https://qttp.wordpress.com/>

Người đàn ông này. .... Người đàn ông này. .... Anh tìm cô, vô cùng kiên trì tìm cô!

Tâm tình kích động không thôi, Long Nghiên Nghiên xoay người lao ra khỏi căn hộ, lại lo lắng phát hiện, mình căn bản không biết anh ở đây, tìm anh thế nào đây?

Gọi điện thoại cho anh không có người nhận, đến phòng làm việc xem thử vậy!

Long Nghiên Nghiên vừa xuất hiện trước cửa phòng làm việc, mây trận gió xoáy liền nhào đến, lập tức cô đã bị người ta vây quanh, một đôi mắt cầu cứu nhìn cô chằm chằm.

“Cảm tạ thượng đế, Long tiểu thư, cô đã trở lại rồi.” Tiểu Hoàng cảm ơn trời đất nói.

“Long tiểu thư, sao cô có thể tùy tiện quyết định riêng với Khương Tâm Đình, còn trốn không thấy bóng dáng đâu cả, lần đầu tiên tôi thấy ông chủ phát điên, nếu không có chúng tôi ngăn cản, thật không biết ông chủ sẽ làm gì với Khương Tâm Đình.”

“Tính ông chủ cô cũng biết đó, anh ấy nhốt mình tại phòng chụp một ngày, ai khuyên cũng kệ, thành thật mà nói, bây giờ chỉ có cô ngăn được tính tình cố chấp này của anh ấy.”

Không có cơ hội đặt câu hỏi, đoàn người ba chân bốn cẳng kéo đem Long Nghiên Nghiên lên xe, đi đến rạp chụp ảnh.

Hai tuần này, bọn họ chẳng những không làm được gì, ông chủ kiêm đại nhân nhiếp ảnh gia không tìm thấy cô thì tức giận, khiến họ dù mở miệng kháng nghị cũng không được, khiến tiến độ quả thật là không tiến thêm được chút nào.

Long Nghiên Nghiên bị đẩy mạnh vào phòng chụp ảnh, bên trong là bóng tối, chỉ có một ánh đèn nhỏ trên tường dùng cho việc khẩn cấp, tuy không thấy rõ tất cả bên trong, nhưng cũng đủ khiến cô kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu Hoàng nói rất súc tích, cô cơ hồ không nhận ra nổi nơi đã từng ở đến nửa tháng này.

Xác đạo cụ đầy đất, cũng gồm cả những đồ giá trị cao, không cái nào còn nguyên vẹn cả; Ngay cả đèn ở trần nhà cũng rưng rưng, vỡ vỡ, mức độ lộn xộn bên trong, quả thực còn thê thảm hơn so với có người đến quấy rối.

Trong yên tĩnh, cô từ từ đi thông thả đến phía trước, sờ tường muốn tìm nút bật đèn, một cánh tay bất ngờ ôm lấy cô, giây tiếp theo, đối phương xoay người lại, ép cô vào lồng ngực nóng bỏng. /Vô.Ảnh.Các.74..<https://qttp.wordpress.com/>

“Nghiên Nghiên! Chết tiệt! Sao em chẳng nói một tiếng nào đã bỏ đi! Anh tìm nơi nơi đều không thấy em, anh rất sợ hãi em có biết không?” Lệnh Quá Dương căn bản không cho cô cơ hội mở miệng, đầu tiên là găm rú đoạt đi tiếng nói của cô, lại trừng phạt dùng sức hôn cô, hai cánh tay vòng qua, không để cô biến mất trong lòng.

Long Nghiên Nghiên vùng vẫy rồi nhũn người trong nụ hôn nóng bỏng của anh, đến hít thở cũng khó khăn, thật lâu sau, Lệnh Quá Dương mới rời đôi môi đỏ mọng của cô, vuốt lên đôi má hồng sáng mịn của cô.

Đôi mắt đen âm trầm nhìn thẳng khuôn mặt xinh đẹp đang thờ đốc kia, tâm tình dữ dội dần dịu lại, cô thật sự đã trở lại: “Long Nghiên Nghiên, em không tin anh chỉ muốn mình em thôi sao?”

Long Nghiên Nghiên còn đang thở gấp, không thể cãi lại.

“Để dành nhường anh lại như vậy, được thôi, anh sẽ hủy nơi này, mọi người khỏi phải tranh giành!”

“Anh. .... đúng là cố chấp!”

“Em còn cố chấp hơn anh, chẳng nói gì đã bỏ chạy không thấy bóng dáng đâu cả, vì sao không nói cho anh biết người phụ nữ kia đến tìm em? Không phải em lại muốn anh đánh vào mông chứ, mới biết được tầm quan trọng của mình, à, em cho là anh không dám đánh đúng không? Anh nói vậy chẳng lẽ còn chưa rõ, không có ai có thể thay thế được em cả! Nếu em còn không tin, anh thật tức chết mà.”

“Vậy thì cũng đừng trút giận lên nơi này chứ! Dụng cụ ở đây đều rất quý, anh đập phá như thế, sau này còn phải bỏ ra bao chi phí sửa lại đây?” Giọng nói đã khôi phục, Long Nghiên Nghiên bắt đầu chỉ trích hành vi của anh.

“Mất em rồi, cái gì cũng không quan trọng.”

Long Nghiên Nghiên nhìn thật sâu trong đôi mắt đen kia, ở nơi này, cô đã tìm được sự chân thành và kiên định.

Hai tay lặng lẽ vòng qua thắt lưng anh, Long Nghiên Nghiên vui mặt vào trước ngực anh, lúc trước tất tần tật cảm giác không vui về gì với Khương Tâm Đình, giờ chỉ nghe thấy tiếng tim đập của anh, rồi đi, biến mất, không còn thấy nữa.

Tim anh đang nói cho cô biết, anh thật sự cần cô, không thể không có cô, không chỉ là vì công việc mà thôi, còn vì tất cả mọi thứ. /Vô.Ảnh.75Các...
<https://qttp.wordpress.com/>

Nhẹ thở dài, cô thật sự đau đầu, mới quyết định nhượng bộ, để mình bị nổi nhớ bao vây. “Vì Khương tiểu thư nói, chỉ cần em rời khỏi anh, cô ta sẽ không làm phiền anh nữa, em lo anh sẽ không giao kịp ảnh theo hợp đồng mà thôi! Vì thế mới lên trốn đi, em xin lỗi được không?”

Cô nghĩ cả đời này mình cũng sẽ không học đáng về nũng nịu của cô bé, nhưng lại không tự chủ biểu lộ ra như vậy.

Lệnh Quá Dương căng thẳng, hiếm khi nào cô đáng yêu thế này, khiến mình không thể tức giận nổi, chủ động lấy lòng lại còn nói xin lỗi. “Giao tình của anh và Thiên Kinh người ngoài không thể biết, lại càng không đề lộ hợp đồng, cho dù có vi phạm đi nữa, nói chuyển thời gian giao ảnh sang nửa năm sau cũng được.” Nhưng, Nghiên Cát Tường có thể sẽ làm thật anh.

“Vậy giao tình của bọn anh không thể so với bình thường.”

“Ba mẹ anh là bạn tốt của ông chủ Thiên Kinh, hợp đồng chỉ cho có mà thôi.”

Không quen nhìn dáng vẻ tự phụ của anh, Long Nghiên Nghiên lấy khuỷu tay huých anh một cái.

“Em không phải là con giun trong bụng anh, làm sao biết anh đã có cách, anh phải nói trước cho em chứ.”

“Nghiên Nghiên, em cũng giấu anh rất nhiều chuyện mà!” Nếu tính toán ra, hai người đều có lỗi.

Cô liếc anh một cái, “Nghe nói anh thiên vị người đẹp tóc dài, nói thật đi, lần đầu tiên khi nhìn thấy Khương Tâm Đình, chẳng lẽ anh không động lòng với cô ta? Tóc cô ấy vừa đen lại vừa dài.....”

Anh cướp lời cô, “Anh thừa nhận thích con dài tóc dài, nhưng đơn thuần chỉ là thưởng thức thôi; Em lại khác, từ khi nhìn thấy em, anh chỉ biết đây là người anh muốn, dù có tóc dài hay tóc ngắn cũng không liên quan, anh thích rất nhiều người đẹp, nhưng khiến anh có ý nghĩ muốn độc chiếm chỉ có mình em.” /Vô.Ảnh.76.Các...
<https://qttp.wordpress.com/>

“Thật hay giả? Anh chỉ thấy một bên mặt em, đã có cảm giác sao?”

“Tại sao anh không thể vừa thấy em đã thích em chứ?” Anh bithub, phản ứng nghi ngờ của người con gái này khiến anh có điểm khó chịu.

Cô không tin ư? Nhớ hồi đó, anh cũng không tin cái chuyện nhất kiến chung tình vô căn cứ này.

“Em còn chưa nói không ... A! Sao mà anh yếu vậy, đang tốt đẹp sao lại chảy máu cam?” Long Nghiên Nghiên vội lấy khăn tay từ ba lô ra.

Mặt Lệnh Quá Dương dần thối, anh cùng lắm chỉ hưng phấn một chút mà thôi, thân thể đáng giận này sao lại làm anh mất mặt trước người đẹp như thế.

“A, Nghiên Nghiên,” Thừa dịp cô phân tâm đến việc chăm sóc cái mũi của anh, Lệnh Quá Dương muốn dụ cô nói ra chuyện anh vẫn canh cánh trong lòng kia. “Nói đến tóc, cuối cùng vì sao em lại cắt đi vậy? Không phải vì muốn quên người nào đó mới làm vậy chứ?”

Công thức từ xưa đến nay, vì thất tình, cắt tóc dài đi, sau đó đơn độc đứng trước tiệm áo cưới mà khóc, đây rất hợp lý.

Long Nghiên Nghiên mất hứng, anh quả nhiên rất để ý đến tóc cô.

“Nghiên Nghiên, không phải em vì một người đàn ông mà cắt tóc chứ?” Mặc kệ, anh không thể trở thành người đàn ông đầu tiên trong lòng Nghiên Nghiên, nhưng muốn trở thành người cuối cùng, mãi mãi không đổi!

“Người đàn ông kia là ai? Anh chấp nhận không so đo với người từng ở trong lòng em, nhưng anh muốn biết anh ta là ai, sao anh ta có thể làm em thương tâm, vì sao em lại cam tâm cắt đi mái tóc dài xinh đẹp đó vì anh ta, anh ta với em chắc hẳn rất quan trọng...”

Không biết nên khóc hay nên cười nhìn người đàn ông thao thao bất tuyệt này, anh đúng là có khả năng tự biên tự diễn trời cho, có thể bịa đặt như thế, tâm tình hờn giận của Long Nghiên Nghiên đều bị biểu tình buồn cười của anh làm tan hết.

Nâng mặt anh lên, chủ động in lên một nụ hôn, cô chặn câu chuyện vô vẩn của anh lại. “Em vẫn còn vị trí mà anh muốn chọn không?”

“Vị trí này vẫn luôn giữ gìn cho em.”

Đáp án này làm cô hài lòng gật đầu.

“Em có thể hỏi lại một vấn đề không?” Cô ngẩng đầu, nhìn về mấy cái đèn trên đầu nhũ mây.

“Muốn hỏi gì?” /Vô.Ảnh77h.Các...
<https://qttp.wordpress.com/>

“Cuối cùng anh dùng cách gì mà lại khiến một chùm đèn rơi xuống, lẽ nào...” Cô nhìn lên mặt đất, lại chỉ chỉ trần nhà, “Nhảy thẳng lên trên?”

Theo ánh mắt của cô, Lệnh Quá Dương cười gượng hai tiếng, “Không tìm thấy em, anh không cẩn thận ném loạn ghế, chắc là dùng quá nhiều sức, mới có thể ném văng lên tận đó.”

Không cẩn thận? Dùng nhiều sức?

Long Nghiên Nghiên ngẩng đầu, nhìn trần nhà khó hiểu.

Độ cao hai tầng, những chiếc đèn treo kia vốn vững chắc, giờ lại rơi vỡ ngổn ngang trên mặt đất, không nhìn ra hình đèn nữa.

Muốn làm hỏng chỗ đèn phía trên, phải dùng rất nhiều sức, góc độ cũng phải chuẩn, anh cho là mình đang biểu diễn “công phu” à.

Một người đàn ông động một cái chày máu cam, lại có thân thù lợi hại đến thế?

Cô rất khó tin, nhưng nghi ngờ trong lòng dần dần mở rộng.

(++++)

Lại phải chụp lại một lần nữa, cảnh bên trong có thể chụp xong, coi như là hãnh diện của ông trời, quay ngoại cảnh cũng rất thuận lợi, chỉ hết mười ngày, đại công cáo thành.

Ngày kết thúc công việc, đoàn người thết to muốn uống rượu chúc mừng.

Tám người chiếm lấy cái bàn, tiếng ồn ào vang lên không dứt, Lệnh Quá Dương ngồi bên cạnh Long Nghiên Nghiên, thấy cô nâng ly rượu lên cụng ly với người ta, còn nở nụ cười với từng người, thói xấu của đàn ông lại bắt đầu phát tác, cánh tay dài vòng đến, đoạt lại cô bé đang nói chuyện phiếm với người ta, tuyên bố quyền độc chiếm của anh.

Người điều chỉnh ánh sáng, nhà tạo hình, nhà hóa trang bên cạnh. ... nhất loạt ánh mắt ái muội nhìn thẳng hai người.

“Ông chủ này! Đừng dằng dằng sát khí thế chứ, chúng tôi điều biết Nghiên Nghiên tiểu thư xinh đẹp là của anh, không ai dám tranh với anh đâu.” Tiểu Hoàng nhịn không được trêu chọc.

Hành vi lén lút mà ngọt ngào của hai người, mọi người đã sớm biết rõ trong lòng!

“Các cậu đừng nói bậy, tôi là người tự do, không bị ràng buộc bởi ai cả.” Đáng tiếc, cánh tay ôm chặt quanh eo cô đã phủ nhận Long Nghiên Nghiên rồi.

“Ông chủ lại không cho là thế đâu! Mỗi lần cô thay trang phục, ông chủ đều từ từ ở sau rèm, không cho bất kỳ ai lại gần, ngay cả tôi cũng không được! Thật nực cười, tôi là phụ nữ mà! Ngay cả tôi cũng đề phòng!” Nhà tạo hình ám muội nháy mắt mấy cái, chỉ có nhân vật chính lại chẳng biết gì. “Cho đến khi cô nói ok, ông bản cũng “xác nhận” rồi mới chịu cho tôi lại gần.”

“Chờ anh ta xác nhận.....” Long Nghiên Nghiên đỏ bừng mặt, nhéo cánh tay trên chiếc eo nhỏ. “Lệnh Quá Dương, tên tiểu nhân này, dám nhìn trộm tôi thay quần áo!”

“Anh bảo vệ em mà, nơi này ngoài anh ra, còn có năm tên đàn ông nữa, anh đương nhiên sợ em chịu thiệt thòi rồi!” Nam chính trả lời, mặt không đỏ, thờ không gấp.

“Chịu thiệt cái đầu anh! Anh rõ ràng là có ý đồ đen tối.” Long Nghiên Nghiên đỏ mặt, chỉ mũi anh giễu cợt nói. /Vô.Ảnh.78Các...
<https://qtp.wordpress.com/>

“Đứng đứng đứng, anh vì tư lợi được chưa? Giờ làm bạn trai em thật là khó, muốn bảo vệ bạn gái mình cũng bị ăn mắng.” Anh thở dài cường điệu, vẻ mặt bất đắc dĩ và oan ức.

Long Nghiên Nghiên thuận theo nói, “Anh cũng ít khi mắng người nhì!”

“Quên đi, đàn ông như anh là chất lượng tốt nhất rồi, cam tâm tình nguyện để bạn gái mắng.”

Long Nghiên Nghiên bùng tình, hờn dỗi liếc mắt một cái, “Anh nói dóc, tôi nhận là bạn gái anh khi nào? Muốn làm bạn trai tôi, cũng phải có bản lĩnh mới được đây.”

Cô cười quý dī, đặt một đồng rượu mọi người uống dư đến trước bàn, đổ vào cùng một cái chén, đủ loại màu sắc trộn vào, thoạt nhìn thật buồn nôn. “Uống chén này cho tôi, tôi sẽ là bạn gái của anh.”

Long Nghiên Nghiên giơ cao chén rượu lên, cũng có vài phần khí phách, mọi người huyt sáo vỗ tay ồn ào, bỗng nhiên, một bóng đen đến gần cô quát lớn một tiếng.

“Long Nghiên Nghiên, em làm gì trong này?”

Nhất thời, tiếng cười biến mất.

Một người đàn ông lạnh lùng mặt âu phục tới màu đứng cạnh bàn, vẻ mặt đầy khí lạnh nhìn chăm chăm Long Nghiên Nghiên, trên mặt là không đồng ý.

“Làm cái gì? Đương nhiên là uống rượu! Khéo quá, hôm nay anh tan làm cũng đến đây chơi à?” Cô cười khê đáp lại.

“Long Nghiên Nghiên, hàng đêm em không về nhà, vì uống rượu với nhóm người tạp nham này sao?” người đàn ông lộ vẻ mặt khinh thường.

“Đỉnh chính nhé, hai tháng trước tôi chuyển nhà rồi.” Người này chắc chắn không nhận ra mình đã rời đi bao lâu rồi. “Còn nữa, bọn họ đều là nhân viên phòng chụp ảnh, giọng điệu nói chuyện của anh không nên khó nghe vậy.”

“Phòng chụp ảnh?” Người đàn ông ngẩn ra.

“Tôi là người mẫu của họ.” /Vô.Ảnh.79.Các...<https://qttp.wordpress.com/>

“Người mẫu? Cái loại công việc khoe sắc này? Long Nghiên Nghiên, em làm chuyện mất mặt kia còn chưa đủ sao? Đi, lập tức theo anh về nhà!” mặt người đàn ông xanh mét, lời cô rời đi.

Không biết lực ở đâu đánh đến, người đàn ông cong người một cái, Long Nghiên Nghiên đã bị người ta đoạt về bảo vệ phía sau. “Anh không thấy Nghiên Nghiên không muốn đi với anh sao?”

“Chuyện nhà tôi, không cần những người xa lạ như anh lo!” Người đàn ông mặc âu phục thờ hồn hèn giận giữ nhìn Nghiên Nghiên bị người lạ đoạt mất.

Sắc mặt Lệnh Quá Dương trầm lại, nắm cốc rượu kỳ quái trên bàn kia, ừng ực uống cạn. “Anh đừng uống bừa, tôi nói đùa mà...” Long Nghiên Nghiên muốn ngăn anh lại, chén rượu này chỉ dùng để đùa thôi mà.

Lệnh Quá Dương ôm chặt thân thể Long Nghiên Nghiên, không để cô ngăn cản.

Gắng chịu mùi kỳ quái kia ở cổ họng, Lệnh Quá Dương buông chén thật mạnh: “Nghiên Nghiên là bạn gái tôi, anh nói tôi có quyền lo không?”

Đối phương hiển nhiên bị những lời này dọa, lại tức giận.

“Long Nghiên Nghiên, em có tự trọng một chút được không, tự tiện chuyển nhà. Lại còn kết giao với một người đàn ông không đứng đắn bên ngoài, em còn có tiền đồ gì nữa?”

Người xem nuốt nuốt nước miếng, nhận thấy sắc mặt ông chủ nhà mình lạnh đến khiếp người, chỉ hi vọng người này đừng nói loạn nữa.

“Theo anh đi!” Người đàn ông lại muốn cướp người, mới đi được một bước, người lại nghiêng một cái, ngã xuống đất đến khó coi.

Người ngoài nhìn đến buồn cười, trong thâm tâm người đàn ông cũng hiểu được, có kẻ kéo tay anh làm anh ngã, nhưng ánh đèn khá tối, không nhìn rõ là ai đã ra tay.

Người đàn ông chật vật đứng lên, lạnh giọng hỏi: “Anh hỏi lại em một lần, em có về cùng anh không?” /Vô.Ảnh.80.Các...<https://qttp.wordpress.com/>

Long Nghiên Nghiên nhún vai, mở miệng, “Có về hay không khác gì? Dù sao các người cũng chỉ thiếu mỗi mình tôi, chẳng ảnh hưởng gì đáng kể.”

Biểu tình người đàn ông khó coi, ánh mắt nhìn cô đầy phức tạp. “Được! Anh chán em hết mức rồi, cái nhà này có em hay không cũng chẳng sao, em muốn sa đọa chứ gì? Được, anh sẽ chiều ý em, về sau em không cần phải về nhà nữa.”

Người đàn ông nới áo xong, biến mất như con gió lốc, chỉ để lại khán giả đứng ngây ngốc, trong đó, đặc biệt là Lệnh Quá Dương với sắc mặt âm u.

Long Nghiên Nghiên nhìn mọi người há mồm xung quanh, thoải mái cười. “Ngại quá, anh cả của tôi tính tình không tốt, làm mọi người sợ rồi.”

“Anh trai cô!”

Mọi người nhìn nhau, sắc mặt Lệnh Quá Dương lại dịu đi một chút.

May mà, không phải là người đàn ông trong lòng Nghiên Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Bách Biến Tiểu Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

“Tôi thua, anh có gì thì hỏi đi, đừng trợn trừng mắt nhìn tôi như thế.” Long Nghiên Nghiên nhìn người đàn ông sau khi đưa cô về nhà, liền chiếm lấy ghế sofa chẳng chịu đi, cứ nhìn chăm chăm cô, như là có chuyện muốn hỏi cô vậy.

“Em có anh trai, vì sao cho đến giờ chưa từng nói cho anh biết?”

“Anh cũng không hỏi nhà tôi có những ai mà.....” Lườm gương mặt quái dị của anh, Long Nghiên Nghiên búng tỉnh, “Không phải anh tưởng tôi mò còi chứ?”

“Em chỉ nói em cô đơn một mình, anh đương nhiên sẽ cho là như thế!” Giọng anh ảo não.

Nếu sớm biết người đó là anh trai cô, anh sẽ không ra tay dạy bảo, làm như thế, lần đầu tiên gặp anh vợ tương lai, biểu hiện của mình chắc chắn sẽ để lại ảnh hưởng xấu.

“Tôi không chỉ có anh trai, còn có cha nữa.” /Vô.Ảnh.Các.81..<https://qttp.wordpress.com/>

“Cha!” Giống như nghe được một danh từ khó hiểu, trong nháy mắt anh ngây dại ra. Lệnh Quá Dương, mày thật đáng đánh, chẳng những bỏ quên anh vợ, đến bố vợ tương lai cũng không chú ý, làm thế nào mà mày làm bạn trai người ta được chứ?

Trên mặt xuất hiện một chút đau đớn, Lệnh Quá Dương nín thở, nắm lấy bàn tay nhỏ bé, nhìn người con gái kia cười, yêu cầu giải thích. “Nói rõ đi, nhà em rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao quan hệ giữa em và anh trai lại tệ như thế?”

“Cũng không có gì, là bọn họ ghét tôi mà thôi.” Không chơi nữa, cô rút tay về.

“Ghét em?” Lệnh Quá Dương nghĩ sâu xa nhìn chăm chú đáng vẻ quen thuộc của cô.

“Bởi vì mẹ tôi.”

Đầu anh bắt đầu hoạt động, “Em vì..... mẹ sinh em khó mà qua đời, cho nên bọn họ ghét em.”

“Thân thể mẹ tôi bị nhiễm hàn khí, không dễ mang thai, sinh cũng rất nguy hiểm, khi sinh anh tôi, mẹ khó sinh, sau đó cha tôi tính chuẩn bị thực hiện phẫu thuật, ai ngờ còn chưa kịp làm, không cẩn thận lại mang thai tôi, cha kiên quyết muốn phá bỏ, nhưng mẹ không chịu, chẳng qua lúc này ông trời lại không giúp nữa, tình hình của mẹ nguy cấp, bác sĩ nói hai người chỉ có thể cứu một người, cha chọn mẹ, nhưng mẹ lại chọn tôi.”

Cô đứng lên không hề báo trước, kéo Lệnh Quá Dương vào phòng ngủ, đặt khung ảnh ở đầu giường vào tay anh. “Dáng vẻ của tôi rất giống mẹ đúng không? Nhất là mái tóc ngắn.”

Càng lớn, cô phát hiện mình ngày càng giống mẹ, cô để tóc dài, chính vì không muốn nhìn thấy ánh mắt oán hận của hai người kia.

Anh dịu dàng vuốt mái tóc ngắn của cô, nhìn cô nằm trên giường ôm con thỏ bông trước ngực.

“Cha và anh rất hận tôi, vì tôi, nên mẹ mới chết, họ tuy lạnh lùng với tôi, nhưng vẫn cho tôi ăn uống, dạy dỗ, cho tiền tiêu vặt. Vì hi vọng nhận được tình yêu thương của họ, vì thế tôi học cái xấu, đánh nhau với người ta, lang thang bên ngoài không về nhà, âm ỉ náo loạn ở bên ngoài, kết quả là tôi đã làm, chẳng những không đạt được kết quả tôi muốn, ngược lại còn khiến họ càng giận tôi, càng ghét tôi.” /Vô.Ảnh.82.Các..<https://qttp.wordpress.com/>

Từ bỏ ý định muốn lấy lòng bố vợ và anh vợ tương lai, hai tay Lệnh Quá Dương nắm chặt, toàn thân tràn đầy xúc động muốn tung quyền, đối tượng để làm bao cát, chính là anh trai và cha trong lời từ miệng cô.

“Nhiều lần thất bại làm tôi không ôm hi vọng nữa, cũng quyết định sống một mình, anh biết không? Từ sau khi tôi tốt nghiệp tiểu học, tôi đã không dùng phí sinh hoạt bọn họ gửi nữa, tôi tự làm công, vừa đi học, anh xem, không cần dựa vào họ, tôi vẫn rất khá, tôi có thể mở tiệm hoa cùng Bình Bình! Tiền gửi tiết kiệm đến giờ, cũng đã được tám số rồi.” Hắc hắc, Thật ra cô có thể coi như là một tiểu phú bà (*người con gái giàu có*) đấy!

Lệnh Quá Dương vuốt khuôn mặt kiêu ngạo của cô, thấy dưới ánh mắt quật cường của cô là thương tâm và cô đơn, thật muốn cho cô biết, cô không cô đơn, không phải người thừa, cô có anh, anh cũng cần cô.

“Này! Tôi cảnh cáo anh, anh đã nói chụp ảnh quảng cáo của tôi thật đẹp rồi nhé, không được phép nuốt lời đâu, tôi muốn để họ nhìn tôi với con mắt khác xưa, có lẽ tôi vẫn còn nuôi hi vọng muốn làm họ chú ý đến tôi!” Cô dừng lại, dấu phiền muộn xuống đáy lòng. “Được rồi, đã báo cáo xong.”

Thật lâu sau, Lệnh Quá Dương mới nói một tiếng. “Không còn nữa?” Không nói chuyện kẻ bạc tình kia à?

“Không! Nếu không anh còn muốn nghe gì nữa?”

Anh xoay người thờ dài một hơi, giải quyết chuyện người nhà của cô trước đã, về phần kẻ phụ tình, tính sau đi.

Lệnh Quá Dương lộ ra vẻ quyết tâm của một tráng sĩ anh dũng, rồi nằm xuống bên cạnh cô.

“Anh làm gì?” Khiến người ta không khỏi tò mò hỏi.

“Đến đây đi! Anh chuẩn bị rồi.”

Long Nghiên Nghiên không hiểu hỏi. “Chuẩn bị cái gì?”

“Anh biết trong lòng em nhất định rất uất ức, rất khó chịu, để anh dùng thân thể an ủi em, em muốn làm gì anh cũng được, hoặc là...”/Vô.Ảnh.83.Các...
<https://qtp.wordpress.com/>

Anh nhìn cô nháy mắt mấy cái: “Em ngại chủ động, thì để anh...”

Long Nghiên Nghiên ghen hống nhìn đến trố mắt, trên đời này sao lại có người không biết xấu hổ là gì như thế chứ, một đạp đá văng thân thể nam tính bên cạnh ra.

Xoa xoa ngực, Lệnh Quá Dương tui thân méo miệng, đuổi người với tay tìm kiếm cô. “Anh thật sự muốn an ủi em mà, đến đây đi! Bảo bối, giường này thật thoải mái...”

“Xuống địa ngục đi!” Muốn an ủi cũng không phải là cách này.

Thấy anh như muốn lao đầu về phía trước, Long Nghiên Nghiên ôm thỏ con nhảy ra, chơi trò anh đuổi em chạy với anh trong phòng, nhưng đa số đều là Lệnh Quá Dương bị ăn đòn và đá của cô.

Biết anh khổ tâm vì muốn chọc cười cô, người đàn ông này xông vào thế giới của cô, khiến cô không thể không động tâm.

Hai người chơi đến thở hồng hộc, một người cười lớn thành tiếng, một người thì vẻ mặt lại thống khổ.

“Không có lương tâm! Anh cố gắng thân thể để an ủi em, em có cảm tạ anh cũng không đủ, còn quyền đâm cước đá đánh anh thương nặng!” Cô bé này xuống tay không lưu tình, trên người anh tám phần đều bị thương.

“Hừ hừ! Lần trước anh xuống tay, cũng không nhẹ đâu nhé!”

“Đó là vì thể hiện tình yêu sâu đậm của anh, sao có thể trách được.”

Chỉ là nói đùa, nhưng cô lại rung động, nhìn tấm lưng mạnh mẽ của anh, lòng cô mềm ra, cô đến giúp anh xoa lưng.

“Nghiên Nghiên, em thích thỏ con à?” Thấy cô như ôm bảo bối vào lòng, Lệnh Quá Dương hỏi.

“Mẹ đã mua cho tôi, nói là muốn cho đứa con gái chưa gặp mặt một món quà.”

Phụ nữ hai mươi tám tuổi, ngũ còn muốn ôm một con thỏ rách nát, là rất buồn cười, nhưng, đây là vật duy nhất có thể chứng minh cô là một đứa bé được người ta hi vọng sinh ra.

Cô hít hít mũi, bàn tay nhỏ bé di chuyển trên lưng anh vòng ra trước, ôm chặt anh từ phía sau: “Có lẽ, tôi còn cần an ủi nữa, cho tôi mượn lưng ôm một chút.”

“Nhằm hướng rồi.” Lệnh Quá Dương kéo cô ra trước mặt, mở rộng hai cánh tay đón nhận cô và con rối nhỏ kia, ôm cô chặt trong ngực.
/Vô.Ảnh.84Các...
<https://qtp.wordpress.com/>

Miền là cô cười vui, khổ sở thương tâm gì ném lại cho anh là được rồi, hãy chia sẻ với anh.

“Tôi nói câu này, anh không được cười tôi nhé!” Tiếng nói mang theo giọng mũi làm người ta thương cảm

“Anh hứa không cười em.”

Khuôn mặt trong lòng anh càng đỏ hơn, “Có anh thật tốt.”

Miệng hứa không cười, khóe miệng Lệnh Quá Dương lại nhếch thật cao, anh thích cô nói như vậy, lại bị bốn chữ này làm đau lòng vô cùng, thiếu tí nữa rơi ra một giọt nước mắt đàn ông.

“Có anh đương nhiên tốt rồi, nói cho em biết, anh, bạn trai sau này của em, người đàn ông của em, cũng chính là kẻ hèn mọn này, sẽ khiến em vui vẻ hơn, hạnh phúc hơn.” Anh chỉ muốn ôm cô, hôn cô, làm cô không khóc, không nói ra những lời làm anh đau lòng nữa.

“Đến đây đi! Để người đàn ông của em yêu thương em, cho em biết có anh thật tốt.” Đôi mắt đen nhìn phòng ngủ, cười ái muội.

“Anh an phận đi có được không?” Cô nở nụ cười.

Một quyền đâm vào bụng anh, nhưng lực cũng rất nhẹ.

“Đừng như vậy, em thử sẽ biết.....”

Không khí vui vẻ bỗng bị một tiếng ùng ục cắt ngang, biểu tình Lệnh Quá Dương bỗng trở nên quái dị.

“Làm sao vậy?” Thấy mặt anh bỗng trắng bệch, Long Nghiên Nghiên lo lắng đứng lên, cô xuống tay rất nhẹ mà!

Lại một tiếng ùng ục nữa, lúc này ngay cả Long Nghiên Nghiên cũng nghe thấy rõ.

Cô kinh ngạc ngơ ngác phát ra tiếng – nhìn bụng Lệnh Quá Dương, không phải là.....

Anh mắng vài tiếng, “Đúng, như em nghĩ đấy.....”

Cái rượu quý kia bắt đầu lên men. /Vô.Ảnh.Các.85..<https://qttp.wordpress.com/>

Long Nghiên Nghiên cười đến ngã xuống ghế sofa, cái mông của anh như bị lửa đốt vọt vào toilet, lòng lại ấm vô cùng.

Nhìn người này cậy mạnh uống bữa, vẫn chạy đi lục ngăn kéo, tìm thuốc dạ dày cho anh!

)(++)

Đến trước cánh cổng to lớn, đầu tiên là Lệnh Quá Dương nhìn bốn chữ, tập đoàn Long Đăng, lại đánh giá phong cách tòa nhà này, anh thấy được cha vợ tương lai của anh cũng có chút tài năng trên thương trường.

Nhưng, cũng chỉ là một người cha thất bại, anh cười lạnh.

Ánh mắt miễn cưỡng chuyển đến trên người một cô gái trực ban: “Xin chào, tôi muốn gặp chủ tịch của quý công ty.”

“Xin hỏi, tiền sinh có hẹn trước không?” Cô gái trực ban bị ánh mắt mê người của Lệnh Quá Dương nhìn, trong lòng bối rối.

“Không.” Anh lạnh lùng trả lời.

“Thật xin lỗi, không hẹn trước.....” Tuy là soái ca, nhưng không thể đặc xá được.

“Tiểu thư, xin cô thông báo trước một tiếng, nói tôi muốn nói chuyện về lệnh ái với Long chủ tịch.” Anh đánh cuộc, đánh cuộc người đàn ông kia có phải thật sự không cần con gái mình không.

Dưới ánh mắt cầu xin của Lệnh Quá Dương, cô gái trực ban bấm điện thoại, nói ngắn gọn, sau năm phút, máy bàn vang lên, cô gái mang về mặt kinh ngạc nghe xong chỉ thị.

“Thế nào?” Lệnh Quá Dương đã có đáp án trong lòng.

“Chủ tịch mời anh đi lên.”

Thang máy lên tầng đặc biệt, Lệnh Quá Dương đi theo thư ký, đi đến trước văn phòng chủ tịch.

“Chủ tịch, tổng giám đốc, Lệnh tiên sinh đến.” Thư ký gõ cửa, ra dấu tay ý nói Lệnh Quá Dương đi vào. /Vô.Ảnh.Các.86..<https://qttp.wordpress.com/>

Trước bàn làm việc là một người đàn ông trung niên đầu bạc thưa tóc, hai mắt sắc bén nhìn thẳng Lệnh Quá Dương, bên cạnh người đàn ông trung niên là một gã tương đối trẻ tuổi đang đứng, người này Lệnh Quá Dương đã gặp qua đêm đó.

“Cha, người lâu lóng với Long Nghiên Nghiên ở khách sạn chính là tên đàn ông này.”

Long đại ca với Lệnh Quá Dương tràn ngập đối địch và tức giận.

Thú vị nhì, Lệnh Quá Dương sờ sờ cằm, đánh giá qua lại một già một trẻ này, xem bộ dáng mím môi tức giận của họ, có lẽ bọn họ không ghét Nghiên Nghiên như ở mặt ngoài.

“Lệnh tiên sinh, nghe nói anh và Nghiên Nghiên đang qua lại à?” Long chủ tịch bình tĩnh nói.

“Vâng.”

“Anh nói đi! Muốn bao nhiêu tiền mới bằng lòng rời con gái của ta?”

“Tiền ư? Long chủ tịch, người xem tôi là gì?” Lệnh Quá Dương không vui hỏi.

“Anh bắt cóc Nghiên Nghiên, mục đích để nó rời Long gia, không phải là vì tiền sao?”

Sắc mặt Lệnh Quá Dương tối sầm, anh lạnh lùng nói: “Các người cuối cùng có thật lòng quan tâm đến Nghiên Nghiên không? Một người là cha cô ấy, một người là anh trai cô ấy, lại không biết vì cô ấy không chịu nổi các người coi thường, mới đi khỏi cái nhà đó.” Anh vốn muốn nói chuyện thật tốt, kết quả vẫn là tức giận.

Hai người bị mắng lúc này mới bừng tỉnh khi biết nguyên nhân.

“Tôi nghĩ các người ngay cả việc cô ấy chuyển nhà lúc nào cũng không rõ?” Lệnh Quá Dương tiếp tục châm chọc khiêu khích, “Ông còn dám nói Nghiên Nghiên là con gái ông? Nếu các người là người nhà của cô ấy, sao việc cô ấy không động đến tiền sinh hoạt các người đưa cho cô ấy cũng không biết?”

“Không động đến?” Long chủ tịch giật mình nhìn con trai.

“Các người đi điều tra sẽ biết chuyện tôi nói là thật hay giả, từ khi Nghiên Nghiên tốt nghiệp tiểu học đã bắt đầu đi làm, hoàn toàn dựa vào khả năng của mình để kiếm tiền trang trải cuộc sống.”

Lời của Lệnh Quá Dương khiến hai người đàn ông xanh mặt, không thể ngờ mười mấy năm qua Long Nghiên Nghiên đã sống vất vả đến thế.

“Hàng tháng đến đúng hạn tôi lại sai thư ký gửi tiền qua, đáng chết, còn chưa điều tra xem tiền đã được lĩnh chưa.” Long đại ca mắng mình quá sợ ý.

“Vợ ông mới mất đi tính mạng mới sinh ra Nghiên Nghiên, ông đã từng chăm sóc, quan tâm đến Nghiên Nghiên chưa? Nghiên Nghiên tự trách mình bao nhiêu, vẫn nghĩ mình là người thừa, không nên sống trên thế giới này, đây đều là do các người tạo nên! Cô ấy là con gái ông, nhưng ông có làm tròn trách nhiệm của một người cha không?”

Giọng nói của Lệnh Quá Dương chuyển sang lạnh, mặt nhìn thẳng Long chủ tịch.

“Im miệng, ai cho phép anh nói chuyện với cha tôi như thế?” Long đại ca tuy có xấu hổ, nhưng cũng không vì thế mà lúng túng, đây là cá tính xấu của anh, thế cho nên anh đối với em gái của mình mới không hòa nhã. /Vô.Ảnh.Các87...<https://qttp.wordpress.com/>

“Dựa vào việc tôi yêu Nghiên Nghiên, tương lai tôi sẽ làm chồng cô ấy, ông nói xem tôi có đủ tư cách để thay cô ấy đòi lại lẽ phải hay không?” Khí thế của Lệnh Quá Dương lạnh thấu xương, hai người đàn ông Long gia khua tay trước đây mắt đầy ngạo khí và tự tin của anh. “Tôi muốn một đáp án, nếu các người còn muốn Nghiên Nghiên là người thân, tôi sẽ rất vui vì có hai trưởng bối, nếu không, vậy thì Nghiên Nghiên từ nay về sau để tôi chăm sóc, không có quan hệ gì với các người nữa.”

Thật lâu sau, Long chủ tịch mới từ từ lên tiếng, “Cậu có thật lòng với Nghiên Nghiên không?”

Vợ ông đã đi được hai mươi tám năm, lúc ấy tuy rằng ông cũng hiểu chuyện vợ mình hi sinh là vì đứa con của họ, nhưng ông phải thừa nhận bản thân đã hạn sự tồn tại của con gái mình, có điều, thời gian trôi qua đã làm cho nỗi hận này phai nhạt dần, khi ông tỉnh ngộ nhận ra sai lầm, muốn lấy lại tình cảm cha con, lại phát hiện đứa con này bướng bỉnh không nghe lời, khiến ông càng thêm đau lòng và buồn bực.

Ông dùng cách sửa chữa tệ nhất, để con gái có ba bữa cơm no, cũng cho vô số tiền, coi như bù lại trách nhiệm chưa tròn của ông, lại sợ bị phát hiện là mình quan tâm, sẽ không biết phải đối mặt với Nghiên Nghiên như thế nào, sợ nhìn thấy oán hận trong mắt con.

“Tôi có thể trả lời ông, đầu tiên khi thấy Nghiên Nghiên, tôi đã quyết định đời này chỉ muốn mình cô ấy.” Lệnh Quá Dương kiên nghị trả lời.

Án tượng kinh thị đầu tiên về Lệnh Quá Dương đã đổi khác, Long chủ tịch gật gật đầu, trên gương mặt già nua là nụ cười khổ, “Ta biết mình không xứng làm cha, cũng không dám nghĩ Nghiên Nghiên còn có thể nhận ta.....”

“Tôi muốn cho các người xem thứ này.” Lệnh Quá Dương cười cười thần bí, đặt một túi giấy lên bàn như đặt một bát quý.

“Đây là..... ảnh của Nghiên Nghiên!” Về mặt Long đại ca kinh ngạc, người đàn ông này đúng là nhà chụp ảnh chuyên nghiệp, lại có thể giữ lại được nụ cười xinh đẹp này của cô.

Nhìn con gái với gương mặt tràn ngập tự tin trên bức ảnh, hốc mắt Long chủ tịch đỏ dần, “Con gái của ta thật đẹp.” /Vô.Ảnh.Các..88.<https://qttp.wordpress.com/>

“Mục đích Nghiên Nghiên làm người mẫu, là hi vọng các người có thể chú ý đến cô ấy, tuy cô ấy từng đau lòng vì sự hờ hững của hai người, nhưng Nghiên Nghiên vẫn mong trong mắt hai người còn có người thân là cô ấy.”

Hốc mắt của hai người đàn ông đều ướt, khiến Lệnh Quá Dương rất hài lòng.

“Bức ảnh này cho ta được không?” Long chủ tịch cảm xúc ảnh trân trọng.

“Đương nhiên có thể, vốn mang đến là để tặng cho hai người.”

“Nghiên Nghiên có hạnh phúc không?” Long đại ca đặt câu hỏi, vì liên tục tìm cô mấy ngày, khó khăn vất vả tìm nơi nơi nên con giận mới tức đến thế, thật ra, anh hi vọng em gái có thể về nhà với mình. “Cô tôi ở bên cạnh cô ấy, làm sao có thể không hạnh phúc chứ.” Lệnh Quá Dương tự mãn đáp.

“Tôi không nói là sẽ để con và em của chúng tôi giao cho cậu!” Đàn ông Long gia liếc mắt nhìn nhau, mặt đỏ bừng lên.

Lệnh Quá Dương nín cười, thầm thở dài. “Tôi chụp ảnh Nghiên Nghiên đẹp lắm, không muốn công khai ra ngoài đâu.” Nghĩ đến dáng người uyển chuyển của cô sẽ bị người đàn ông khác thưởng thức, anh chỉ muốn móc con mắt đối phương ra, “Nhưng tôi đã đồng ý với Nghiên Nghiên, sẽ để vẻ đẹp của cô ấy cho mọi người nhìn, các người thử nói xem, tôi nên làm thế nào bây giờ?!”

Con mắt đảo một vòng, mặt Lệnh Quá Dương mang theo nịnh nọt nói: “Nếu không thì thế này, mời ba và anh trai ra mặt can thiệp, nói là hai người muốn mua những bức ảnh này, tôi không thể ngăn cản được quyền thế và sức ép của hai người.”

Hai cha con nhìn nhau, không qua sự cho phép của họ, người đàn ông này đã tự tiện xuống tay với con gái/em gái họ, ai thêm cứu anh chứ?

“Làm ơn đi! Cha à, anh trai! Xin hai người đấy!” Anh nói thật dễ nghe.

uộc sống lại trở về bình thường, Long Nghiên Nghiên trở lại làm việc ở tiệm hoa Tinh Linh, tan làm Lệnh Quá Dương sẽ đến đón cô về nhà, nhưng trừ hôm nay.

Lệnh Quá Dương phải tăng ca, xử lý công việc làm ảnh bước cuối cùng, vì sáng mai Nghiêm Cát Tường sẽ đến đòi nợ.

Đúng chín giờ tiệm hoa đóng cửa, ngoài cửa lại xuất hiện bóng người ngoài ý muốn.

“Vũ Tiệp, em đến tìm chị à?”

“Đã lâu không cùng về nhà với chị Nghiên Nghiên, hi vọng tối nay chị có thể đồng ý.” Thật ra thì có người nào đó đã gọi điện đến, muốn cô phải hộ tống người phụ nữ của anh về nhà an toàn.

“Em chờ chị một lát, chị làm xong là có thể đi rồi.”

Động tác kéo cửa cuốn thành thạo, Long Nghiên Nghiên khóa lại, đi bộ với Nhâm Vũ Tiệp về nhà.

Quán ăn đêm gần nhà trọ, khi Long Nghiên Nghiên trong quá trình chụp ảnh, không biết đã bị nhân vật có máu mặt nào tố cáo, từng gian một đã bị đóng cửa, trả lại cho các hộ gia đình xung quanh không khí yên tĩnh, cũng làm giảm bớt cơ hội “bị thương” của Long Nghiên Nghiên. Vừa đến nhà, một chiếc xe hơi màu đen đỗ trước cửa nhà trọ khiến Long Nghiên Nghiên chú ý.

Khi các cô đến gần, cửa xe hơi mở ra, bốn tên đàn ông xếp thành một hàng, chặn trước mặt các cô.

Việc này rất quen, nhưng khác với các vệ sĩ áo đen lần trước, lúc này lại thay bằng những gã lỗ mãng lếch thếch hung tợn.

“Xin lỗi, các anh cản đường chúng tôi đấy.” Không hổ là cô giáo piano, Nhâm Vũ Tiệp dùng tiếng nói thanh nhã xin người ta nhường đường.

Chỉ tiếc, đối phương là tên lưu manh không hiểu mà cũng không phân biệt phải trái.

“Các cô ai là Long Nghiên Nghiên?” Gã đàn ông nhìn người này, lại nhìn người kia, theo báo cáo lúc này Long Nghiên Nghiên sẽ về nhà, nhưng lại xuất hiện một lúc đến hai người phụ nữ?

Không biết là không hiểu ác ý trong mắt đối phương, hay là quá ngốc, Nhâm Vũ Tiệp từ từ hỏi: “Các anh là ai? Vì sao muốn tìm Long Nghiên Nghiên? Tôi chưa từng gặp các anh đâu!”

“Nhiều lời, tôi không có thời gian mà lãng phí với cô ở đây, trong các cô ai là Long Nghiên Nghiên?” /Vô.Ảnh.Các90...<https://qttp.wordpress.com/>

“Tóc ngắn, đại ca, em nghe nói là tóc ngắn!” Một người nhanh miệng nói.

“Còn chưa ra tay à! Bắt đưa tóc ngắn lên xe.”

Nhâm Vũ Tiệp tỉnh ngộ “A” một tiếng, cuối cùng mới biết là có gì đó không đúng, vội vàng bảo vệ phía trước Long Nghiên Nghiên. “Chúng bây đừng hòng bắt chị Nghiên Nghiên!”

Cô như gấu koala ôm chặt lấy Long Nghiên Nghiên, không để lũ đàn ông đồ con này mang cô đi.

“Vũ Tiệp, em mau bỏ chị ra!” Long Nghiên Nghiên căn bản không có cách tự cứu mình.

“Không được, không được, em sẽ không để họ bắt chị Nghiên Nghiên đi.”

“Vũ Tiệp!” Long Nghiên Nghiên khóc không ra nước mắt, tiếp tục như thế thì mới bị bắt đi đấy!

Thời gian cấp bách, đám đàn ông kia quyết định gom luôn cả người phụ nữ kéo không ra kia lên xe.

Một màn này, vừa đúng lúc bị hai người ngồi trên xe, cha và con gái đang tìm địa chỉ, nhìn thấy.

“Cha, đó là cô giáo dạy piano! Cô ấy lên xe đi rồi kia!” Giọng nói ngây thơ, không nhận ra là cô giáo của nó đang bị người ta lôi đi.

Cô bé ngó món quà nhỏ trên tay, miệng lẩm bẩm nói: “Cha à, cô giáo không thấy đâu nữa, giờ món quà trong tay của con này tặng cô ấy thế nào đây?”

Người đàn ông híp mắt lại, nhìn chiếc xe đen đang đi đến, chân nhún ga đuổi theo, bấm máy phát tin trong xe, anh muốn con gái lấy số liên lạc trong túi ra, tìm số điện thoại liên lạc của lớp học.

(* __ *)

“Hô ~ cuối cùng cũng làm xong!”

Lệnh Quá Dương ngó từng kiệt tác ưng ý vừa rửa xong, không thể không phục mình, có thể nghĩ ra cách hoàn mỹ như thế, cái này với Nghiên Nghiên và Cát Tường còn có mình, có thể báo cáo kết quả rồi.

Từ phòng tối thông thả đi ra, Lệnh Quá Dương bị vài người đứng bất động trong phòng làm việc dọa đến sợ.
/Vô.Ảnh..Các.91.<https://qttp.wordpress.com/>

“Sao thế, tan làm rồi, sao mọi người không về nhà, ở đây làm gì?”

Tiểu Hoàng chỉ vào một thân thể nhỏ mạp trên ghế, nhin cười hỏi: “Ông chủ, xin hỏi anh quen ‘nó’ không?”

Bọn họ sớm muốn tan làm, ai ngờ lại nhìn thấy một con bò câu thú vị đứng ở lan can ngoài cửa sổ, giống như nó đã đợi đây từ chiều, không nhin nổi tò mò, bọn họ mở cửa sổ ra, để bò câu bay vào.

Sau khi lượn vài vòng, anh chàng bò câu đứng trên ghế tựa nghỉ ngơi, ngẩng đầu, đáng vẻ vô cùng thoải mái, trên chân nó có buộc tờ giấy, lòng hiếu kỳ thúc đẩy, bọn họ lấy tờ giấy kia xuống, mở ra.

Trang giấy nho nhỏ viết “Thư gửi Quá nhỉ”, còn mặt kia bọn họ không hiểu nội dung.

Lệnh Quá Dương then thùng nắm tờ giấy kia, đây là do bề trên nhà anh thích dùng bò câu đưa tin, rõ ràng có việc thì dùng điện thoại là được rồi, đừng lãng phí thời gian làm bò câu đưa thư chứ.

Đây cũng là nguyên nhân khiến anh quyết định chọn phòng làm việc ở tòa nhà cũ này, trên tầng cao nhất của tòa nhà có nhà cho chim, chim bò câu đưa tin có thể nghỉ ở đó.

“Ông chủ, người nhà anh sao không chọn nuôi cú mèo đi, học Harry Potter đưa tin, ít nhất giấy viết thư cũng nên lớn hơn chứ, chữ như con kiến ý.” Có người giễu cợt.

“Đùa đủ chưa? Đủ rồi về nhà đi.” Lệnh Quá Dương yêu cầu rồi lấy lại bức thư.

Ông chủ đuổi người, ai không chịu đi chứ!

Lệnh Quá Dương nhìn những chữ trên tờ giấy, miệng lẩm nhẩm “Làm gì chứ, không phải mới kết thúc sao, lại bắt đầu rồi, mình và Nghiên Nghiên mới bắt đầu cuộc sống hạnh phúc được vài ngày, lại phải trở về hơn một tuần...”

Anh để ý người chinh đèn Sứ An còn đứng trước mặt mình, do dự như muốn nói chuyện gì đó với anh.

“Có việc à?” /Vô.Ảnh..Các.92..<https://qttp.wordpress.com/>

“Ông chủ!” Anh hồ then cúi đầu, “Tôi xin lỗi anh, người lúc trước trộm ảnh là tôi.”

Một lát sau, giọng nói bình tĩnh của Lệnh Quá Dương từ từ rơi xuống đỉnh đầu Sứ An. “Vì sao lại làm thế?”

“Tháng trước, tôi đánh bạc, thua sạch tiền tiết kiệm, còn bị người ta lập bẫy mượn ngân hàng mấy trăm vạn, sao đó, Khương Tâm Đình đến tìm tôi, nói chỉ cần tôi lấy được những bức ảnh đó, cô ấy sẽ giúp tôi trả hết nợ ở ngân hàng tư nhân.”

“Cho nên cậu đồng ý, cũng không nghĩ đến giao tình nhiều năm của chúng ta.”

Người Sứ An khẽ run, hồ then đến muốn khóc, ông chủ dù trẻ tuổi, nhưng đối xử với anh rất tốt. “Xin lỗi, ông chủ, tôi..... Còn có vợ, con nhỏ, Khương Tâm Đình ra giá rất hấp dẫn, cho nên tôi.....”

“Sứ An.” Lệnh Quá Dương giữ vai anh, nhìn anh mỉm cười, “Thật ra, cho dù cậu không nhận và xin lỗi tôi, tôi cũng sẽ không trách cậu đâu.” Chuyện cũng đã xong rồi mà.

Sứ An cảm động, rơi lệ, râu xồm run run, “Xin lỗi, ông chủ, lần sau tôi sẽ bỏ cờ bạc.”

“Mau về đi, người nhà cậu còn đang chờ đấy!” Nhắc đến người nhà, anh đã nghĩ đến Nghiên Nghiên, lòng ngứa ngáy liền hành động, phải thường xuyên đến nhà cô, xem cô có lén lút mang sinh vật không phải giống cái về nhà hay không.

Vừa chuẩn bị hộ tống con chim bồ câu lặn lội đường xa lên mái nhà nghỉ ngơi, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên trong phòng làm việc.

Mây rậm khẽ nhú, đã mười giờ rồi, người nào còn gọi đến vào giờ này?

Lệnh Quá Dương nhắc điện thoại, sắc mặt tối sầm, đáng chết, Khương Tâm Đình kia vẫn chưa từ bỏ ý định, không nên làm chuyện đoạn tuyệt như thế chứ?

Dám bắt cóc Nghiên Nghiên bắt anh giao phim ra, còn muốn anh lấy Khương Tâm Đình làm nữ chính chụp lại lần nữa, cô ta nghĩ mình có thể uy hiếp được anh sao?

Lúc này, điện thoại của anh vang lên, anh mở máy, là một giọng nam xa lạ mà nhã nhặn.

“Xin hỏi, anh là người thân của Nhâm Vũ Tiệp à.....”

(** __ **)

Không khí tràn ngập mùi ẩm mốc, hai người phụ nữ bị trói tay chân ở một góc.

Dường như không phải là con tin, hai người này chỉ nhân nhả nói chuyện phiếm về việc nhà.

“Không thể nào? Em là em họ..... anh Dương?”

“Em chuyển đến đây làm quen với chị Nghiên Nghiên, cũng là yêu cầu của anh họ, khi đó em đang tìm nhà trọ, anh họ em muốn chị và em ở cùng một nơi, để khi anh ấy không có ở đó, em có thể bảo vệ chị.”/Vô.Ảnh.Các93...<https://qttp.wordpress.com/>

Long Nghiên Nghiên thật muốn mở cái đầu Lệnh Quá Dương ra, nhìn xem bên trong nhét cái gì, một người yếu ớt như thế, ngay cả con gián cũng sợ lại sai đi bảo vệ, chăm sóc cô?

Có làm hay không!

Nhâm Vũ Tiệp thầm cười, đương nhiên hiểu suy nghĩ của cô, “Chị Nghiên Nghiên ở một mình ở nơi hỗn loạn như thế, khi đó chị lại chưa quen thân với anh ấy, cho dù anh ấy muốn chăm sóc chị cũng không tiện, chỉ có nhờ em, không nói đến quan hệ của bọn em, chính là vì không muốn chị cảnh giác.”

Long Nghiên Nghiên bĩu môi, “Người này được lắm, chị còn lớn hơn anh ta, chẳng lẽ không biết tự chăm sóc mình sao?”

“Anh họ rất quan tâm đến chị mà! Hắc hắc, lại nói cho chị Nghiên Nghiên chuyện này, chuyện có liên quan đến chị nhưng anh họ không cho phép nói với chị.” Nhâm Vũ Tiệp nói về nguyên do người nào đó bị chảy máu cam.

Long Nghiên Nghiên ngạc nhiên, về sau lại không dám tin, rồi cười ha ha, trong gian phòng toàn là tiếng nói tiếng cười của phụ nữ, hai con tin không hề có dáng vẻ của con tin, cười đùa ầm ĩ.

Vài tên đàn ông canh gác bên ngoài tự nhiên bất mãn, cửa bị đá văng, mấy gã bước đến chỗ các cô.

“Bọn mày ầm ĩ muốn chết, im lặng cho tao!”

Long Nghiên Nghiên nhìn ra ngoài cửa, bên ngoài có rất nhiều gã trông coi, hiển nhiên là đã có chuẩn bị.

“Ông anh này, xin hỏi anh vì sao lại muốn bắt chúng tôi?” Hỏi không quên lễ nghĩa, dù đối tượng là cướp, Nhâm Vũ Tiệp vẫn rất khách khí.

“Không phải bắt mày, là bắt nó!” Ánh mắt dâm dăng của tên đàn ông di động trên người Nhâm Vũ Tiệp.

Đưa con gái đeo kính này, đôi chân dài dưới làn váy như ẩn như hiện, khiến người ta ngứa ngáy khó chịu.
/Vô.Ảnh.Các..94.<https://qttp.wordpress.com/>

“Các anh muốn bắt tôi làm gì?” Long Nghiên Nghiên nghĩ cách trốn thoát trong lòng.

“Tao chẳng rõ nữa, đại ca có lời, muốn chúng tao nghe dặn dò của Khương tiểu thư, cô ấy muốn tao bắt bọn mày thì bắt thôi!”

“Quả nhiên lại là cô ta!” Long Nghiên Nghiên lẩm bẩm nói, nhớ đến chỗ dựa xã hội đen sau lưng cô ta. “Khương tiểu thư có nói muốn chúng tôi ở đây bao lâu không?”

“Đến khi cần tha bọn mày, tự nhiên sẽ có thông báo, tao khuyên chúng mày đừng có đùa, ngoan ngoãn nghe lời, phối hợp với tao thì tốt hơn.” Dục vọng tràn ngập ánh mắt tên đàn ông, đầu tiên nhìn về Long Nghiên Nghiên xinh đẹp diễm lệ, lại nhìn về đường cong trên người Nhâm Vũ Tiệp.

Long Nghiên Nghiên ghét nhất là cái ánh mắt suông sã này, giống như cô và Vũ Tiệp không mặc quần áo vậy.

Nụ cười dâm loạn xuất hiện trên mặt gã đàn ông, gã đến gần Nhâm Vũ Tiệp, một tay không khách khí sờ lên ngực cô.

“Buông ra, anh. .... anh muốn làm gì?” Giọng nói của Nhâm Vũ Tiếp khủng hoảng cực độ, kích thích khát vọng chinh phục của đàn ông.

“Có sẵn hai người phụ nữ ở đây, không cho anh chạm vào vài cái thì thật tiếc lắm! Dù sao An đại ca cũng không nói không cho phép anh chạm vào các em.”

Long Nghiên Nghiên giận dữ nói, “Không được chạm vào Vũ Tiếp, mày dám động vào cô ấy, tao sẽ không bỏ qua cho mày!”

/Vô.Ảnh.Các.095..https://qttp.wordpress.com//

“Yên tâm đi, sau khi anh ăn cô ấy xong, tiếp theo sẽ đến lượt em.” Bỗng có một cánh tay kéo Long Nghiên Nghiên lại, không để cho cô nói tiếp,

“Chết tiệt, bỏ bàn tay bẩn thỉu của mày ra!” Long Nghiên Nghiên rống to.

“Đừng lo cho em, chị Nghiên Nghiên!” Mắt Nhâm Vũ Tiếp lóe sáng qua lớp kính, cô lộ ra nụ cười giả tạo đầy ẩn ý, “Em nói rồi, em đến bảo vệ chị.”

Ngay trong nháy mắt, Nhâm Vũ Tiếp cởi dây thùng, vung nắm đấm 80% công lực ra, tiện thể đá một cước vào bộ vị quan trọng của đàn ông, cho đối phương khóc ròng. Ném lưỡi dao giấu trong tay xuống, Nhâm Vũ Tiếp đứng lên, gót giày không lưu tình chút nào vào tay tên đàn ông, trên đầu mà dưới cẳng đầu, gã nghe răng trợn mắt, phát ra tiếng kêu thảm thiết khó nghe.

“Bình thường mẹ em dạy em, chưa đến lúc cần thiết không được ra tay, tránh làm cho người ta đứt tay đứt chân.” Một tên cầm dao đánh đến, Nhâm Vũ Tiếp chỉ giờ chân đá vài cái, “rắc rắc” một tiếng, chỉ thấy gã kia ôm tay ngồi bệt xuống.

Long Nghiên Nghiên nhìn đến há hốc mồm, Vũ Tiếp cô. .... Thật đúng là thâm tàng bất lộ!

“Một khi đã chọc đến tôi, tôi tuyệt đối không hạ thủ lưu tình, còn không mau buông chị Nghiên Nghiên ra!” Cô hét một tiếng, người đàn ông giữ lấy Long Nghiên Nghiên nhẹ buông tay ra; Nhâm Vũ Tiếp vén váy dài đôi chân xinh đẹp đá lên, người kia căn bản không kịp phản ứng, đã bị đá văng ra ngoài.

Nếu hai tay Long Nghiên Nghiên không bị trói, nhất định sẽ nhảy dựng lên vỗ tay trầm trồ khen ngợi a!

“Rất độc, Vũ Tiếp, chiêu đá này của em thật đẹp, dạy chị được không? Nhận chị làm đệ tử đi!”

“Em á, quên đi, chị tìm anh họ học còn nhanh hơn.” Nhâm Vũ Tiếp cười trối cho Long Nghiên Nghiên.

“Tìm anh ta học?” Chưa kịp hiểu gì, mấy tên đàn ông kia lại bò lên.

Long Nghiên Nghiên giải quyết một tên, hai tên. .... Bùm, bùm, bùm, bùm!

Nhâm Vũ Tiếp ra tay gọn gàng, tiếng khóc thét nổi lên bốn phía, nháy mắt một cái, mấy gã đều ngã xuống đất, đau đến không dậy nổi.

“Mẹ em là quán quân Karate ở Nhật Bản, thân là con gái của bà, tất nhiên không thể thua kém!” Nhâm Vũ Tiếp cúi người, moi được tên đầy đủ của An đại ca từ những tên bại trận kia.

Theo đạo lý mà nói, nghe thấy tiếng ồn trong phòng như vậy, người bên ngoài thể nào cũng vọt vào xem xét, nhưng lại im ắng, chẳng có chút động tĩnh gì cả?

À mà có, có một tiếng kỳ quái, gần như tiếng rên rỉ.

Tiếng này Nhâm Vũ Tiếp đã nghe quen, cô nở nụ cười, Long Nghiên Nghiên hoài nghi.

“Đi thôi! Chị Nghiên Nghiên, chúng ta an toàn rồi, anh họ em ở bên ngoài đấy.” Nhâm Vũ Tiếp dừng lại, như cầu xin nói, “Chị Nghiên Nghiên, đồng ý với em, dù thế nào, cũng xin hãy ôm chặt anh họ em, đừng để anh ấy đến gần em nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Bách Biến Tiểu Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Không tận mắt nhìn thấy, cô thật sự không thể tin nổi, đếm một loạt, mười mấy tên lưu manh áo đen khỏe mạnh, toàn bộ đều bị một người đàn ông dễ dàng giải quyết.

“Nghiên Nghiên!”

Vừa thấy Long Nghiên Nghiên xuất hiện ở cửa, vẻ mặt đặng đặng sát khí của Lệnh Quá Dương biến mất, vọt như bay đến trước mặt cô, khăn trang vron cánh tay ra, kéo cô lại gần kiểm tra trên dưới thật cẩn thận. “Nghiên Nghiên, lù này có làm em bị thương không? Em nói cho anh biết, anh tuyệt đối, sẽ không tha cho chúng!”

“Xin hỏi các hạ, ‘kiệt tác’ này đều do một mình người xuất thủ?” Cô hỏi, ngoài mặt cười nhưng trong không cười.

Cừ thật, thân thù lợi hại như vậy, lại giả vờ giả vịt, anh em nhà này đúng là cùng một ruột với nhau. /Vô.Ảnh.Các..97.<https://qttp.wordpress.com/>

“Ai bảo chúng dám bắt em, lù này chỉ biết phô trương thanh thế, căn bản không lảng phí bao nhiêu sức của anh cả.” Anh xùy vài tiếng, kéo cánh tay bảo bối lại gần, không đứng, là kiểm tra trước xem cô có bị thương hay không.

“Anh rõ ràng đánh giỏi vậy, mỗi lần khi em đánh nhau, sao anh không chịu ra giúp..... đừng có loạn nào, làm cái gì thế?” Long Nghiên Nghiên thấy anh lén la lén lút sờ đông mó tay, lại kiểm tra tay hay kiểm tra chân của mình.

Động tác khiến ta mỉm cười, nhưng lo lắng của anh, quả thật khiến cô rất cảm động.

“Anh có gia quý! Không được ý vào đánh nhau để gây chuyện, trừ phi thực sự quan trọng, tuyệt đối không thể ra tay đánh người khác bị thương.”

Tầm mắt Lệnh Quá Dương dừng ở một nơi, đáy mắt bỗng ánh lên ngọn lửa mãnh liệt, Long Nghiên Nghiên thấy phản ứng của anh, cúi đầu nhìn lại.

“Làm ơn đi, đây chỉ là dây thừng ma sát làm xước da, không nghiêm trọng đâu!”

“Em bị thương!” Con tức của Lệnh Quá Dương đã khai hóa, “Anh đã cảnh cáo em, phải cẩn thận, phải cẩn thận, em không nghe ra à?”

“Này này này, không phải em muốn, là lù kia ép em mà!” Anh chẳng phân phải trái gì cả?

“Anh mặc kệ, anh nói rồi, em phải yêu quý chính mình, không thể được để trên người có một vết thương nào nữa.”

“Chẳng lẽ em ngã, đầu gối chảy máu anh cũng tức giận?”

“Đúng vậy.”

“Không cẩn thận xảy ra tai nạn xe cộ?”

“Cũng thế.”

“Nếu em đi trên đường, người khác đụng vào em?”

Hai hàng lông mày của anh nhíu cao lên, giận dữ nhìn cô, biểu hiện là đáp án không thay đổi.

“Vậy thì anh gói em thành xác ướp, đặt ở nhà là được rồi,” cô nhận thua.

Lệnh Quá Dương nhíu môi, sẽ suy nghĩ cẩn thận lời đề nghị của cô, khoe mắt lơ đãng nhìn sang một bóng đen đang lén chuồn đi. “Nhâm Vũ Tiệp, em đứng lại đó cho anh!” Anh lạnh giọng nói. /Vô.Ảnh.Các...98<https://qttp.wordpress.com/>

Bóng dáng nhanh nhẹn, tốc độ nhanh như chớp, xuyên qua cửa ở phía trước đôi nam nữ chính, cách Lệnh Quá Dương khoảng mười bước an toàn.

Cô sẽ không ngốc đến mức đứng trước mặt anh họ chờ chết đâu! Khiêu chiến hai mươi tư năm, cô chưa từng tanhg vị thừa kế quán võ Hạ Nhâm Đạo này đến một lần.

“Anh dặn em bảo vệ Nghiên Nghiên thật tốt, em lại khiến cô ấy bị thương! Em ra đây cho anh!”

Long Nghiên Nghiên ôm chặt người đàn ông muốn bầm Nhâm Vũ Tiệp thành tám khúc, trong lòng ngập tràn ngọt ngào, vì đã rõ nguyên nhân người đàn ông này giận dữ là gì.

“Anh họ, vì dây thừng mà, anh xem, em cũng không cẩn thận bị dao để lại vài vết, anh không khen em thì thôi, còn ra vẻ muốn dạy dỗ em, thật bất công mà.”

Lệnh Quá Dương chưa chịu bỏ qua đáng về kia của cô ta, ngược lại, Long Nghiên Nghiên đã cảm thấy áy náy. “Vũ Tiệp, đều tại chị, em mới bị bắt, cũng vì cứu chị, khiến em bị thương, xin lỗi.”

Lệnh Quá Dương quay sang Long Nghiên Nghiên, không cho sự chú ý của cô rời khỏi người anh, “Không cần bận tâm đến nó, nó căn bản là có ý để em bị bắt, bằng năng lực của nó, anh không tin vào tên lâu la này mà nó không ứng phó được, em nên thương anh, chứ không phải nó.”

“Anh? Anh có cái gì mà thương?” Lừa anh một cái, người đàn ông này nói chuyện chẳng kiêng dè gì cả.

“Vì em, anh đã dùng thủ đoạn bản thủ nhất đối phó với Khương Tâm Đình, dùng quyền lực để gây khó khăn, anh nghĩ việc Phở Hoa Lạc sụp đổ đã

định, Khương Tâm Đình cũng không thể ở lại giới người mẫu nữa, sự nhẫn nại của anh hoàn toàn biến mất, đều là bởi vì em”

“Sao em không biết anh còn có bản lĩnh như thế.” Một nhiếp ảnh gia có quyền lực và lực ảnh hưởng lớn như thế sao?
/Vô.Ảnh..Các.99..<https://qttp.wordpress.com/>

“Cái này chứng tỏ em biết về anh chưa đủ nhiều, Nghiên Nghiên, tình cảm của em với anh không nhiều bằng anh với em đâu.” Anh quen biết cả tam giáo cửu lưu (đủ hạng người: các trường phái trong tôn giáo, học thuật, hay các loại nghề nghiệp trong xã hội), dựa vào quan hệ này làm ra các thủ đoạn xấu xa là không hề khó.

“Em biết anh rất tốt với em.” Long Nghiên Nghiên không hề trêu chọc anh, hướng đến vị anh hùng cứu mỹ nhân kia, đặt lên má một nụ hôn: “Đừng giận Nhâm Vũ Tiệp, vết thương nhỏ này không đáng ngại đâu.”

Nhâm Vũ Tiệp quả thật không muốn phá hỏng giây phút tốt đẹp của đôi uyên ương này, nhưng, cô cũng không muốn đợi chờ trong núi sâu để cho muỗi đốt. “Anh họ, khi nào chúng ta mới có thể đi khỏi đây?”

“Nhưng mà những người này.....” Long Nghiên Nghiên do dự nhìn những tên bị thương trên mặt đất, đã lâu như thế, không ai trong chúng có thể đứng lên được, thân thủ Lệnh Quá Dương đủ dùng hai chữ “đáng sợ” để hình dung.

“Yên tâm đi, Nghiên Nghiên, vị tiên sinh kia đã báo cảnh sát rồi.” Lệnh Quá Dương chỉ một ngón tay về phía trước.

Ở nơi cách xa chục thước có một chiếc xe màu xám bạc, cạnh xe là một bóng dáng cao lớn đang đứng.

“Khi các em bị bắt lên xe, anh ấy đến đúng lúc nên đã báo cho anh biết.”

Người đàn ông kia là phụ huynh của học sinh lớp Nhâm Vũ Tiệp, một người đàn ông khá thông minh, xin lớp học tìm ra thông tin liên lạc của cô giáo, lấy được số gọi khẩn cấp của Nhâm Vũ Tiệp, mới khiến mình có thể cứu Nghiên Nghiên ra trong thời gian ngắn nhất, giả dụ mà chờ cảnh sát đến, bọn họ có thể đã đi rồi.

“Anh họ à, đại ca lữ kia chính là An lão đại.”

“An Thái?” Lệnh Quá Dương nhíu mày.

“Chính là anh ta, nên cảnh cáo An tiểu tử, huynh đệ của anh ta xông bừa gây ra họa, còn nữa, anh ta cũng nên tăng cường phẩm cách cho thủ hạ của mình.” Nghĩ đến đôi tay sờ loạn vừa rồi, Nhâm Vũ Tiệp cảm thấy ghê tởm, “Cũng không biết quản lý thủ hạ thế nào, lại dám sờ loạn, ngắm nghía em và chị Nghiên Nghiên, nếu không phải muốn biết núi sau lưng Khương Tâm Đình rốt cuộc là ai, em sẽ không bị lữ này bắt đâu!”

Nhắc đến việc này, con tức của Lệnh Quá Dương lại nổi lên: “Em tưởng điều tra thì có thể đưa mình ra làm mồi à? Lại dám để Nghiên Nghiên phải mạo hiểm, còn khiến cô ấy bị lữ đàn ông sờ loạn nữa.” /Vô.Ảnh..Các.100..<https://qttp.wordpress.com/>

Nếu không phải Nghiên Nghiên ôm anh, Lệnh Quá Dương đã cấp tốc vọt vào trong phòng đập bọn khốn đang nằm trên đất thêm một trận nữa.

Không biết sao, Lệnh Quá Dương bỗng lộ ra nụ cười quý dị.

“Anh..... anh cười cái gì?” Nhâm Vũ Tiệp thấy run cả người lên.

“Chỉ muốn nhắc nhở em, hoang sơn dã lĩnh, có rất nhiều sinh vật ban ngày không muốn hiện thân, thích đi tìm bạn vào nửa đêm.....”

Sắc mặt Nhâm Vũ Tiệp trắng xanh trong nháy mắt.

“Giống như cái váy dài của em, chỉ có những con có râu thích, còn có người bạn tám chân đen sẫm trên vai kia...”

“A a a!” Tiếng hét chói tai vang lên, Nhâm Vũ Tiệp lại nhảy lên, liên tiếp vỗ vào người.

Long Nghiên Nghiên muốn nhắc cô ấy không có chuyện gì đâu, những thứ kia sớm đã bị cô phui đi rồi.

“Mặc kệ nó.” Lệnh Quá Dương ôm Long Nghiên Nghiên, nhìn con khi nhảy coi như trả đũa.

Một bàn tay không biết ở đâu ra, chạm vào thân hình đang nhảy nhảy kia: “Nhâm tiểu thư, không sao đâu, cô đừng lo...”

Người phụ nữ đang trong trạng thái điên cuồng, không nghe thấy giọng nói trầm thấp phía sau, chỉ biết trên vai có một vật cứng đặt lên, cô kêu càng to, xuất luôn tuyệt chiêu “sát thủ” với vật đáng sợ đó.

“Phịch!”

Một tiếng thật lớn vang lên, người đàn ông mặc âu phục tứ chi nằm thẳng trên mặt đất, bị quật ngã trong nháy mắt, cái hộp nhỏ trong tay anh rơi ra.

Thời gian, dừng lại. /Vô.Ảnh..Các.101..<https://qttp.wordpress.com/>

Ngoài tiếng côn trùng, tiếng ếch kêu, ba người đều nín thở, tầm mắt dừng trên người đàn ông khốn khổ vô tội, nhưng, không phải nhìn không mặt bị đau của anh, mà là...

Chiếc hộp nhỏ kia lăn vòng trên bụng người đàn ông, nắp hộp lập tức bung ra, một chiếc bánh ngọt không e dè trượt ra, đổ xuống một chỗ.

Vừa hay, đúng lúc, dính luôn tại vị trí quan trọng giữa hai chân người đàn ông.

Gió lạnh thổi nhẹ trên mặt hai nam hai nữ, lại không thổi đi sự ngưng ngơ kia.

*****

Khi Long Nghiên Nghiên về nhà, đã qua nửa đêm.

Ánh mắt dịu dàng, Lệnh Quá Dương nghiêng nhìn cô bé đang ngủ say, cái miệng nhỏ xinh hơi mở ra theo quy luật thở, anh mỉm cười, không nhận được cái đầu hôn người đẹp say ngủ.

Cửa kính xe phát ra hai tiếng cốc cốc, không ngờ lại là hai gương mặt vừa lo lắng vừa tức giận.

Hai người này không phải ai khác, chính là cha và anh trai của Long Nghiên Nghiên, trước khi anh hùng cứu mỹ nhân, Lệnh Quá Dương đã báo cho họ biết việc Long Nghiên Nghiên gặp chuyện không may.

“Cẩn thận một chút, đừng đánh thức Nghiên Nghiên.” Anh đề anh trai Long Nghiên Nghiên ôm lấy cô.

“Vi sao Nghiên Nghiên lại bị người ta bắt cóc?” Ông Long thấp giọng hỏi.

Lệnh Quá Dương dùng cách tự thuật đơn giản nhất kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối, cũng nói ra cuối cùng mọi việc được giải quyết thế nào.

“Tìm người phụ nữ tên Khương Tâm Đình kia.” Ông Long liếc mắt nhìn con trai một cái, khí lạnh có thể cảm nhận được rõ ràng.

Dám đụng đến con gái của ông, ông sẽ dùng sức ép của giới chính trị, cho người đàn bà kia không thể ở lại Đài Loan luôn.

“Cám ơn cậu đã cứu con gái ta.” Ông Long mở miệng cảm tạ, lập tức lại giận dữ nghiêm mặt nói: “Ta muốn đưa Nghiên Nghiên về nhà, ta muốn chăm sóc nó thật tốt.”

“Xin cứ tự nhiên, Nghiên Nghiên sẽ rất vui.” Lệnh Quá Dương không phản đối chút nào, thậm chí còn cười nhìn theo cô được Long đại ca ôm vào trong xe.

“Ta nghĩ cậu sẽ cướp người với ta.” Ông Long kinh ngạc nhìn Lệnh Quá Dương.

Lệnh Quá Dương lắc đầu, từ từ nói: “Chăm sóc Nghiên Nghiên thật tốt, nhắc cô ấy, vài ngày sau đến phòng làm việc lấy chi phiếu, là cát-sê quảng cáo; Còn nữa, trong phòng cô ấy thuê có một con chó và bức ảnh chụp vợ ông, đó là bảo bối của cô ấy, hai người phải nhớ mang đi! Chìa khóa ở trong ba lô của cô ấy.”

“Cậu đây là.....” /Vô2/Ảnh/Các/https://qtp.wordpress.com/

“Tôi phải rời Đài Bắc một thời gian.” Lệnh Quá Dương trả lời.

“Đi bao lâu? Nghiên Nghiên biết không?”

“Vài tuần thôi!” Lệnh Quá Dương nhướn mày, cười toan tính, “Giúp tôi nói với Nghiên Nghiên, nói tôi phải phụng chi của mẫu thân, về nhà xem mắt.”

Xem mắt?

Ông Long ngẩn ra.

Người này có Nghiên Nghiên rồi còn chạy đi xem mắt!

Lệnh Quá Dương, ngược lại còn cười to.

Bạn gái yêu dấu của anh, bà xã tương lai, đừng làm anh thất vọng nhé!

Trong thân đến muộn, cuối cùng Long Nghiên Nghiên đã đợi được đến ngày này.

Lúc đầu cô còn tưởng đang mơ, khi cô mở mắt ra, nhìn thấy cha và anh trai bên cạnh, cha quan tâm hỏi cô có thoải mái không? Giọng nói vẫn như cũ, nhưng anh trai còn đích thân xuống bếp nấu cháo cho cô, cô kinh ngạc đến mức nói không ra lời, chỉ sợ một khi mở miệng, sẽ tỉnh khỏi giấc mộng này.

Cuộc sống thế này là ước mơ tha thiết của Long Nghiên Nghiên. Cô rất vui mừng, nhưng đáy lòng lại có vô số tia phiền muộn.

Người nào đó bắt chước cô chẳng nói một tiếng đã đi, người đàn ông kia đã thành công, khiến cô hiểu được cô nhớ anh thế nào.

Nhưng mà..... Về nhà xem mắt? Chẳng phải luôn miệng nói thích cô, chỉ cần cô, thế mà về nhà xem mắt cái gì!

“Đáng chết!” /Vô/Ảnh/Các3/<https://qttp.wordpress.com/>

Đúng, cực kỳ đáng ghét, khiến cô tức giận, rất giận, hận không thể tự tay bóp cổ anh, người đàn ông này sao lại sau khi chiếm được lòng cô, lại phải phũ phàng bỏ chạy lấy người, trở về nhà gặp đối tượng xem mắt của anh?

“Đáng chết! Long Nghiên Nghiên, cô có nghe thấy tiếng tôi không?” Ở gần đó, Viên Thu Bình đoạt lại bông hoa bách hợp đang bị hủy dưới tay Long Nghiên Nghiên.

“Bình Bình, cô dám lấy hoa của tôi?”

“Tôi lấy đây! Cô nhìn hung khí trong tay cô kia, muốn cô tĩa lại, chứ không phải nói cô cắt cả nụ hoa đâu, cô muốn chúng ta bán gì đây, bán cành à?” Viên Thu Bình như bị động kinh nói.

Ngày đầu tiên như vậy, ngày hôm sau cũng như vậy, một tuần đã không biết bao nhiêu hoa bị phá hủy trong tay Long Nghiên Nghiên, là tiền, tiền đấy! Ôi tiền cứ thế mà bay đi.

“Tôi không biết cô và Lệnh Quá Dương kia xảy ra chuyện gì, nhưng xin cô đừng làm ảnh hưởng đến công việc, đừng thất hồn lạc phách nữa được không? Cô có soi gương chưa, nhìn cô như người phụ nữ bị vứt bỏ ý!”

“Tôi, không, bị, vứt, bỏ!” Long Nghiên Nghiên hung tợn nói, rằng nghiên rằng rắc, thấy cái gì là cắt cái đó.

Cô không phải là cô bé hay khúm núm nhé, là người đàn ông kia đến trêu chọc cô trước, lại dám quăng cô đi, cô sẽ đánh anh khiến cả mẹ anh cũng không nhận ra anh nữa.

“Đừng, cô không bị vứt..... Long Nghiên Nghiên, cô dừng tay cho tôi! Dừng tay lại!” Viên Thu Bình sắp khóc, bồn hoa lá ngọc cành vàng kia, lại bị chuyển vào phạm vi nguy hiểm, giờ đã thành một cái cành thẳng tắp.

“Xin hỏi, chị Nghiên Nghiên có ở đây không?”

Một giọng nói như cứu tinh truyền đến từ cửa lớn, Viên Thu Bình đoạt lấy hung khí, đẩy Long Nghiên Nghiên ra bên ngoài, không cho cô tiếp xúc với đóa hoa vô tội đáng thương này nữa.

“Vũ Tiệp, giờ mới giữa trưa, em đến làm gì? A? Em muốn đi du lịch à?” Long Nghiên Nghiên nhìn thấy tay cô cầm một cái túi du lịch.

“Em đến nói tạm biệt với chị Nghiên Nghiên, trong nhà có chuyện, em phải về nhà hai tuần.”

“Ngay cả em cũng muốn đi!” /Vô/Ảnh/Các4/<https://qttp.wordpress.com/>

Bỏ qua giọng nói như mắt mát của Long Nghiên Nghiên, Nhâm Vũ Tiệp đưa cho cô một tờ giấy nhỏ ghi địa chỉ, “Chị Nghiên Nghiên, muốn đến nhà em chơi không?”

“Đến nhà em chơi?”

“Người nhà em đều rất hiếu khách! Hơn nữa, chị đến cũng có thể gặp được anh họ em.”

“Chị gặp anh ta thì sao? Chị không muốn thấy anh ta!” Lời nói quá nhanh, giấu đầu lòi đuôi, có thể thấy rõ ràng.

Nhâm Vũ Tiệp cười trộm, trong lòng ánh lên bóng dáng của tiểu ác ma: “Nghe nói bác tìm đối tượng cho anh họ, gia cảnh đều không tệ, còn có một tiểu thư tóc dài xinh đẹp, anh họ tám phần là rung động, mới chịu đồng ý đi xem mắt, thật là, có bạn gái còn muốn ăn vụng, nói đúng hơn là chẳng quan tâm đến cảm nhận của chị Nghiên Nghiên.”

Không được quên làm xấu mặt, anh họ Lệnh Quá Dương, dặn cô nhớ kỹ, đừng trách cô thêm mắm thêm muối trước mặt chị Nghiên Nghiên: “Chị Nghiên Nghiên, chẳng lẽ chị không muốn tấn ông anh họ lăng nhăng này một trận à?”

Lời này đúng là tiếng lòng của Long Nghiên Nghiên, cô rất muốn oánh cho anh mấy đấm.

“Chị Nghiên Nghiên, đi thôi! Cho dù không vì anh họ, coi như vì em, đến nhà em chơi!”

“Chị..... suy nghĩ một lát đã.” Cô nắm chặt tờ giấy trong lòng bàn tay.

“Được rồi! Em ra ga xe lửa trước đây, em rất mong chị Nghiên Nghiên sẽ đến đấy!” Nhâm Vũ Tiệp tin, mình không phí công đưa địa chỉ, Long Nghiên Nghiên nhất định sẽ đến.

Thật ra không cần lo lắng, lời kia của Nhâm Vũ Tiệp đã khiến lửa giận và lòng đố kỵ của Long Nghiên Nghiên bùng nổ, từ trước đến giờ đều là con

người ưa hành động, đêm đó lập tức về nhà chuẩn bị hành lý, xin phép cha và anh trai, sáng sớm hôm sau, cô đến phía nam tìm người, không, đi đánh người.

Vừa mới xuống xe, Long Nghiên Nghiên không khỏi kinh ngạc mở to mắt, phóng mắt nhìn lại, cờ rực rỡ muôn màu treo khắp nơi, có hình dài mảnh, có hình tam giác, còn có vài mảnh nhiều màu, khiến cô nhìn đến hoa mắt. /Vô/Ảnh5/Các/https://qttp.wordpress.com/

Theo màu sắc và hình dáng, chia làm bốn loại Bạch Tường Đạo Quán, Vân Lưu Đạo Quán, Thái Cực Võ Quán, Lục Hàng Võ Quán, thoát nhìn như treo quảng cáo, khó trách Nhâm Vũ Tiệp lại mời mình đến đây, thì ra là đang có sự kiện!

Tầm mắt lại trở lại tờ giấy trong lòng bàn tay, ghi rõ địa chỉ của “Nhâm Bảo Đường”.

Bên ngoài trạm xe là một con đường rộng lớn, Long Nghiên Nghiên không biết phải đi hướng nào, đành phải gặp người thì hỏi đường.

Thì ra “Nhâm Bảo Đường” là tiệm thuốc Đông Y, ở Phương Thượng (tên một thành vùng) có chút danh tiếng, hình như không ai là không biết chỗ của Nhâm Bảo Đường, giống như là danh lam thắng cảnh vậy, mọi người bị hỏi đều giải thích lịch sử của Nhâm Bảo Đường cho cô.

Hỏi một người lại được nghe một lần, tuy có chút ăn không tiêu, nhưng cũng chứng minh cho nhiệt tình của người nơi đây. Rồi có một người phụ nữ tốt bụng tiến lại, thậm chí còn tình nguyện dẫn cô đến đó luôn!

“Tiểu thư, cô đến Nhâm Bảo Đường để tìm người, hay là đi khám bệnh?”

“Tìm người, gọi tôi là Nghiên Nghiên đi! Xin hỏi vị tiểu thư đây tên gì?”

Người phụ nữ nhẹ nhàng nở nụ cười. “Tôi không phải tiểu thư, con gái tôi cũng không lớn hơn cháu lắm.”

“Gạt người! Nhìn cô vẫn trẻ thế này mà, chẳng giống người đã kết hôn có con chút nào.”

Người con gái, không, nên gọi là người đàn bà sờ sờ mặt mình, cười đến vui vẻ, “Chắc là do chồng tôi thường giúp tôi tắm rửa, cái gì mà bỏ huyết khí, bỏ nguyên thần toàn bộ nhét vào bụng tôi, hơn nữa bình thường tôi cũng hay vận động rèn luyện thân thể, thoát nhìn mới trẻ hơn tuổi thật nhiều.”

Long Nghiên Nghiên vuốt cằm, thế gian này thì ra cũng có thuật dưỡng dung! Tất cả những sản phẩm dưỡng da kia nên cúi đầu chào thua quách cho xong.

“Đúng rồi, Nghiên Nghiên, cháu đến Nhâm Bảo Đường tìm ai?”

“Cháu tìm Nhâm Vũ Tiệp, cháu là bạn cô ấy.”

“Thì ra người bạn con bé kia hay nhắc đến là cháu!”

“Á, bác gái quen Vũ Tiệp?” /Vô/Ảnh/C6ác/https://qttp.wordpress.com/

“Đương nhiên quen, ở đây ai mà chẳng biết người nhà Nhâm gia.”

“Nhâm gia rất nổi tiếng?” Long Nghiên Nghiên ngạc nhiên, dọc theo đường đi nghe không ít người dùng giọng nói tôn sùng kể về Nhâm Bảo Đường.

“Cháu có để ý những lá cờ treo đây bên đường không?” Bác gái hỏi lại cô.

“Dạ, có phải đang có sự kiện gì đúng không?”

“Ở nơi này của chúng tôi cũng không phải nhộn nhịp tấp nập gì cho cam, được mỗi đạo quán võ quán là nhiều nhất.” Bác gái cười cười, “Ở đây hai mươi mấy năm trước, lúc ấy chỉ có một Giang Hồ Võ Đạo Quán, bên trong có một vị sư phụ danh tiếng vang dội, không ít đệ tử tìm đến, về sau đệ tử cũng có thành tích tốt, từ đó danh tiếng của đạo quán bay xa, rất nhiều nhân vật chính thương nổi tiếng cũng đến đạo quán học vài chiêu phòng thân, về sau, gần đó các võ quán mở ra liên tục, cạnh tranh kịch liệt, vài năm sau, chủ còn sót lại bốn võ quán này là có thể phân cao thấp với Giang Hồ Võ Đạo Quán.”

Bác gái chỉ vào bốn màu cờ đỏ trắng xanh vàng. “Năm nào đó đã có người đề nghị, các võ quán tự đề cử ra năm đệ tử giỏi nhất để thi đấu, trao đổi để làm tăng khả năng rèn luyện, cạnh tranh cũng tốt, từ đó về sau, cứ lấy chu kỳ hàng năm, sẽ tổ chức một cuộc đấu trong hai ngày, những lá cờ đó là dùng để phân biệt các phái.”

Long Nghiên Nghiên “A” thật to một tiếng, mặc dù hiểu được sự tồn tại của lá cờ kia, nhưng vẫn khó hiểu: “Vậy việc này có quan hệ gì đến người nhà Nhâm gia?”

“Giang hồ Đạo Quán, chủ yếu do người nhà Lệnh gia và Nhâm gia quản lý.”

Nhâm và .... Lệnh?

Long Nghiên Nghiên nhíu đôi mày thanh tú lại, nghĩ đến cái tên kia lại hận nghiến răng.

Nhìn các lá cờ xung quanh, Long Nghiên Nghiên phát hiện ra điểm quái dị: “Nhưng, vì sao lại không có cờ của Giang Hồ Đạo Quán?”

“Giang hồ không cần danh tiếng gì, vì nó là tốt nhất rồi.” Mấy năm liên tục đều là quán quân, chỉ có á quân, và hạng ba là thay người.

Long Nghiên Nghiên còn muốn hỏi vì sao bác gái lại có khí chất đến thế, chỉ thấy thoáng chốc bác gái đã rẽ vào một ngõ nhỏ, cô liền đuổi theo.

Bác nắm lấy cổ áo của một người trẻ tuổi. “Dám ăn trộm trước mặt ta, tên tiểu tử nguoi đến từ vùng khác à? A... lại còn dám lấy móng tay cào ta!”

Trước sau không đến năm giây, bác gái đã dễ dàng đề người kia lên tường, lấy được ví tiền anh trộm.

Long Nghiên Nghiên chợt hiểu, nơi này vô quán san sát, nói không chừng toàn là cao nhân ngầm! /Vô/Ảnh/7Các/https://qttp.wordpress.com/

Theo sự dẫn đường của bác gái, hai người cùng nhau đến Nhâm Bảo Đường.

Bỗng dưng có một cái bóng đen chạy ra, đến chỗ Long Nghiên Nghiên, không, là bác gái phía sau, chưa kịp nhìn thấy gì, bác gái đã kéo bóng người lại đó, Long Nghiên Nghiên nhìn lại cẩn thận, là một người đàn ông.

“Bà xã San San, em chạy đi đâu thế, không phải nói đi mua báo à, sao mà lâu vậy? Em không biết ông xã thân yêu của em lo lắng nhiều lắm sao?”

Bác gái muốn kéo người đàn ông đang ôm mình thật chặt ra, lại sợ làm anh bị thương, chỉ có thể đỏ mặt nói: “Anh anh anh, đừng có làm mất mặt như thế được không? Em dẫn người đến Nhâm Đường Bảo nên về chậm, anh bớt lo đi.”

“Không được, không được, hừng đông em đã ra ngoài rồi, trời sắp tối mới về, anh chờ em đã một giờ ba mươi ...” Người đàn ông ngừng thở, hít mũi nhìn chăm chăm vết cào sưng đỏ dài năm xăng-ti-met, mà khoan, chính xác là không đến một xăng-ti-met kia: “Bà xã San San, em lại dám để mình bị thương, em em em...” Anh thở dốc, lại thở dốc, ngực đau muốn rơi lệ.

“Trời ạ! Em xin anh, đừng thế chhui.” Bác gái dùng sức bịt miệng người đàn ông lại, không để cho anh khóc khóc gào gào, bà thoáng nhìn qua vẻ mặt giật mình của Long Nghiên Nghiên, cười xin lỗi. “Thực xin lỗi, Nghiên Nghiên, đây là chồng bác, ông ấy có tật xấu là hay kích động, nhất là thấy người bị thương chảy máu.”

“Không sao.” /Vô/Ảnh/8Các/https://qttp.wordpress.com/

Long Nghiên Nghiên cười xấu hổ, nhưng phía sau lại xuất hiện tiếng nói quen thuộc.

“Mẹ, mẹ lại làm mình bị thương rồi chộc ba khóc à!”

Long Nghiên Nghiên nhìn theo tiếng nói. “Vũ Tiệp?”

Nhâm Vũ Tiệp cũng kinh ngạc, “Chị Nghiên Nghiên, hiệu suất của chị nhanh ghê, hôm qua em mới về, hôm nay chị đã đến.” Sức quyến rũ của anh họ thật kinh khủng nhỉ!

“Em vừa mới gọi. .... mẹ?” Long Nghiên Nghiên nhìn bác gái vừa mới dẫn đường cho mình.

Thì ra, bà chính là cao thủ Không Thủ Đạo Má Nhâm, cũng là một trong các sư phó của Giang Hồ Đạo Quán.

Long Nghiên Nghiên cứng họng lú lười, bên cạnh mình đứng là tập hợp toàn cao thủ a!

Hành lý vừa đặt xuống, Long Nghiên Nghiên đã bị Nhâm Vũ Tiệp kéo ra ngoài. “Vũ Tiệp, không phải đến giờ ăn cơm tối rồi sao, em dẫn chị đi đâu?”

Đi qua một con đường mòn, nơi này cô lại không quen, chỉ có thể mặc cho Nhâm Vũ Tiệp kéo cô đi.

“Đương nhiên là đi gặp anh họ rồi! Chị lặn lội xa xôi đến, đừng nói cho em biết chị không muốn nhìn người kia chút nào nhé, cái người làm cho anh họ nóng lòng về xem mặt ý?”

“Anh ta. .... thật sự đi gặp đối tượng xem mặt kia?” Trong lòng như bị nhéo, câu thề son sắt kia vẫn còn văng vẳng bên tai cô, tên đáng chết này đúng là đang đùa với cô sao?

“A! Bọn họ ở phía trước kia, chị nhìn đi, người con gái trong lòng anh họ là người anh ấy đặc biệt về gặp đấy.”

Phía trước là một chợ trời lúc xế chiều, xung quanh có rất nhiều quán ăn vặt và tiệm hoa quả, Lệnh Quá Dương và một cô gái tóc thẳng dài đang vui cười chọn hoa quả, mắt Long Nghiên Nghiên lạnh đi nhìn hai người vô cùng thân mật kia.

Trăm “nghe” quả nhiên không bằng mắt “thấy”, khiến cho người ta tức giận, đau đớn tràn lên tận cổ, đổ kỵ và phần nộ còn lớn hơn việc lần trước khi nghĩ đến Khương Tâm Đình ở cạnh anh.

Bình tĩnh, bình tĩnh, Long Nghiên Nghiên, mày không thể chỉ nhìn thấy một cảnh này mà đã mất đi lý trí.

“Anh ta có em gái hay chị gái không?” Nhịn xúc động muốn xông lên phía trước, Long Nghiên Nghiên muốn hỏi rõ ràng trước.

“Anh họ là con trai độc nhất.” /Vô/Ảnh/9Các/https://qttp.wordpress.com/

“Còn những chị em họ khác như em thì sao?” Tiếng nói của Long Nghiên Nghiên lạnh hơn.

“Theo em được biết, những người đó đều ở Nhật Bản.” Nếu không tính đến chuyện họ trở về tham gia cuộc đấu.

Giây tiếp theo, não Long Nghiên Nghiên không thể suy nghĩ được gì nữa.

Lệnh Quá Dương hôn lên hai má người con gái kia, lộ ra nụ cười dịu dàng mà hạnh phúc.

Dây cung căng thẳng đứt phụt, hai mắt Long Nghiên Nghiên bắn ra lửa giận, sao anh có thể nói thích cô, lại quay đầu hôn những người con gái khác?

Thân thể hành động sớm hơn cả ý thức, khi cô hoàn hồn, mình đã vọt đến trước mặt hai người họ rồi.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lệnh Quá Dương, Long Nghiên Nghiên quăng cho anh một bàn tay.

“Bốp!”

Tiếng kêu rõ ràng vang dội, phá tan tiếng ồn ào xung quanh, quần chúng đều nín thở dừng lại.

Dám ra tay đánh người thừa kế Lệnh gia của Giang Hồ Đạo Quán, người phụ nữ này không muốn sống nữa à?

Ngoài dự kiến của mọi người, Lệnh Quá Dương bị đánh lại vui vẻ khác thường, đôi mắt đen dạt dào sung sướng, nhìn chăm chú người con gái phát hỏa hai tay chống nạnh trước mặt, anh nhếch miệng cười ngốc nghếch.

“Nghiên Nghiên!” Hai tay anh muốn ôm người đẹp, lại bị cô dùng sức đẩy ra.

“Lệnh Quá Dương, tôi tưởng anh chỉ có ý nói vậy, không ngờ anh thật sự trở về nhà gặp người phụ nữ khác, anh còn hôn cô ta, anh... Cái tát này là anh nợ tôi, từ hôm nay trở đi, tôi không muốn gặp lại anh nữa.” Máng xong một hơi, Long Nghiên Nghiên xoay người, chưa được vài bước, đã bị người ta ôm thật chặt từ phía sau.

“Anh buông ra.” Cô hung hăng đánh một cái, anh thét lớn một tiếng, ăn một đòn từ khuỷu tay của cô. /Vô/Ảnh/Các/http10s://qttp.wordpress.com/

“Không được, Nghiên Nghiên, Nghiên Nghiên của anh, em chịu đến tìm anh, anh tuyệt đối không thể buông tay!” Cô càng kích động, càng chứng tỏ cô để ý anh, Lệnh Quá Dương cố nhìn cô lại một đánh một đám liên tục.

“Chết tiệt, tên khốn kiếp, anh gạt tôi, anh đáng chết, tôi đã tin anh, nghĩ anh chỉ cần tôi, anh gạt tôi....”

“Nghiên Nghiên, em đừng khóc, em đừng khóc mà!” Nghe thấy giọng mũi nùng đậm của cô, Lệnh Quá Dương lo lắng, biết mình đã đùa quá trớn. “Nghiên Nghiên, em hiểu lầm rồi, đó là mẹ anh!”

Thân thể cứng như hóa đá, nước mắt còn ở lại khóe mắt, chuyển biến này khiến Long Nghiên Nghiên rất không kịp phản ứng. “Anh vừa nói gì?”

Người đàn ông ôm cô nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của cô: “Mẹ anh đó mà, mẹ quen đường ở đây, cho nên mới dẫn anh đi mua vài món, mẹ con ôm nhau là bình thường, con hôn mẹ cũng đâu có phạm pháp?”

Bộ dáng ghen tỵ tức giận mà bạo lực của cô khiến anh biết cô yêu anh, không thua gì anh yêu cô, nhưng nếu khiến cô thương tâm, anh nên chết phứt đi. “Mẹ... anh! Cô ấy sao có thể là mẹ anh?” Người bên cạnh kia, cô ấy rất trẻ mà!

“Ông ngoại anh là thầy thuốc Đông y, thích nhất là cho mẹ anh uống thuốc bổ khí điều tức, mẹ anh thoát nhìn mãi mãi trẻ như mười mấy tuổi, Nghiên Nghiên, đừng định tội anh nhanh như thế, anh không lừa em, tuyệt đối không lừa em, đó thật sự là mẹ anh mà.”

Lệnh Quá Dương dùng giọng nói dịu dàng nhất dỗ dành cô.

Long Nghiên Nghiên tỉnh ngộ nhăn mày, không lâu trước vừa mới thấy Má Nhâm tuổi trẻ xinh đẹp, mẹ A Dương thoát nhìn trẻ tuổi cũng có thể.

Trời ơi! Ai cho cô biết, hay đánh cho cô một gậy đi, nói cho cô đây chỉ là mơ thôi! Cô không có đánh người ở trước mặt mẹ người ta đâu mà.

“Không phải anh về xem mắt à?” Long Nghiên Nghiên cảm thấy đầu có ngày tận thế cũng không thấm đến vậy.

Lệnh Quá Dương cười gượng hai tiếng. “Cái này..... Hắc hắc! Mới là anh gạt em!”

Anh lập tức lại bị trúng một quả đám mạnh hơn, đau hơn, nhưng anh chỉ cười khổ mà nhận, có thể có được kết quả anh muốn, cái đau này có là gì!

Chương 8

Một bàn hơn mười mấy con mắt tò mò tập trung trên người Long Nghiên Nghiên.

Có cha mẹ Vũ Tiệp, cha mẹ Quá Dương, có ông ngoại bà ngoại hai bên, còn có vài trưởng bối trong Giang Hồ Đạo Quán, bữa tiệc tối này, Long Nghiên Nghiên vừa xấu hổ lại vừa mất tự nhiên.

Một cái tát kia, nhất thời khiến cô thành nhân vật nổi tiếng, trong Nhâm Bảo Đường chật ních trưởng bối của Lệnh Quá Dương, mọi người hoàn toàn vì muốn gặp Long Nghiên Nghiên mà đến. /Vô/Ảnh/Cá12c/https://qttp.wordpress.com/

“Nghiên Nghiên, đừng cố vui đầu ăn cơm nữa, ăn chút thức ăn, chút thịt đi.” Bà Lệnh không bị ảnh hưởng bởi việc ngoài ý muốn kia, vẫn thân thiết gần gũi với Long Nghiên Nghiên.

So ra, Long Nghiên Nghiên xấu hổ vì tính lỗ mãng của mình hơn, cô biết các vị trưởng bối vây quanh đánh giá vì sự thô lỗ của mình, nói vậy thì điểm sẽ rất thấp, vì người có tuổi thường hay lo đến danh tiếng và mặt mũi của dòng họ.

“Thật có lỗi, cháu biết hành vi của mình hôm nay khiến mọi người mất mặt, khiến Nhâm Bảo Đường và Giang Hồ Đạo Quán gặp rắc rối, cháu xin lỗi mọi người.” Long Nghiên Nghiên mới nói xong, lại xuất hiện ánh mắt tràn đầy vui vẻ ngoài ý muốn.

“Cô bé đừng nói xin lỗi, gia gia ta còn muốn khen cháu đánh rất hay, tiểu tử thói đánh đánh đòn, tướng cánh dài vững chắc rồi, ra ngoài là không về nữa, sớm nên có người thay ta dạy dỗ nó.” Ông ngoại Lệnh Quá Dương, cũng là ông nội Nhâm Vũ Tiệp, cười hứng thú nói.

“Đừng là, gọi nó về nhà đâu vài trận cũng không chịu, trẻ tuổi, thể lực còn tốt hơn sư huynh, thúc thúc chúng ta, rõ ràng là xem thường chúng ta mà...” Vài người đàn ông trung niên kêu to, “Úi, Phụng Hoàng, sao cô đá tôi...”

Không quan tâm đến người đàn ông đang khóc thét, người phụ nữ ngoại quốc tóc vàng mờ miệng, “Hi vọng cháu đừng bị dọa bởi sự náo động của chúng ta, chúng ta tuy chỉ là đệ tử của Giang Hồ Đạo Quán, nhưng cũng là trưởng bối nhìn Quá nhi lớn lên từ bé, ta có thể gọi cháu là Nghiên Nghiên không?”

Được Long Nghiên Nghiên đồng ý, người phụ nữ ngoại quốc tiếp tục dùng tiếng Trung nói: “Nghiên Nghiên, Quá nhi và đại sư phụ tính tình đều ngang cổ như nhau, nhưng Quá nhi có vẻ nghiêm trọng hơn chút.”

Đại sư phụ trong miệng người phụ nữ, cũng chính là Ông Lệnh, ho thật mạnh một tiếng, dường như không hài lòng khi bị người ta nói vậy.

Người phụ nữ ngoại quốc cười trừ nói: “Người nhà Lệnh gia với bạn đời tương lai nhất định phải là nhất kiến chung tình, đại sư phụ, trưởng bối đại sư phụ cũng thế, nhưng, Quá nhi cố chấp lại chỉ cười nhạt với cái truyền thống này, lần này nó trở về, khi tuyên bố tìm được đối tượng, chúng ta rất tò mò với người khiến nó ‘nhất kiến chung tình’, vừa thấy cháu, quả nhiên vừa có khí chất lại xinh đẹp, khó trách Quá nhi không cảm lòng được.”

Mặt Long Nghiên Nghiên đỏ hồng lên. /Vô/Ảnh/13Các/https://qttp.wordpress.com/

“Cháu..... không tốt như mọi người nghĩ đâu, sách không đọc được bao nhiêu năm, học thức cũng ít, chỉ là một nhân viên nhỏ trong tiệm bán hoa, cá tính cũng thô bạo, không có dáng vẻ của tiểu thư khuê các, trước kia cháu còn làm tên côn đồ, thường đánh nhau với người ta.....”

Dưới bàn ăn, Lệnh Quá Dương nắm tay Long Nghiên Nghiên, không để cô lùi bước.

Long Nghiên Nghiên liếc anh một cái, vẻ mặt anh kiên nghị lại dịu dàng, không cần ngôn ngữ, cô biết người anh quan tâm chỉ là cô, chuyện khác không quan trọng.

Nhìn đôi trẻ, đáy mắt mọi người càng ngọt ngào, có lẽ để bọn chúng mau cưới đi thôi.

“Vậy thì sao chứ, ba Quá nhi trước kia cũng là một gã côn đồ, tự cho mình là anh hùng, còn xưng là vô địch cả thiên hạ, cả ngày đi đánh nhau với người ta, biến cả người thành xanh xanh tím tím, nhưng ta vẫn thích ông ấy, có điều, một đời anh hùng lại sợ mấy cây kim cùn con, đúng là cực kỳ mất mặt.” Bà Lệnh nói không hề khách khí.

“Doanh Doanh!” Ông Lệnh khó khăn kêu một tiếng.

Bà Lệnh lập tức cười an ủi Ông Lệnh, nhẹ nhàng vuốt lên gương mặt cương nghị của ông, “Được rồi, tôi không nói đến chuyện lúc đó nữa được chưa?”

Đã là vợ chồng già rồi, chồng bà vẫn nhớ mãi không quên chuyện đau thương năm đó.

Ông Lệnh thả lỏng hơn, trên mặt tràn đầy thâm tình với vợ.

“Tình cảm của ba mẹ anh thật tốt.” Long Nghiên Nghiên thì thầm.

Lệnh Quá Dương cũng không muốn để cha mẹ giành hết cái hay, anh thành thạo nâng cao bàn tay hai người đang nắm lên, hôn lên tay cô thật lâu, “Đừng hâm mộ bọn họ, tình cảm của chúng ta cũng tốt mà.”

Hai người thành tiêu điểm của mọi người, Long Nghiên Nghiên không thể không chế nổi cảm xúc, mặt đỏ rần lên.

“Nghiên Nghiên, khi nào chúng ta đi tìm cha con cầu hôn thì được?” Bà ngoại Lệnh Quá Dương mở miệng. /Vô/Ảnh/14Càc/https://qttp.wordpress.com/

“..... Cầu hôn!” Cô ngắc ngứ, có phải quá nhanh không?

Nhìn ra tâm tư của cô, mọi người trên bàn cơm đều lắc đầu, không nhanh, không hề nhanh.

“Nghiên Nghiên, cả gia đình đều phải nghe lời ta, làm là phải nhanh.” Ông ngoại của Nhâm Vũ Tiếp đặc ý nói: “Khi San San trưởng thành liền gả đi luôn, mới tránh khỏi một đồng đàn ông muốn cướp về làm vợ.”

Long Nghiên Nghiên dở khóc dở cười, tình cảnh này không giống mà, “Cháu và anh Dương còn chưa quen nhau được đến nửa năm, cái này..... quá nhanh, hãy cho cháu một thời gian để suy nghĩ.” Cô còn chưa biết mình có muốn sống cả đời cùng anh hay không nữa là.

Lòng bàn tay cảm thấy đau một chút, anh càng dùng sức nắm chặt tay cô hơn, dường như đang mất tinh thần.

“Cháu không muốn à?” ông ngoại bức tức, “Nhưng ta thì lại rất muốn cho cháu sinh cháu nội cho Nhâm gia ta!”

“Ba, chúng ta không thể ép Nghiên Nghiên, phải để tâm đến ý muốn của Nghiên Nghiên nữa.” Bà Lệnh nhảy ra giải vây, bà hiểu đám người này tính tình đều nóng vội.

Long Nghiên Nghiên thật cảm kích bà Lệnh, nhưng vị kia không vừa lòng đáp án, cũng không muốn từ bỏ ý đồ. “Ông ngoại, bà ngoại, Nghiên Nghiên họ Long, cha cô ấy là chủ tịch tập đoàn Long Đăng.”

Một bàn đầy người, khi Lệnh Quá Dương nói xong, cả đám mở miệng thật lớn giật mình sửng sốt.

Biết ba cô là chủ tịch tập đoàn Long Đăng có cần tỏ vẻ như vậy không? Dương nhiên không phải vậy, quan trọng là cô họ “Long”!

Ông ngoại vui mừng mà khóc, ông nắm lấy tay người bạn già, hứng thú nói: “Long, Long, Long, Nhâm phu nhân bà nghe thấy không? Con bé họ Long đấy!”

Ô ô ~ Quá nhi nhà ông thật đúng là không chịu thua kém, không phụ sự kỳ vọng đã tìm được Tiểu Long Nữ!
/Vô/Ảnh/Cá15c/https://qttp.wordpress.com/

Lệnh Quá Dương thì thầm bên cạnh Long Nghiên Nghiên đang không hiểu ra sao, giải thích: “Ông ngoại, bà ngoại anh là fan tiêu biểu không thể tiêu biểu hơn của Kim Dung.”

Long Nghiên Nghiên nháy mắt, lại nháy mắt, nghe có vẻ không hiểu.

Lệnh Quá Dương lại lớn tiếng tuyên bố một lần nữa, “Quên nữa, ngay cả tuổi của Nghiên Nghiên cũng là long (rồng)! Đúng rồi! Lớn hơn cháu hai tuổi, ông ngoại, bà ngoại, đây chính là Tiểu Long Nữ thật, mọi người có muốn hay không?” Hắc hắc, tin ông ngoại, bà ngoại sẽ dốc hết toàn lực, để anh thuận lợi rước Nghiên Nghiên qua cửa.

Long Nghiên Nghiên cuối cùng cũng hiểu ý anh, Dương Quá, Tiểu Long Nữ?

Bị ánh mắt quý dị của hai ông bà chiếu đến, Long Nghiên Nghiên nổi da gà.

Đợi chút! Cô nghĩ đến một chuyện. “Lệnh Quá Dương, anh nhỏ tuổi hơn em!”

(**_)

Đêm đó, Long Nghiên Nghiên bị một đám người tính kế, đưa vào ở Giang Hồ Đạo Quán.

Nhìn bên ngoài, đường xá vắng vẻ là điển hình của kiến trúc Nhật Bản xưa, diện tích vô cùng lớn, tầng một là đạo trường dùng để giảng bài và luyện tập, tầng hai không khác với bình thường lắm.

“Anh còn nhỏ hơn em, chết tiệt, sao anh không nói sớm?” Tình yêu chị em là bình thường, nhưng cô tự nhận còn chưa đến trình độ có thể tiếp nhận được, “Trời ơi, anh vốn đã biết em lớn hơn anh, nhưng anh lại lừa em, hai mươi sáu tuổi đấy! Nhưng đã ra xã hội vài năm rồi mà, trời ơi, sao lại nhỏ thế chứ?”

Từ khi vào cửa đến bây giờ, người con gái này càng không ngừng lú lú, không một khắc dừng lại nghỉ ngơi.

Nụ cười trên mặt Lệnh Quá Dương bỗng biến mất, hai cánh tay ôm lấy người con gái đang chịu đả kích, muốn cô đừng bỏ qua sự tồn tại của anh nữa.

“Nghiên Nghiên, tuy anh ít hơn em hai tuổi, nhưng không thể phủ nhận, có rất nhiều chuyện, anh thành thực hơn em, em còn phải dựa vào anh, không phải sao?”

Dựa vào anh?

Long Nghiên Nghiên liếc mắt một cái, không đúng, không đúng, hiện tại có rất nhiều chuyện không đúng.

Có lẽ là tính trời sinh của phụ nữ, khi biết anh nhỏ hơn mình, thì phải bảo vệ và chăm sóc anh chứ không phải dựa vào anh, nhưng thật đáng buồn, thân thủ người đàn ông này rất tốt, căn bản chẳng cần đến cô bảo vệ. /Vô/Ảnh/16Các/https://qttp.wordpress.com/

Cô lại ngán ra.

Lệnh Quá Dương tức giận, đơn giản cúi đầu dùng sức hôn cô, để tâm tư cô đặt lại lên người mình, trái tim cô, trong mắt cô, chỉ có thể có mình anh, xa nhau một tuần, anh nhớ cô đến đau lòng, cái hôn này là để bồi dưỡng lại.

Bỗng Long Nghiên Nghiên thiếu không khí mà thở hổn hển ra, bị đôi má ửng hồng của cô hấp dẫn, anh tham lam muốn hôn thêm cái nữa.

“Đừng tưởng đem nhỏ tuổi mà đẩy anh ra, ngoài điểm ấy, anh tự tin cái gì cũng mạnh hơn em.”

“Anh anh..... anh.....” Long Nghiên Nghiên còn đang thở sâu.

“Anh đẹp trai, anh phong độ, anh chân thành với em, muốn lấy anh đúng không?”

Cô khẽ hít vào, mắng: “Lấy cái đầu anh! Em không cần phải lấy tên đàn ông từ đầu đến cuối toàn lừa em, ngay từ đầu anh đã có ý đồ tiếp cận em, anh... um...”

Long Nghiên Nghiên lại bị người ta bịt miệng, hai mắt trừng to nhìn người đàn ông miệng lưỡi dẻo quẹo.

“Biết vì sao anh lừa em không, nói anh về xem mắt không?” Lệnh Quá Dương dùng ngón tay vuốt mái tóc cô, cảm xúc vẫn mềm mại như thế, ai~ thật là nhớ mái tóc dài xinh đẹp kia.

“Anh muốn biết mức độ em quan tâm đến anh nhiều hay ít? Nếu em ghen tỵ, tức giận, có thể đến tìm anh không? Em biết không? Không phải chỉ có phụ nữ thích đàn ông nói ngọt ngào, đàn ông cũng cần mà!” Hơn nữa nghĩ đến cô cũng từng vì một gã đàn ông mà cắt mất mái tóc dài của mình, cả người anh lại không thoải mái, cần an ủi.

“Không được người mình thích đáp lại, anh rất không vui, nhưng dầu gì em cũng đã đến, ít nhất lòng anh cũng được an ủi phần nào.”

Long Nghiên Nghiên vui vào trong lòng anh, vấn đề tuổi tác đã bị cô ném ra sau đầu, cô không biết anh lại bất an như thế, khát vọng được yêu như thế.

Cô không giống anh, lớn lên trong một hoàn cảnh ấm áp như thế, cho nên anh mới có thể mạnh dạn nói ra tình cảm của mình mà không hề kiêng dè. Cô thì không được tự nhiên, nói không nên lời chữ yêu đó, thật sự là người đàn ông đáng giận, dùng cách làm nũng này để ép cô nói lời yêu thương.

/Vô/Ảnh/Các/htt17ps://qttp.wordpress.com/

“Chờ anh đánh tanhg trận này... anh muốn nghe gì em đều nói, được chưa?” Coi như là khích lệ đi, cô biết anh là một trong những người Giang Hồ chọn để thi đấu.

Lệnh Quá Dương nâng cằm cô lên, chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ ửng thiếu tự nhiên của cô, nén lại mừng rỡ trong lòng, quyết tâm nói: “Yên tâm đi, có phần thưởng như thế chờ anh, anh nhất định sẽ tanh, anh sẽ giành quán quân về cho Giang Hồ Đạo Quán,” Lời của cô như mũi tiêm thuốc trợ tim vào cánh tay anh.

“Thật không biết tự tin của anh từ đâu mà đến?” Tự mãn như thế!

“Đương nhiên, từ nhỏ anh đã bắt đầu học Taekwondo, Không Thủ đạo và Nhu đạo, không phải anh khoe, trước mắt mà nói, người có thể đánh bại anh về võ học chỉ có mình cha anh.”

“Anh đã là người thừa kế đạo quán, vậy phòng làm việc của anh phải làm sao?”

“Chụp ảnh là sở thích của anh, giống như Vũ Tiệp, con bé thích đánh đàn, cũng có thể làm cao thủ Không Thủ Đạo, cho dù anh kế thừa nơi này, vẫn có thể làm công việc chụp ảnh mà! Chạy lên Đài Bắc, là vì anh không chịu nổi mọi người trong nhà luôn miệng Tiểu Quá nhi, Tiểu Quá nhi là anh.”

Long Nghiên Nghiên ôm bụng cười ngặt nghẽo, “Nhưng! Em còn chưa từng thấy ông ngoại bà ngoại nào sùng bái thần tượng đến vậy, còn lấy tên cháu mình ra chơi, thậm chí còn học sách dùng bồ câu đưa thư báo tin.” Chuyện về Nhâm gia và Lệnh gia, trên đường đến đạo quán, cô đã nghe nói.

“Người thân của anh rất dễ gần, anh cam đoan sau khi em được gả đến đây, sẽ càng thích nơi này hơn.”

“Xuống địa ngục đi!” Long Nghiên Nghiên lấy khuỷu tay huych anh một cái.

Còn chưa mở miệng cầu hôn, đã đòi cô lấy anh, người đàn ông này nghĩ đến hay! Quyền của cô bị một chàng của anh chặn lại, Long Nghiên Nghiên

nhú mảy, hai mắt nhìn loạn trên người anh. “A Dương, em muốn biết anh lợi hại thế nào?”

Anh mừng rỡ, không ngờ bảo bối Nghiên Nghiên lại chủ động dùng lời mời hấp dẫn như thế, ánh mắt trên chốc mê người kia, khiến anh không nhận được muốn hôn lên khuôn mặt kia vài cái.

“Này này này, xin đừng hiểu sai, em nói là thân thủ, thân thù!” Mười ngón tay che vào miệng anh. /Vô/Ảnh/Các/http18s://qtp.wordpress.com/

“Thân thủ?”

Cô hăng hái, cười cong mắt. “Đúng, chúng ta đánh nhau đi! Đạo quán các anh không phải có sân dùng để luyện tập sao, chúng ta đến đó đánh nhau, nói trước, anh không được nhường!”

Không được nhường? Đùa gì vậy!

“Không được, Nghiên Nghiên, anh không đánh với em, anh sợ làm em bị thương.”

“Em tin anh sẽ không làm thế đâu, nhanh lên, đi! Để em xem thực lực của sư phụ đạo quán tương lai nào, đi nhanh lên.” Chưa từng thấy tận mắt, giờ cô sẽ tự kiểm nghiệm.

“Nghiên Nghiên! Không,.....”

Không kịp rồi, Long Nghiên Nghiên đã hưng phấn kéo anh từng bước đến giữa sân.

“Bắt đầu đi! Em cảnh cáo anh, không được cố ý cho em tanhg, nếu không về sau đừng nghĩ em sẽ vui vẻ nhìn anh.”

Lệnh Quá Dương bắt đầu đi, “Được, em muốn đánh, anh đánh với em, trước tiên nói rõ, có điểm là dừng, hơn nữa nếu em thua thì không được tức giận.”

“Em không nhỏ nhen như thế đâu!”

“Là em nói đấy.” Lệnh Quá Dương cười khờ, lời hứa của phụ nữ bình thường không thể tin.

“Nhiều lời, đến đây đi! Chúng ta bắt đầu.”

Ra lệnh một tiếng, Long Nghiên Nghiên lập tức triển khai thế tấn công với anh, đá, quét, vung, đánh.....

“Phịch!” /Vô/Ảnh/Các/https://19qtp.wordpress.com/

Đầu choáng mắt hoa, Long Nghiên Nghiên không thể tin nhìn trần nhà, đúng, cô nằm trên mặt đất, bị người nào đó giữ chặt, tứ chi không thể động đậy, tất cả từ khi cô bị quét xuống, trước sau còn chưa đến mười lăm giây.

Có thể quanh mình chính đại đề lên người con gái mình yêu, khối đầu hũ lớn như thế ở trước mắt, không ăn một miếng đúng là có lỗi với mình, trộm hôn lướt qua cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào đó, biểu tình của Lệnh Quá Dương như con mèo trộm thịt.

“Lần này không tính, chúng ta đấu lại!” Long Nghiên Nghiên nghiêm giọng nói.

Không sao cả, Lệnh Quá Dương nhồm người dậy, muốn kéo người con gái ở dưới thân lên, lại bất ngờ không kịp đề phòng bị chân cô quét ngang.

Choi anh? Đã nói không thể tin lời phụ nữ rồi! Cô không hề chịu thua.

“A! Ha!” Cô dùng sức toàn lực, lại không làm anh xê dịch được phân nào, tất cả anh đều tránh được.

Đây là thực lực của anh?

“Phịch!”

Không nhiều không ít, mười lăm giây sau, Long Nghiên Nghiên lại thất bại lần nữa.

Chỉ bằng một chân, Lệnh Quá Dương đã giữ chặt cả người cô, cái áo phong ngắn ngắn vì cô không ngừng vùng vẫy mà lạng lẽ vén lên.

Đặt nụ hôn nóng bỏng lên tấm lưng trần của cô, Lệnh Quá Dương cười đến vui vẻ: “Còn muốn thử không? Nghiên Nghiên.” Bỗng cảm thấy đánh nhau với cô là một chủ ý không tệ.

“Nói nhảm, đương nhiên muốn!”

Dùng hết sức cô cũng chỉ đánh được vài cái, làm sao ngay cả ngăn cản anh cũng không được, ít nhất mười phút, được rồi, năm phút, ít nhất cũng phải chống đỡ được một phút chứ! Long Nghiên Nghiên đồ mồ hôi ròng ròng, từ đầu đến cuối chỉ gục trên mặt đất, một lần cũng không tanhg, trên người lại bị ăn một đồng đầu hũ. Tay chân dây dưa với anh, tư thế của hai người như dây gai lại rất thân mật, khiến cho người ta đỏ mặt lên, Long Nghiên Nghiên

tức giận, càng nghĩ càng không cam lòng: “Quá đáng, anh là con cạp giả làm heo, bình thường cái vẻ yếu ớt kia chỉ là giả!”
/Vô/Ăn20h/Các/https://qttp.wordpress.com/

Ngực cô vì buồn bực mà nhấp nhô lên xuống rất nhanh.

“Đứng, chính là thế, mới có thể ăn thịt con cạp con này chứ.” Anh cắn dãi tai cô, cảm giác tê dại khiến cô mất hết sức lực. “Nghiên Nghiên, đánh hơn mười trận rồi, em không mệt à?”

“Đứng lên đi, chúng ta lại đấu!”

“Tanhg mãi chán lắm, dùng phần thưởng khích lệ anh đi, anh sẽ đánh tiếp với em.” Lệnh Quá Dương cười như một tên ác ôn ghé vào tai cô khẽ nói.

“Chờ đến lúc anh tanhg em nói sau!”

“Là em nói nhé, Nghiên Nghiên, thua thì phải chịu trách nhiệm đấy!” Anh hôn lên má cô, lại buông cô ra.

Long Nghiên Nghiên thở ra, hít vào, nhớ lại kinh nghiệm bị anh quật ngã ban nãy, lúc này đây, cô không khinh địch đi lên phía trước nữa, lại vung chân đá quyền, khỏe mắt nhìn theo hướng anh lui, cuối cùng cô đã nắm được thời cơ.

Tốt!

“Không đứng, không nên vung chân trái, dùng chân phải quét hai chân anh, bắt lấy tay nó dùng sức mà kéo.”

Không rảnh để ý đến tiếng kia là ai, đầu óc Long Nghiên Nghiên tự động tiếp thu, hưng hăng vung chân phải, kéo tay.

“Bịch” Một tiếng, cô làm Lệnh Quá Dương ngã thành công, nhưng cả người cũng mất cân bằng, đổ lên người anh.

Hòa nhau một trận, Long Nghiên Nghiên không để anh tiếp tục đứng dậy, vừa rồi cô vừa học chiêu của anh, hai tay ấn lên ngực anh, cố sống cố chết ngồi trên người anh, dùng toàn lực để anh không thể động dậy.

Hô — hô —

Long Nghiên Nghiên thở dốc.

“Nghiên Nghiên, đủ, đủ rồi!” Lệnh Quá Dương mang theo giọng nói thống khổ.

“Anh..... anh thua rồi!” Còn cô đã tanhg!

“Đứng, anh chịu thua, Nghiên Nghiên, em đừng ngọ nguậy nữa, đừng dùng sức ép anh nữa, làm ơn, a! Trời ơi.....”
/Vô/Ănh/Các21/https://qttp.wordpress.com/

“Anh làm sao vậy?” Long Nghiên Nghiên cúi đầu nhìn kỹ sắc mặt quái dị của anh, đồng thời chú ý đến mình đang ngồi trên bụng anh, sau đó.....

A! Cô cũng muốn kêu ông trời.

Lệnh Quá Dương cười chặt vật, rút cục bốc cháy, “Cảm thấy không?”

Đương nhiên cảm giác được, cô đang ngồi trên cái bộ vị mẫn cảm kia, lửa đang cháy càng to càng lớn.

“Đáng tiếc, không đúng thời cơ.” Lệnh Quá Dương cắn răng cười khổ. “Em có thể đứng lên không?”

Long Nghiên Nghiên xấu hổ gật đầu.

Xong rồi, Lệnh Quá Dương quay đầu, nhìn khán giả nói, “Mọi người không có việc gì tốt hơn để làm à?”

“Gi?” Long Nghiên Nghiên đảo mắt nhìn lại, nhất thời kinh ngạc bò dậy. “Ông trời ơi, những người này ở đâu ra vậy?”

Ở trước cửa, hoặc ngồi hoặc đứng, chật ních thành viên của đạo quán, bọn họ đều dùng ánh mắt thú vị nhìn cảnh tượng quần bách nữ trên nam dưới, Long Nghiên Nghiên chỉnh lại trang phục thật nhanh, trên mặt là từng đám mây đỏ.

“Bọn con âm ỉ bùm bùm đoàng đoàng trong này như thế, sao chúng ta có thể không chú ý chứ?” Mớ miệng là Ông Lệnh.

Giọng nói này..... A!

Người vừa nói câu kia, là Ông Lệnh!

“Ba à, ba quá đáng đấy, sao có thể xen vào lúc con và Nghiên Nghiên đánh nhau, đây không phải là chuyện quân tử nên làm” Áo nảo ngồi dậy, Lệnh Quá Dương trừng mắt nhìn bộ vị hưng phấn quá mức của mình.

“Con cũng quân tử lắm nhì, nhân rồi loạn mà động tay động chân với Nghiên Nghiên, một chút quy củ cũng không có.” Trong mắt Ông Lệnh có ý định khác, “Con, ta thấy con một nửa khác yên lặng cũng không có được, chỉ bằng, để ta giúp con tỉnh táo, bình tĩnh rồi mới có thể phát tiết được tình lực.”
/Vô/Ảnh/C22ác/https://qttp.wordpress.com/

Vừa hay có cơ hội luyện quyền, xem đứa con này mấy năm qua có lười tập võ không?

“Tôi cũng muốn, đã lâu không so chiêu với thằng nhãi con này, hắc hắc, hiếm khi nào nó bị thương, không nhân dịp cho nó hai quyền, về sau già rồi tôi không còn cơ hội nữa.”

“Còn có tôi! Thêm tôi nữa!”

Bốn người đàn ông cùng nhắm vào tên tiểu tử Lệnh gia, liên thủ tấn công nhanh.

“Này, mọi người đến thật à?” Lệnh Quá Dương một tay che bộ vị chột của mình, đứng lên bày ra tư thế phòng bị.

Về phần Long Nghiên Nghiên, sớm đã bị Bà Lệnh kéo ra khỏi hiện trường.

“Đừng lo lắng, bọn họ luôn thích đùa như thế, sẽ không làm Quá nhi bị thương đâu.”

Cười miễn cưỡng, Long Nghiên Nghiên nghe thấy tiếng va chạm bên trong, trong lòng không yên tâm nổi!

Anh đã “như thế”, còn có thể đấu lại cao thủ bao vây không?

“Oa ~ tên tiểu tử này vẫn còn nhanh như thế! Rốt cuộc có phải người không?”

“Mỗi ngày cháu đều vận động, đương nhiên phải hơn các bá bá thúc thúc lớn tuổi rồi!”

“Vô sỉ, đứng lại đây cho ta đánh! Đại sư phụ, đánh nó, đánh nó, đúng, chính là như vậy, a! Thất lung của tôi!”

“Cha, cha đừng giống như Nhạc thúc thúc nhé, không kiên nhẫn như thế, động vào hai ba cái đã đau rồi, như vậy mẹ sẽ rất bất hạnh... A! Cha, đau đấy!”

Khuôn mặt Long Nghiên Nghiên cứng đờ.

Xem ra, căn bản không cần lo lắng, người này vẫn thừa sức chống đỡ được.

Ngày tranh tài chỉ còn một ngày nữa là đến, theo lệ thường, để người tham gia có thể nghỉ ngơi trọn vẹn, trừ nhà quán quân kiêm chủ trì cuộc đấu ra, những người tham gia đều có thể ở đây hai đêm. /Vô/Ảnh/Các/h23tps://qttp.wordpress.com/

Bạch Tường Đạo Quán, Vân Lưu Đạo Quán, Thái Cực Võ Quán, Lục Hàng Võ Quán đều cử năm tên đệ tử do đại sư phụ dẫn đi, lục tục tiến vào.

Ông Lệnh và các sư phụ khác trò chuyện, Bà Lệnh sắp xếp chỗ ở cho hai mươi mấy người.

Chưa từng gặp qua cảnh tượng này, hai mắt Long Nghiên Nghiên tò mò nhìn đệ tử bốn môn phái lấy áo tập ra, nam đến nhiều hơn nữ, hơn nữa đôi bên còn đầy địch ý.

“Nhìn cái gì? Cười đến vui vẻ như vậy?” Lặng lẽ đứng phía sau cô, Lệnh Quá Dương nhẹ nhàng ôm cô, hai mắt là hai đốm lửa giận vừa đảo qua cửa đã thấy Nghiên Nghiên, ánh mắt liền tỏa sáng.

“Anh không biết à? Nếu bối cảnh không phải hiện đại, em còn tưởng mình đang tham gia đại hội võ lâm!”

“À?” Ánh mắt dịu dàng nhìn cô, anh cười xấu xa, “Vậy em nói, đại hội võ lâm kết thúc, mình chủ tanh lợi có thể có phần thưởng đặc biệt không?”

“Phần thưởng?” Người này bộ nghiện chơi à?

“Thí dụ như một đêm xuân với mỹ nữ, hoặc là.....” Nói chưa xong, anh đã dừng lại, toàn da thịt anh bỗng căng cứng, hai tay ôm Nghiên Nghiên cũng càng chặt.

Long Nghiên Nghiên tò mò ngấm anh liếc mắt một cái, phát hiện anh đang nhìn một nơi.

Lệnh Quá Dương và người đàn ông cường tráng cao lớn nhìn nhau chăm chăm, đối phương chú ý đến Long Nghiên Nghiên, đồng bọn xung quanh không biết đã nói gì, lập tức mấy ánh mắt nhìn cô, thật không thoải mái.

Xoay người một cái, Lệnh Quá Dương mang cô ra khỏi hiện trường.

“Làm sao vậy, A Dương?”

“Anh ghét tên đó, Nghiên Nghiên, bọn họ ở đây hai ngày, em phải nhớ tránh họ đi nhé.”

Tiếng nói âm trầm khác thường của anh khiến Long Nghiên Nghiên khản trương, “Là người đàn ông anh vừa nhìn à?”

Lệnh Quá Dương gật gật, phiền não gãi gãi đầu. “Thật không hiểu Bạch Tường Đạo Quán sao lại giữ lại con người đó, không còn người nào khác để chọn sao? Vì sao lại cử anh đi? Đáng chết, anh lại còn nhìn em nữa...”/Vô/Ảnh/Các/ht24tps://qttp.wordpress.com/

Giữ mặt anh lại, Long Nghiên Nghiên thấy anh nhú mày, dùng giọng nói dịu dàng xoa dịu bất an của anh: “Chuyện gì đã xảy ra mà anh lo lắng đến vậy?”

Cô còn nghĩ là anh chẳng sợ gì!

“Người đó là Âu Dương Phong, trong võ thuật, anh rất có thực lực, nhưng về nhân phẩm và đạo đức, lại không kém tiểu nhân bi ối là mấy, thường dùng võ lực để uy hiếp người không vừa mắt anh, vài trận trước, người này vì tanh lợi, còn hạ thuốc xổ vào cơm của bọn anh, khi đấu thì còn giấu kim bên trong, tóm lại, anh ta không từ bất kỳ thủ đoạn này, anh rất ghét anh.”

Năm trước nghe nói anh đã đi khỏi Bạch Tường Đạo Quán, không ngờ đã trở lại.

“Ánh mắt người đó nhìn anh, đầy sát khí nhì!” Đây là cảm giác thoáng nhìn của Long Nghiên Nghiên.

“Đương nhiên rồi! Anh là đệ tử số một của Bạch Tường đạo quán, quá khứ đã thua, anh và anh đấu, mỗi lần anh chỉ có thể là bại tướng dưới tay anh, anh đương nhiên ghét anh, nói không chừng còn rất hận anh.”

Cuộc thi được chia thành năm vòng, mỗi vòng mỗi phái cử ra một đệ tử đấu vòng tròn một lượt, tổng cộng có mười trận đấu, người đánh tanh nhiều nhất sẽ tanh vòng đó, cứ như thế, cuối cùng võ quán nào có số người tanh vòng nhiều nhất, chính là phe tanh cuộc.

“Tuy đối phương to cao, nhưng em tin anh.” Cô lấy tay ôm qua thắt lưng Lệnh Quá Dương, khẳng định thực lực của anh.

Cái khen này, Lệnh Quá Dương lập tức cao ngạo, “Hừ hừ! Anh đương nhiên mạnh hơn anh nhiều.” Mới nói xong, mặt lại suy sụp, “Nhưng anh lo anh lại dùng thủ đoạn tiểu nhân với em, nhất là anh vừa dùng ánh mắt quỷ dị nhìn em, rõ là không có ý tốt.”

Thứ duy nhất khiến anh quan tâm, cũng chỉ có Long Nghiên Nghiên.

“Đừng nghĩ em yếu ớt như thế được không?” Cô kháng nghị.

Kháng nghị vô dụng, bằng kỹ xảo đánh nhau cô học được, đứng trước người đàn ông chân chính biết võ, chỉ tổ gãi ngứa, không thể dùng được, Lệnh Quá Dương rất hiểu điểm này.

“Tóm lại, anh phải đề phòng không để tên kia gây khó khăn cho em, dù sao em cũng phải đối phòng, chi bằng đến chỗ anh ngủ đi! Như vậy anh có thể bảo vệ em mọi lúc.” Anh bày ra dáng vẻ con chó nhỏ trung thành trước mặt chủ.

Vì số phòng có hạn, đêm nay và đêm mai Long Nghiên Nghiên phải nhường lại phòng khách, chen chúc một phòng với người khác.

“Lại viện cớ này, anh đúng là tên háo sắc.” Cô liếc xéo anh một cái.

Bị vạch trần! Lệnh Quá Dương cười gượng.

“Em có thể ở cùng phòng với Vũ Tiệp và Má Nhâm.” Nhâm Vũ Tiệp cũng là một trong năm đệ tử được cử ra lần này, Má Nhâm là giám khảo, cũng cùng vào ở.

“Không được, di Phụng Hoàng ở cùng bọn họ, một phòng ba người là được rồi.”

“Nếu không, em đi ở cùng một phòng với Phong thúc thúc hay Nhạc thúc thúc cũng được.” Tóm lại Long Nghiên Nghiên chỉ không muốn ở cùng anh, không phải không tin anh, mà là không tin mình, anh vừa hôn vừa ôm cô, cô sẽ mất bình tĩnh.

“Em muốn ở cùng người đàn ông khác á, không được!” Cho dù là trưởng bối, cũng phải dấn chữ cấm nhìn lên.
/Vô/Ảnh/Cá25c/https://qttp.wordpress.com/

“Làm ơn đi, người ta là thúc thúc đấy, có cái gì mà so đo? Huống hồ em cũng từng ở với đàn ông mà.....”

“Em nói đàn ông cái gì cơ?” Anh nắm chặt tay cô, ánh mắt âm trầm.

“Lần đó vì trốn anh, em đã ở lại nhà anh Đỗ mà!”

“Anh Đỗ?” Anh cắn răng nói, nhớ đến người đàn ông lái xe tải kia, ngực tỏa ra mùi dấm chua.

“Nói cho anh biết, em và anh Đỗ chỉ là quan hệ anh em thôi, khi em đi làm đã nhận làm anh trai, rất quan tâm em, nếu anh dám nghĩ bừa, em sẽ làm thật cho anh xem!”

“Anh không hiểu lắm, cũng sẽ không để ý.” Chi không cam lòng cùng ghen tị thời, đây là quyền của anh mà! Chồng tương lai của cô còn chưa được ở chung phòng với cô, lại có người đàn ông khác nhanh chân đến trước.

“Hãy! Anh quả thực không thêm để ý?” Thật không giống cá tính của anh.

Đưa lưng về phía cô, Lệnh Quá Dương “Bụp” một tiếng rồi ngồi lên tấm ván gỗ, tức giận nói: “Em đã cảnh cáo không cho anh nghĩ loạn rồi mà, anh còn có thể nói gì, em thích ở chung với ai cũng không cần biết ý anh, anh chẳng sao cả!” Người phụ nữ này không biết lòng anh sẽ không thoải mái và ghen tị sao?

Được! Anh không thêm để ý không thêm để ý, tuyệt không! Được rồi chứ?

Long Nghiên Nghiên không khỏi bật cười, vòng đến trước mặt anh, lấy giấy ra lau “chứng có” bán đứng anh.

Động một tý lại chảy máu cam, không có ảnh hưởng gì đến thân thể chứ!

“Thật là, rõ ràng để ý đến đời mạng, lại chẳng thành thật gì cả?” Cô nhẹ nhàng giễu cợt.

Lệnh Quá Dương “Hừ” Một tiếng, xoay người lại, “Đi, đi! Đi theo người khác đi, em thích Phong thúc thúc, Nhạc thúc thúc, Điền thúc thúc, hay là ba anh, tiểu lục, tiểu thất, tiểu bát thúc thúc, anh không lo!”

Long Nghiên Nghiên sợ máu mũi của anh không ngừng chảy, người này dùng mạnh miệng như thế chứ. “Anh biết tình hình hiện tại mà, Đừng có như đứa bé thế chứ!”

“Đừng nói anh giống đứa bé, anh không ‘bé’ tí nào!” Anh kéo cô lên đùi, cúi đầu hôn cô, để cô cảm thụ dục vọng của anh.
/Vô/26Ảnh/Các/https://qtp.wordpress.com/

“Nhưng hành vi lại như tiểu đệ đệ!” Long Nghiên Nghiên thở gấp, không quên giễu cợt.

“Long Nghiên Nghiên, em có muốn thử xem anh lớn thế nào không?” anh ra ám hiệu, lúc nào cũng có thể từ hình cô tại chỗ.

Long Nghiên Nghiên đỏ bừng mặt, lườm anh một cái, “Đừng làm vậy, anh nên đi ngủ cùng hai vị sư đệ đi, em về Nhâm Bảo Đường là được rồi, ngài mai còn phải đấu, nhớ nghỉ ngơi cho tốt.”

“Cho nên nói.....” Anh như bừng tỉnh, nháy mắt gian gian, “Sau khi trận đấu kết thúc, võ lâm minh chủ có phải được mỹ nhân hiến thân không?”

“Anh đi mà mơ! Em không có ý này.” Nhảy ra khỏi đùi anh, Long Nghiên Nghiên chạy đi.

“Vấn đề anh nói là nghiêm túc mà, người phải có phần thưởng thì mới có động lực chứ!” Anh đuổi theo.

Người dự thi của Bạch Tường đạo quán đi qua hành lang dài, đúng lúc gặp một màn hai người đùa giỡn, kẻ có ý đồ xấu, ánh mắt lóe sáng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bách Biến Tiểu Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 9

Không ngờ ngày võ quán thi đấu thật náo nhiệt, Long Nghiên Nghiên như được mở rộng tầm mắt, nào là lăng hoa nào là quà cáp, người tiếp nhận nhanh nhẹn uyển chuyển đón lấy hết lượt này đến lượt kia.

Long Nghiên Nghiên lơ đãng nhìn thấy tên trên một lăng hoa thật lớn, vô cùng ngạc nhiên.

Đây không phải là XXX rất nổi tiếng trong giới tư pháp à? Còn có vị cảnh sát kia nữa, Long Nghiên Nghiên đã thấy tin tức về anh vài lần trên tivi.

Là lạ, phóng mắt nhìn lại, một đồng danh hiệu đủ để dọa chết người, chưa cần nói những người nổi tiếng trên thương trường, không kể đến vài người trong chính phủ, ngay cả thủ lĩnh các bang phái cũng góp mặt đủ.

“An bang chủ, ngài cũng đến xem thi đấu à?” Cửa đạo quán, vang lên tiếng hoan nghênh của Bà Lệnh. /Vô/Ảnh/Các27/https://qtp.wordpress.com/

Nghe thấy cách xưng hô này, Long Nghiên Nghiên nhìn người đàn ông cao to lực lưỡng, mặc áo tay ngắn đứng đó.

Nếu không phải trên cánh tay lộ ra hình xăm Long Hồ, rất khó đoán ra người Bà Lệnh cúi đầu làm lễ là đại ca của hắc đạo.

“Sư mẫu, xin người đừng chào hỏi con, lễ vật nhỏ thể hiện tấm lòng, xin sư mẫu nhận lấy.”

“Đây là.....” Bà Lệnh khó hiểu nhìn cái vòng vàng có hai chữ ăn năn trên tay.

“Vì con quản lý không tốt, vài ngày trước, đứa... con gái nuôi của con, đã chọc Lệnh sư huynh và Nhâm sư tỷ không vui, lần này con đến, ngoài việc xem thi đấu, cũng muốn tự mình xin lỗi sư huynh và sư tỷ.”

Oa oa, đại ca hắc đạo hồ phong hoán vũ, lại cung kính xin lỗi hậu bối còn trẻ tuổi!

Cái miệng nhỏ xinh của Long Nghiên Nghiên há ra kinh ngạc, người đàn ông cô yêu thật không đơn giản, không, là người nhà anh không đơn giản, đệ tử Giang Hồ trải khắp thiên hạ, tùy tùy tiện tiện cũng có thể triệu tập quần hùng, gọi người sai khiến.

Trận đấu ngày đầu tiên, ngoài Nhâm Vũ Tiếp lấy một tanhg bốn, Bạch Tường đạo quán tanhng một vòng, Giang Hồ lại có một đệ tử không chịu thua kém tanhng một vòng nữa.

Tuy nhiên mệt nhất, không phải người dự thi, mà chính là nữ quyền hỗ trợ phía sau, sáng sớm phải thu xếp đồ ăn cho mấy chục cái tàu há mồm, lúc sau còn phải vật và thu dọn một bàn chén bát bữa bộn.

Cho đến khi xong việc, Long Nghiên Nghiên mệt mỏi đến Nhâm Bảo Đường ngủ thiếp đi, hôm sau lại phải dậy sớm chạy đến đó, tiếp tục chuẩn bị nghiệp lớn làm ba bữa cho ba mươi mấy cái tàu há mồm. /Vô/Ảnh/C28ác/https://qttp.wordpress.com/

“Kỳ lạ, mình đã chuẩn bị quà cho A Dương rồi, sao lại không thấy?” Long Nghiên Nghiên sờ túi tiền của mình, chẳng lẽ quên mang ra ngoài?

Đội quân tóc dài hôm qua đã bận bịu đến tối mịt, Long Nghiên Nghiên không muốn làm phiền người khác, liền ngồi xe đạp về lại Nhâm Bảo Đường, cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Không nói cho một ai, Long Nghiên Nghiên lên chuồn ra ngoài, lại đụng phải Âu Dương Phong ở sân nhà, gật đầu chào hỏi, cô không quay đầu hướng thẳng đến đạo quán.

Trận đấu buổi sáng tiến hành sôi động, Bạch Tường Đạo Quán trội hơn trong lượt này, tổng số vòng tanhng của Giang Hồ vs Bạch Tường, đang hòa nhau hai – hai.

Tiếp theo chuẩn bị màn long tranh hổ đấu, hai phe đều muốn đoạt chức vô địch.

Tiếng có lên, tiếng huyền não, âm âm, không ai để ý đến Long Nghiên Nghiên đã biến mất cả một buổi sáng.

Khi các chị em phụ nữ trong gia đình cho thí sinh dự thi ăn uống xong, Nhâm Vũ Tiếp mới phát hiện thiếu mất một người: “Chị Nghiên Nghiên đâu? Mọi người có nhìn thấy chị Nghiên Nghiên không?”

Người xem ta, ta xem người, đều lắc đầu nguây nguậy.

Sắp đến lượt Lệnh Quá Dương lên sân đấu, tại thời điểm quan trọng này, Long Nghiên Nghiên lại không có ở đây.

“Nói đến Nghiên Nghiên.....” Di Phụng Hoàng bỗng nhớ tới chuyện này, cô chạy vào nhà bếp, lấy một tờ giấy nhỏ được gấp lại ném bừa trong đó: “Doanh Doanh, Tiểu Lục Từ giao cho tôi phong thư này, nói có người muốn đưa cho Quá nhi, vừa rồi bận quá, tôi quên mất.”

Một loại bất an dâng lên, Bà Lệnh quyết định mở thay Lệnh Quá Dương.

Lập tức, lòng đóng băng một nửa.

Sao lại xảy ra chuyện này!

Trong huyết mạch đàn ông Lệnh gia đều máu liều lĩnh điên cuồng tăng theo lũy số, cầu xin Nghiên Nghiên đừng xảy ra chuyện gì!

( )

Một phút nữa, lượt đấu cuối cùng sẽ bắt đầu.

Đạo quán huy động không ít người, không ngừng chạy quanh, ngoài tìm kiếm, vẫn là kiếm tìm.

Nhâm Vũ Tiếp đi cùng Bà Lệnh, đến gần trạm xe gặp người là lại hỏi tung tích của Long Nghiên Nghiên. /Vô/Ảnh/Các/http29s://qttp.wordpress.com/

Hai giờ đúng, bắt đầu lượt đấu.

Hai giờ rưỡi, ba giờ, mọi người chạy loạn lên.

“Làm sao bây giờ? Còn chưa tìm được Nghiên Nghiên, tôi rất lo cho Quá nhi.” Nghĩ đến nội dung trên tờ giấy kia, Bà Lệnh không thể bình tĩnh lại.

“Bác à, chúng ta phân công nhiều người đi tìm như thế, nói không chừng đã có người tìm được chị Nghiên Nghiên rồi.” Tuy rằng miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng Nhâm Vũ Tiệp không hề chắc chắn tí nào.

Họ đã vào thế kẹt rồi, sao có thể dễ dàng tìm được người chứ.

Lúc này, một chiếc xe từ từ đến gần hai người.

“Xin hỏi. ....” Cửa kính xe hạ xuống, truyền đến một giọng nam chất phác.

Bà Lệnh nghe tiếng quay đầu, trông thấy một khuôn mặt bâng hoàng đang cầu xin các cô.

“Có chuyện gì sao?” Bà Lệnh mở miệng.

“Ngai quá, tôi là người vùng khác đến, muốn tìm địa chỉ này, nhưng tìm cả buổi sáng cũng không thấy, muốn phiền các cô... A! Là cô.” Người đàn ông thấy Nhâm Vũ Tiệp, ánh mắt mệt mỏi lóe lên vui mừng.

Nhâm Vũ Tiệp tiếp lời trước: “Xin lỗi, chúng tôi đang tìm người, không thể dẫn đường cho anh, anh có thể xin bác trai kia, ông ấy sẽ giúp anh.”

“Tôi muốn tìm em!” Người đàn ông nhả nhặn cười vui vẻ.

Tìm cô?

Nhâm Vũ Tiệp cẩn thận nhớ lại, cô nhận ra người đàn ông này, trên mặt nổi lên lớp đỏ ửng nhàn nhạt. /Vô/Ảnh/Các/htt30ps//qttp.wordpress.com/

Cô chỉ gặp anh có một lần, tìm cô làm gì? Muốn cô đền cho anh một miếng bánh bơ khác sao?

Bây giờ, tìm chị Nghiên Nghiên mới là chuyện quan trọng, Nhâm Vũ Tiệp cũng không muốn quan tâm đến người đàn ông này.

Người đàn ông điều khiển chiếc xe, từ từ đi theo phía sau các cô. “Nhâm tiểu thư, em không nhớ tôi à? Tôi là cha Thi Đình, ngày đó tôi đưa bánh Thi Đình muốn tặng em, tôi mang cái mới cho em, lại không tìm thấy nhà em, vốn tôi nhìn thấy tiểu thư lần trước đi cùng em định lại gần hỏi, đáng tiếc cô ấy lại ngồi xe đi rồi, tôi không kịp hỏi nhà em. .... A!”

Người đàn ông bị dọa đến nhảy dựng lên, anh hoàn toàn không nhớ rõ mình đã nói cái gì, chỉ biết người phụ nữ vốn không thèm nhìn anh, một bước xông về phía anh, mở cửa xe ra.

“Vũ Tiệp?” Bà Lệnh cũng không hiểu ý cô.

“Anh vừa mới nói anh nhìn thấy tiểu thư kia, cô ấy đi hướng nào, anh có nhớ không? Mau nói cho tôi biết, không đúng, mau lái xe đuổi theo!” Chỉ cần biết hướng, là có hi vọng tìm được chị Nghiên Nghiên.

“Là Nghiên Nghiên!” Bà Lệnh cuối cùng cũng hiểu được, mày cũng giãn ra.

Nhìn đường đi, hai người phụ nữ liếc nhau, trong lòng nghĩ ra đáp án.

Có thể là căn nhà bỏ hoang ở cánh đồng kia.

Cùng hợp tác với ông bố kia, Nhâm Vũ Tiệp nhìn cửa phòng, xoay một cái đá văng cánh cửa nhôm, tìm thấy Long Nghiên Nghiên ở bên trong.

Nhâm Vũ Tiệp bỏ miếng vải trên miệng Long Nghiên Nghiên ra, lại cời dây trói cho cô.

“Vũ Tiệp, rốt cuộc là ai đùa dai vậy, dám giam chị lại như thế?” Long Nghiên Nghiên bị đẩy vào trong xe, kính ngác phát hiện Bà Lệnh đã ở đây.

“Từ từ rồi giải thích cho chị sau, làm ơn, mau quay đầu xe lại.” Nhâm Vũ Tiệp ngồi vào ghế trước, chỉ huy người đàn ông.

“Nghiên Nghiên, chúng ta cuối cùng cũng tìm được con, hi vọng còn kịp, phải để Quà nhi nhìn thấy con bình an vô sự.” Bà Lệnh cao hứng ôm lấy Long Nghiên Nghiên, cũng không cần thận đề lên vết bầm trên cánh tay Long Nghiên Nghiên.

Long Nghiên Nghiên đau đớn rút tay về. /Vô/Ảnh/31Các/https://qttp.wordpress.com/

Chuyện xảy ra thật kỳ diệu, khi cô tìm được quà, trên đường về giang hồ đạo quán, nhìn thấy một chiếc xe dừng vào người ta rồi muốn chạy, bản tính nhiều chuyện phát tác, cô ngăn chiếc xe kia lại, nâng người đàn ông đau đớn ôm chân ngã trên mặt đất dậy, muốn để người điều khiển gây tai nạn đưa anh đến viện.

Không ngờ, khi cô đưa người đàn ông bị thương lên xe xong, anh lại kéo luôn cả cô vào, cửa xe đóng “rầm” một tiếng, xe rồi đi như vũ bão.

Cô vùng vẫy bên trong muốn nhảy khỏi xe, đại khái chúng bị dăng về bên ngoài của cô lừa, nghĩ cô là cô bé yếu đuối không biết đánh lại.

Vết bầm trên cổ tay là do đánh người bên trong xe rồi bị thương, cuối cùng Long Nghiên Nghiên cũng bị bọn họ chế ngự, nhốt vào căn phòng làm bằng tôn này.

“Có thể con về Nhâm Bảo Đường thay áo dài tay rồi đi xem thi đấu được không?” Long Nghiên Nghiên không muốn để tên kia thấy vết thương trên người mình, chỉ sợ anh sẽ hô to gọi nhỏ buồn bã cả ngày.

“Không được!”

Hai cái miệng lập tức mở rộng.

Bà Lệnh nghiêm mặt nói: “Nghiên Nghiên, con bị trúng quỷ kế của Âu Dương Phong, anh muốn tanh Quả Nhi, nói con ở trong tay anh, muốn con trở về bình an thì phải phối hợp, Quả Nhi phải thua anh.”

Nhâm Vũ Tiệp nói tiếp: “Âu Dương Phong không chỉ muốn anh họ thua anh, còn muốn anh họ mặc anh đánh, đánh đến khi anh chán chê, lúc đó anh họ mới được nhận thua.”

Long Nghiên Nghiên nghe vậy thì xanh mặt.

Âu Dương Phong đánh, đánh đến chán chê, vậy, muốn đánh đến mức nào mới gọi là chán?

“Chúng em đã tìm thấy chị, chỉ cần chị bình an, anh họ cũng sẽ không bị đánh nữa.” Nhâm Vũ Tiệp lo lắng, “Tính Âu Dương Phong âm hiểm, nhất định sẽ ra tay rất nặng với anh họ, tên kia đã sớm hận không thể khiến anh họ đứt tay đứt chân rồi, anh họ như thế càng không phải là đối thủ của anh, không biết anh họ có chống đỡ được đến giờ không?”

Bên trong xe trở nên yên lặng, ba người phụ nữ đều tưởng tượng đến hình ảnh khủng bố kia mà lo lắng. /Vô/Ảnh/32Các/https://qtp.wordpress.com/

Đến Giang hồ đạo quán, các cô gái vọt vào rất nhanh, bỏ quên người tài xế đang thờ dài.

Anh vẫn phụ lời hứa với con gái, không thể đưa bánh ngọt cho Nhâm tiểu thư.

(****)

Trận đấu cuối cùng, đám người vây quanh xem đông hơn trước gấp mấy lần, nhưng, tiếng cổ vũ thì ít, sắc mặt mỗi người đều tối sầm, sân đấu im lặng dị thường.

Tiêu điểm của mọi người đều đặt trên người đàn ông ngã xuống đất không biết bao nhiêu lần, lại bấy nhiêu lần đứng lên, nhưng vẫn cắn chặt răng không nói đầu hàng.

“Xin lỗi, xin nhường lối, để tôi đi vào.” Long Nghiên Nghiên cố gắng chen thân hình thanh mảnh về phía trước.

“A!”

Giữa sân truyền đến tiếng hét lớn.

Thật vất vả mới chen được đến phía trước, Long Nghiên Nghiên vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Lệnh Quả bị người ta quật ngã thật mạnh, hô hấp của cô tại một khắc này hoàn toàn dừng lại.

Âu Dương Phong dường như cảm thấy đánh ngã anh chưa đủ, bèn quỳ xuống lên gối vào hõm vai Lệnh Quả Dương, nhìn giống như muốn áp chế hoạt động của đối thủ, trên thực tế chỉ có đường sự biết, Âu Dương Phong dùng lực chẳng khác nào muốn bẻ gãy vai anh cả.

Sắc mặt Lệnh Quả Dương tái nhợt, nhin đau trán đỏ đầy mồ hôi lạnh, chân và đầu gối bị thương đau âm ỉ, lại càng không nói đến đau đớn kịch liệt trên vai.

Đáng chết, anh cũng không muốn trở thành Dương Quả cụt tay, Lệnh Quả Dương nhắm mắt lại, chỉ sợ giây tiếp theo mình sẽ đau đến bất tỉnh.

Như đã tra tấn đủ, môi Âu Dương Phong nhếch lên nụ cười lạnh. “Đứng lên! Nếu ngươi không đứng dậy tiếp tục, có nghĩa là ngươi sẽ thua, mau đứng lên!”

Anh ta không muốn Lệnh Quả Dương nhận thua nhanh như vậy, mấy năm qua thảm bại dưới tay anh, giờ nhất định phải sẽ trả lại gấp nhiều lần.

Lệnh Quả Dương theo lời gượng dậy, dáng vẻ lung lay sắp đổ nhin không ít đau đớn, khiến Long Nghiên Nghiên nhìn từ xa mà tim như thắt lại.

Có người không đành lòng bỏ sang một bên, không muốn xem Lệnh Quả Dương bị đánh nữa, rõ ràng đứng cũng đứng không vững rồi, vì sao anh còn muốn tiếp tục trận đấu chứ?

“A Dương! Em đã về rồi, em không sao!”

Giọng nói quen thuộc vang khắp hội trường trận đấu, Lệnh Quả Dương kích động quay đầu, ngó nhìn Long Nghiên Nghiên bình an vô sự.

Âu Dương Phong thầm hô một tiếng không tốt trong đáy lòng, lợi dụng cơ thể Lệnh Quá Dương chưa kịp phục hồi, vòng tới phía sau anh, dùng sức ghì chặt cổ anh, khuỷu tay trước đánh mạnh vào ngực Lệnh Quá Dương, Lệnh Quá Dương ngã xuống mặt đất, Âu Dương Phong lại lấy sức nặng của mình đè lên người Lệnh Quá Dương, giữ chặt hai tay anh, dường như muốn bẻ hết gân cốt ở tay anh. /Vô/Ảnh/33C/https://qtp.wordpress.com/

Long Nghiên Nghiên nhìn hai người đàn ông dây dưa trên mặt đất, nghi ngờ Âu Dương Phong có phải muốn bẻ gãy tay A Dương mới vừa lòng hay không, cô muốn xông lên, lại bị Bà Lệnh giữ chặt.

“Trận này đã bắt đầu, đôi bên đều đồng ý, trừ phi một bên đầu hàng, nếu không trận đấu vẫn tiếp tục tiến hành.” Đối phương lấy Nghiên Nghiên ra uy hiếp, đưa con ngọc của bà lại đáp ứng loại ước hẹn bất bình đẳng này.

“Mọi người không thấy nét mặt anh ấy rất thông khổ sao?” Long Nghiên Nghiên lòng nóng như lửa đốt.

“Chúng ta chỉ có thể yên lặng quan sát, nó còn sức nói được, có nghĩa là nó vẫn còn năng lực phản kháng.”

Long Nghiên Nghiên không nghĩ như vậy, thấy biểu tình nhịn đau của anh, cô còn đau hơn anh nhiều!

Lệnh Quá Dương kiên quyết đầu tiếp, mắt đen nhìn nhau, Long Nghiên Nghiên như đọc được suy nghĩ nhất định phải tanh của anh.

Tên ngọc này, cô đã trở lại, thua thì thua đi, là tên hèn hạ kia dùng quỷ kế, không cần vì thể diện mà nhất định phải tanh chứ! Tanh thua quan trọng như thế sao?

Tanh? Tanh!

“Lệnh Quá Dương, em yêu anh! Em nói em yêu anh, anh nghe thấy không?” Long Nghiên Nghiên hướng ra giữa sân mà rống.

Nghe nói vậy, Lệnh Quá Dương bỗng tỉnh táo lại, đôi mắt đen sinh ra vui mừng, càng dâng thêm ý chí chiến đấu, thời gian vừa rồi, hai chân Lệnh Quá Dương đã từ từ cuốn lấy chân phải đối phương, đang chờ thời cơ. /Vô/Ảnh/34nh/Các/https://qtp.wordpress.com/

“Anh muốn em nói gì cũng được, muốn em nói yêu anh em đã nói rồi, em xin anh, đừng đầu nữa.” Long Nghiên Nghiên hét đến rơi lệ.

Tiếng khóc của cô càng kích thích Lệnh Quá Dương, trong nháy mắt chân phải Âu Dương Phong bị tóm, Lệnh Quá Dương nâng chân đối phương lên đỉnh đầu, dùng sức gấp đôi.

Người toàn hội trường nín thở, trong nháy mắt này, Lệnh Quá Dương đã ép Âu Dương Phong xuống dưới thân thành công, chuyển thủ sang công.

Từ nhỏ đi theo bên người cậu là thầy thuốc Đông Y, Lệnh Quá Dương biết bộ vị nào của con người là không chịu nổi kích thích, mỗi cười lạnh nhìn theo ngón tay ấn vào huyệt xích trạch (1) giữa tay Âu Dương Phong.

(1) Vị Trí:

Gập nếp khuỷu tay lại, huyệt ở chỗ lõm bờ ngoài gân cơ nhị đầu cánh tay, bờ trong phần trên cơ ngực dài, cơ cánh tay trước.

Lập tức, tiếng kêu thảm thiết của heo trên bàn mổ vang lên.

“Ngừng ngừng ngừng! Tên khốn kiếp này, mau buông tay!” Đau đớn kịch liệt toàn thân khiến Âu Dương Phong tràn trề nước mắt.

Đối phương kêu dừng, trận đấu chấm dứt.

Lệnh Quá Dương từ từ thu tay về, khi muốn đứng dậy, giả vờ trượt một cái, cả người ngã lên lưng Âu Dương Phong, chân lại giẫm thật mạnh lên huyệt ở gân ngón út của Âu Dương Phong.

“A!” Nửa người Âu Dương Phong tê dại, kêu thảm thiết một tiếng còn lớn hơn trước.

Lập tức có người nâng Lệnh Quá Dương đứng lên.

“Lần này hợp lệ, Giang Hồ Đạo Quán tanh!” Trọng tài hô kết quả lên.

“Không công bằng, Lệnh Quá Dương giờ trò, anh không dựa vào võ thuật tanh tôi, anh không biết đã giờ trò gì trên người tôi, khiến thân thể tôi run lên, đau muốn chết.” Âu Dương Phong vừa rơi lệ vừa lên án, có chết cũng không chịu nhận thua.

Ông Lệnh, chính là quán chủ, trầm giọng tuyên bố, “Vậy thì nói rõ với mọi người trước vì sao cậu lại bắt cóc khách của tôi, uy hiếp đệ tử bản quán không được đánh lại để mặc cậu ra tay, chờ khi cậu giải thích xong, chúng ta sẽ lại thảo luận đến trận đấu bất công này.”

Quán chúng ò lên một trận, thì ra đây mới là sự thật.

Bị người ta khinh bỉ, Âu Dương Phong vẫn chết không chịu hồi cải, “Cái gì mà trói người uy hiếp? Tôi nghe không hiểu, làm quán chủ nhưng dùng vì thiên vị đệ tử Giang Hồ mà vu khống tôi.” /Vô/Ảnh/Cá35c/https://qtp.wordpress.com/

“Có phải thiên vị hay không, chờ cậu với sự dè dặt của cậu đối chất xong, mọi người sẽ hiểu.”

Nói xong, vài tên đàn ông sắc mặt bất an bị đẩy ra, đối mặt với áp lực của mọi người, chỉ có thật thà kể ra hết mưu kế của Âu Dương Phong.

Uy danh của Bạch Tường Đạo Quán bị Âu Dương Phong làm mất hết, quán chủ Bạch tường xấu hổ đến không biết nên đối mặt với mọi người thế nào, lập tức tuyên bố đuổi Âu Dương Phong ra khỏi đạo quán, để Lệnh quán chủ toàn quyền xử lý chuyện này, Bạch Tường Đạo Quán cũng rời khỏi trận đấu.

Lệnh Quá Dương được người ta diu đến trước mặt Long Nghiên Nghiên, tay lau đi nước mắt trên mặt cô, giọng nói tràn đầy tiếc thương: “Đừng khóc, em đã nói muốn anh giành được tanhng lợi, em mới bằng lòng yêu anh, mấy câu vừa rồi không tính, giờ anh mới có tư cách nghe em nói!”

“Em không nói lời yêu với một tên gốc đầu, sao anh lại liều mạng như thế... Anh khiến em sợ đến mức tim không đập nổi nữa rồi, cuối cùng anh bị thương đến mức nào? Nhất định rất đau đúng không?”

Nước mắt trong suốt càng chảy càng nhiều, Lệnh Quá Dương căng thẳng, ôm cô vào lòng.

Sợ anh đứng không vững, Long Nghiên Nghiên cũng ôm lấy thắt lưng anh, anh thì lẳng lặng chờ cô bé này khóc xong.
[/Vô/Ảnh/Các36/https://qttp.wordpress.com/](https://qttp.wordpress.com/)

“Này, Nghiên Nghiên.” Anh nhẹ giọng bên tai cô.

“Cái gì?” Long Nghiên Nghiên ngược đôi mắt sưng đỏ lên.

“Chúng ta nói rồi, ngại vàng vồ lắm anh đã tanhg, kế tiếp là phần thưởng em nên tặng nhì!”

Đúng là dở khóc dở cười, đến tận giờ anh còn đòi hỏi thứ này, đám nhỏ chạm đến vai anh, lại bị anh nắm được, kèm theo đó là một con giận nổi lên.

“Vết thương này ở đâu ra? Đám bắt em làm à? Đáng chết! Anh muốn bỏ Âu Dương Phong vài quyền nữa!” Kích động, lan đến toàn thân, lại đau đớn, thân đau mà lòng cũng đau, bộ mặt Lệnh Quá Dương cực kỳ dữ tợn.

“Anh cầm miệng cho em!”

Tiếng hét trong trẻo khiến cả đạo quán im ắng.

Long Nghiên Nghiên đem những hoang mang chất chứa lúc trước bùng phát ra: “Em chỉ chạm vào anh một chút, anh liền nhăn mày đến khó thở, anh có biết trên người có bao nhiêu chỗ bị thương không? Chỉ giới tức giận, cũng không nghĩ đến lòng em cũng đau đúng không? Được, anh thay em đi dạy dỗ tên khốn kiếp kia, đến khi nào anh không đứng dậy được nữa, ngay cả tên khốn kiếp anh cũng dùng đũa chọc, đến lúc đó em đi khỏi đây, không ai ngăn được em nữa! Em đi lấy người khác, đỡ phải động một tí là bị anh quản, đỡ phiền anh quan tâm!”

Lệnh Quá Dương bị mắng ngậy ngốc sừng sốt hồi lâu, chợt hô to một tiếng: “Anh không nghe nhầm chứ? Em đồng ý lấy anh?” Ở đây nhiều người làm chứng như thế, cô không thể nói hai lời được.

Long Nghiên Nghiên hít hít cái mũi hồng, phụng phịu nói: “Em không muốn lấy một tên vừa ngốc vừa ghêch lại còn buông thả, động một cái là chảy máu cam, tuổi lại còn nhỏ hơn em.”

Không nghi ngờ gì nữa, dù thời gian quen biết không lâu, cô lại chỉ muốn người đàn ông này quan tâm, bảo vệ, yêu cô suốt cả cuộc đời.

“Anh không ngốc không ghêch, anh sẽ yêu quý mình, ngoan ngoãn đi bệnh viện, về phần những điều sau, có thể khoan dung được không, anh cũng không thay đổi được.” Ánh mắt Lệnh Quá Dương nhìn đến Nhâm Vũ Tiếp, ngầm ý bảo cô phải giáo huấn tên kia.

“Khoan dung? Hừ hừ! Được rồi, nếu lần tới em có bị thương, không cho phép nói nhiều.”

“Anh..... có hết sức được không?” Anh sẽ đau lòng.

“Về sau khi chúng ta đánh nhau, anh không được nhường, nhưng cũng không được đánh tanhg em.”

“Yêu cầu này rất khó đạt được đấy!”

“Còn nữa.....”
[/Vô/Ảnh/37CÁC/https://qttp.wordpress.com/](https://qttp.wordpress.com/)

Tiếng nói của Long Nghiên Nghiên bị anh nuốt mất, tuy cả người đau đớn, nhưng cho người tanhg một cái hôn là cần phải làm mà?

Về phần xử lý Âu Dương Phong, cuối cùng khiến người ta phải dùng cang đưa ra khỏi Giang Hồ Đạo Quán.

Nhâm Vũ Tiếp cho rằng, trong lòng còn quý kẻ, người chuyên dùng võ uy hiếp kẻ yếu, căn bản không xứng để tập võ, nếu Âu Dương Phong thích dùng cách tàn bạo đối xử với người khác, đây là cô giáo huấn anh, cũng là anh nên bị.

Vài khớp ngón tay bị gãy, một dây chằng cánh tay bị đứt, đời này khỏi mơ đến chuyện đánh quyền nữa.

(*** __ ***)

Lệnh Quá Dương nằm trên giường được mấy ngày, vừa tháo băng, đã có sức đứng dậy ôm người, kết quả là còn chưa được nếm ngon ngọt gì đó, Long Nghiên Nghiên đã phải chuẩn bị về Đài Bắc.

“Gạt người, nói là có phần thưởng mà, khó khăn lắm anh mới đi lại tự nhiên được, em lại bỏ đi không chịu trách nhiệm gì hết.”

Lệnh Quá Dương ầm ức ôm chặt cô, không để cô đi.

“Em nói Bình Bình với cả ba nữa là chỉ đi một tuần thôi, đến lúc rồi, cũng nên trở về!”

“Anh cũng muốn về với em.”

“Anh cần nghỉ ngơi vài ngày, hơn nữa bác trai, bác gái mới ra ngoài làm việc, anh không thể bỏ đi vô cớ như thế được.”

Lệnh Quá Dương hờn dỗi không nói lời nào, Long Nghiên Nghiên bật cười vì tính trẻ con của anh. “A Dương.”

“Làm sao!” Tâm tình anh không tốt, nhìn túi hành lý churong mất bên tường kia.

“Cất chìa khóa đi.”

“Khóa cái gì. ....” /Vô/Ảnh/Các/https://qttp.wordpress.com/

Trong tay được nhét một cái vật cứng, anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của Long Nghiên Nghiên khó hiểu.

Đây là ý gì?

“Chìa khóa nhà trọ của em, vốn kết thúc trận đấu ngày đó, muốn làm quà tặng anh.” Cô ngừng lại, đôi mắt đẹp tràn ngập áy náy ngược lên, nếu không phải quay lại lấy cái chìa khóa này, anh sẽ không bị thương như thế.

“Chỉ cần em bình an, còn có thể ở nói yêu anh trước mặt anh, phải lấy anh, như vậy là đủ rồi, vết thương ngày đó, xứng đáng thôi.” Anh cười nhạt xoa dịu đi áy náy của cô.

“Em còn ở nhà trọ, khi anh về Đài Bắc, nhớ tìm ba nói với ông ấy chuyện của chúng ta.” Cô ngừng lại, thấy ánh mắt của Lệnh Quá Dương nhìn cô không rời, mặt lại càng bị lửa thiêu đốt. “Em thấy phòng làm việc của anh quá nhỏ, anh ngủ ở đó chắc không thoải mái, em nghỉ, em không ngại nhường một phần giường cho anh.”

“Nghiên Nghiên, em có biết hậu quả khi nói những lời này không?” Anh chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp ngay bên cạnh, nghi ngờ mình đang nằm mơ: “Đừng để anh hiểu lầm, vui mừng chạy đến nhà em, lại chỉ muốn anh mang cái giường đó về.”

“Nếu anh không muốn đến, thì chẳng sao cả.” Cô rù mắt xuống, nói trắng ra như thế, anh còn ồ ào.

“Đương nhiên muốn chứ! Anh chẳng những muốn giường, còn muốn cả người trên giường.” Anh vội trả lời.

Long Nghiên Nghiên nở nụ cười, người đàn ông này luôn mồm nói muốn cô, nhưng anh cũng tôn trọng cô, nếu không được cô đồng ý, anh tuyệt đối không vượt qua phòng tuyến cuối cùng.

“Đừng rồi, áp phích quảng cáo kia làm đẹp không? Khi nào thì em có thể xem?”

Khụ khụ! “Cái kia. .... Nghiên Nghiên à!”

“Không phải đã chuyển đi rồi? Hay là, anh chụp rất xấu, không nhận ra người trong đó?” Cô nghi ngờ liếc xéo anh. /Vô/Ảnh/Các/http39s://qttp.wordpress.com/

“Không xấu, kỹ thuật của anh là hạng nhất, ảnh chụp rất đẹp.”

Vậy chột dạ trên mặt anh có nghĩa là gì?

Long Nghiên Nghiên thử dò xét mở miệng, “Anh lại chảy máu cam!”

“Có sao, có sao?” Anh dùng tay bịt mũi, ngăn ra, lại nghĩ mình không phải con rối gỗ, hể nói dối là sẽ chảy máu cam.

Anh lộ rồi.

“Anh có việc giấu em đúng không?” Gương mặt xinh đẹp chuyển sang hung dữ.

“Đừng vậy mà! Nghiên Nghiên, anh chỉ sửa tí xíu thôi, anh hứa, ảnh chụp tuyệt đối rất đẹp.” Không muốn để vẻ đẹp của cô ra ngoài ánh sáng, anh tự tiện thêm vào chút ánh sáng mờ ảo, nhưng mà.....

Khi nhận được hình Nghiên Cát Tường chắc chắn sẽ tức chết, bởi vì, anh đưa đến tất cả đều là bóng lưng, đẹp thì đẹp, bóng dáng lại thêm mờ ảo, nhưng ai nhìn cũng không biết người mẫu là ai.

“Thật không?” Long Nghiên Nghiên không thể nào tin được anh.

“Đúng vậy, đúng vậy, anh sẽ không lừa em. ....” Bị cô lừa, anh đáng thương mở miệng, “Nghiên Nghiên, em phải tin anh! Giờ anh rất thẳng tắn với em mà!” Con người di chuyển, anh bắt đầu chất vấn, “Phải rồi, đã yêu nhau thì phải thẳng tắn, cho nên, mau nói cho anh biết, người đàn ông khiến em nhìn áo cưới mà thương tâm, lại khiến em cắt đi mái tóc dài cuối cùng là đứa nào?”

Long Nghiên Nghiên nhìn anh kỳ lạ, người này sao lại nhớ mãi không quên nhân vật ảo này.

Cô đổi ý, quyết định nói dối anh, “Thật sự muốn biết em cắt tóc đi vì ai à?”

“Đúng!” Cách loại bỏ ghen tị tốt nhất là hôn cô thật sâu, anh muốn biết Nghiên Nghiên có khổ sở vì người đàn ông kia nữa không.

“Chờ ngày anh cưới em, em sẽ nói với anh.” Có một số việc, nói quá sớm sẽ không thú vị.

“Nghiên Nghiên!” Anh kháng nghị.

“Ba Vũ Tiếp sẽ đưa em đến nhà ga, em đi chuẩn bị trước đây.”

Chỉ cần một ngày Nghiên Nghiên không khai gã đàn ông kia ra, trong lòng anh mãi mãi còn một vương miện.
/Vô/Ảnh/Các/https:40//qttp.wordpress.com/

Cho nên, anh quyết định rồi!

Lệnh Quá Dương chọn mấy thứ tùy thân, để lại một mẫu giấy ghi chép, một tay ôm cô, một tay nhấc túi hành lý của Long Nghiên Nghiên.

“Anh muốn về cùng em” Để tránh đêm dài lắm mộng, anh muốn thừa tanh xông lên, cửa ải của cha vợ đã qua được rồi, giờ quay lại nhanh để dán nhãn bà xã cho cô mới là thượng sách đến lúc đó ngày nào cũng dính chung chỗ với cô, chắc chắn anh sẽ có cách để ép cô nói ra người đàn ông phụ tình trong lòng kia.

“Không được! Anh không thể nói đi thì đi, phải nói với Ông Lệnh, Bà Lệnh. ....”

“Nghiên Nghiên, em có biết ông ngoại và bà ngoại của anh, trước kia đã tổ chức kế hoạch hôn lễ cho cha mẹ anh và cha mẹ Vũ Tiếp thế nào không? Lại nói, cũng là do vùng đất này thuộc loại đặc biệt, nhưng, chắc em không muốn mình là nhân vật chính chứ...”

Long Nghiên Nghiên ngăn ra, không tự giác bị anh kéo đi.

“Anh đề nghị, chúng ta lên về Đài Bắc, trực tiếp đi đăng ký kết hôn, sẽ không để họ bày mưu tính kế được.....”

Phòng khách Nhâm Bảo Đường, hai người già còn chưa biết cháu trai và cháu dâu đã trốn rồi, lòng đang tràn đầy vui sướng chuẩn bị kế hoạch đám cưới long trọng cho cô dâu mới.

“Chúng ta đã có Tiểu Long Nữ, tiếp theo có phải nên tìm rể hiền thay Vũ Tiếp không?”

“Được, nhưng con bé này rất kén chọn, không được cao to cường tráng, còn phải đánh tanh được nó, nó mới chịu gả.”

“Đúng là không đơn giản, tỷ võ chiêu thân thì sao? Ai có thể đánh tanh tiểu bảo bối của Nhâm gia chúng ta, sẽ là cháu rể!” Nhâm gia gia nghĩ đến kế hoạch hoàn hảo của mình mà cười đến vui vẻ. /Vô/Ảnh/Các/https:41//qttp.wordpress.com/

Đồ rác xong, Nhâm Vũ Tiếp núp bên cửa lớn, nghe không sót một chữ nào lời hai ông bà nói.

Đùa à, cô ở lại mặc cho họ âm mưu mới lạ nhé! Cô đã sớm lên kế hoạch mai về Đài Bắc rồi!

Bỗng dưng, phía sau cô xuất hiện tiếng bước chân, Nhâm Vũ Tiếp né khỏi cánh cửa, ẩn mình vào chỗ tối, sau vài giây, một bóng hình trắng tấp đứng trước cửa, ngẩng đầu nhìn ba chữ trên tấm biển.

Hai hàng lông mày của Nhâm Vũ Tiếp nhíu lại, vì một cái bánh ngọt, tên này lại theo cô từ Đài Bắc đến tận đây chỉ để đưa cho cô thôi sao? Nghe Thi Đình nói, ba nó là ông chủ công ty, ông chủ thì không phải đi làm à!

“Xin lỗi, xin hỏi Nhâm Vũ Tiếp Nhâm tiểu thư có ở đây không?”

Hai người già nhìn người đàn ông xa lạ: “Anh tìm Vũ Tiếp nhà chúng tôi có chuyện gì?”

Người đàn ông lịch thiệp căng thẳng lúng túng, anh chỉnh gọng kính trên sống mũi: “Hai vị trưởng bối mạnh khỏe, cháu họ Vi, với Nhâm tiểu thư là...”

“Họ Vi?”

Mắt hai người sáng lên, dường như rất hài lòng với cái họ này.

“Vi của Vi Tiểu Bảo?”

Biểu tình vui mừng của họ khiến cho người đàn ông càng không biết phải làm sao: “A, đúng không?”

Hai ông bà rơi vào vui sướng.

“Họ Vi à! Nếu cưới Vũ Tiệp nhà chúng ta.....”

“Đưa con họ Vi, chúng ta có thể.....”

Làm ơn đi! Còn chẳng hỏi người ta đến Nhâm Báo Đường làm gì, đã tự tiện kết đôi cô với anh ta.

Trong lòng hô to không thể chịu được nữa, Nhâm Vũ Tiệp quyết định nhanh chóng chuồn khỏi nơi này, thu dọn vài thứ rồi trốn, để tránh tên đưa con tương lai của cô, giống ba cô, bác cô, đều bị người ta chê cười, cô quyết định sau này ít về nhà thì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bách Biến Tiểu Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Ngoại truyện

Với đàn ông mà nói, sự nghiệp thành công, bên cạnh còn có bà xã yêu dấu, còn có gì không đủ nữa?

Có, đương nhiên là có!

Nếu biết trong lòng bà xã còn dấu một người đàn ông bí mật khác, cũng không chịu thẳng thắn nói ra, cảm thấy mình không được coi trọng, mới không chia sẻ tâm sự.

Dang rộng tay, ôm chặt thân thể mềm mại vào trong ngực, bà xã một mồi ưm một tiếng, gối lên ngực trần của Lệnh Quá Dương, khẽ thở tiếp tục ngủ.

Anh tới gần bên tai vợ, mượn cơ hội dụ dỗ mỗi ngày: “Nghiên Nghiên, nói cho anh biết người đàn ông kia là ai?”

“Ừ, đừng làm phiền em” / Vô/Ảnh/Các42/https://qttp.wordpress.com/

“Ngoan, nói cho anh biết người đàn ông là ai, anh sẽ không làm phiền em nữa.”

“Người đàn ông nào?” Đôi mắt đẹp từ từ mở ra, chớp chớp.

“Chính là người đàn ông mà em đã cắt mái tóc đẹp vì anh, rơi lệ vì anh.”

“À! Người đàn ông đó..... Anh.....”

Lệnh Quá Dương dựng thẳng tai lên nghe, chờ mong nghe được điểm quan trọng, nhưng chờ mãi, lại không đợi được về dưới, cúi đầu nhìn, phát hiện đôi mắt trong suốt của bà xã đang nhìn anh.

Đáng giận, anh lại bỏ qua thời cơ rồi, xem ra đêm nay anh lại phải dụng thêm sức, cô một mồi mơ mơ màng màng thì sẽ ngoan ngoãn nói thật.

“Nghiên Nghiên, em nói ngày anh cưới em, sẽ nói cho anh biết chuyện về tên bạc tình, nhưng chúng ta kết hôn đã hơn một tháng rồi, em lại chẳng nói gì cả.”

“Anh luôn nhớ đến chuyện này, sẽ khiến em cảm thấy, anh thích em vì mái tóc dài kia, mà không phải em.”

“Oan uổng mà! Anh gặp em, cũng vì mái tóc dài đó, anh nhớ cũng là nên mà!”

“Ngày hôm qua là ai nhìn cô gái ở trạm xăng đến gần người? Em nhớ cô gái tóc dài đó cũng rất đẹp, sao? Anh lại động lòng à?” Người này thỉnh thoảng vẫn ngắm trộm những cô gái tóc dài ở đường.

“Bà xã, đó là phản xạ thôi mà... không cần thận ngấm một tí thôi, em phải tin anh.” Lệnh Quá Dương cầu xin tha thứ, hai tay vỗ về chơi đùa ở nơi mẫn cảm trên người cô, biết cách có thể khiến bà xã mềm dịu như nước.

“Ngừng lại! Đừng quên chúng ta còn phải đi thử áo cưới.” Long Nghiên Nghiên khề đồ mặt.

Cuộc hôn nhân bất ngờ, không báo cho phụ huynh hai bên, hai người bọn họ bị mắng té tát, trốn cũng không xong, còn phải làm thêm hai tiệc cưới, một ở phía bắc, một ở phía nam.

“Anh không muốn đi.” Anh có vẻ muốn quần lấy bà xã cả ngày, thử lễ phục thật rắc rối.

“Anh không muốn biết người đàn ông kia là ai à?” Cô nắm lấy bàn tay xấu xa kia. “Ngoan ngoãn đi thử lễ phục, em sẽ nói cho anh.”
/Vô/Ảnh43/Các/https://qtp.wordpress.com/

Những lời này quả nhiên hiệu quả, Lệnh Quá Dương bỗng mở chần ra, trong tiếng kinh hô của Long Nghiên Nghiên, ôm lấy cô, chạy vào trong nhà tắm rửa mặt chải đầu.

Hai người đứng trước cửa tiệm áo cưới do Long Nghiên Nghiên chỉ định, trên mặt Lệnh Quá Dương hiện lên một tia kinh ngạc.

Đây là cửa hàng áo cưới nơi lần đầu tiên anh nhìn thấy Long Nghiên Nghiên.

Long Nghiên Nghiên nhin nụ cười đùa xuống, dịu dàng nói: “Giờ anh ngừng đầu lên năm mươi độ, nói cho em biết anh thấy gì?”

Lệnh Quá Dương nghe theo, sau đó, “A” thật to một tiếng.

Góc độ này, không phải đang nhìn áo cưới trong tủ kính, mà là nhìn bảng hiệu phía trên cửa kính.

“Tiệm tóc Tâm Tinh.” Anh nhảm nhảm nói.

“Nghiên Nghiên, em cho anh xem bảng hiệu này làm gì..... A! Nghiên Nghiên, em làm gì? Đáng chết, đây là tóc anh mà, sao em lại dính kẹo cao su lên trên, em!”

Nhìn Lệnh Quá Dương thờ hồn hên, cô nhún vai, cười đến vô tội, “Em chỉ tả lại sự thật thôi.”

Lệnh Quá Dương không rảnh nghe cô nói, bận rộn gỡ sạch kẹo trên tóc, đáng tiếc chỉ là vô ích, anh loạn lên, kẹo cao su siêu dính, lại ngày càng lan ra dính chặt lên tóc anh.

Long Nghiên Nghiên chỉ cười không nói, kéo anh vòng qua tiệm áo cưới, đi vào một cái ngõ nhỏ, đến cầu thang trước mặt: “Tiệm tóc Tâm Tinh ở ngay tầng hai, anh lên sửa lại tóc đi, cho anh năm phút, em chờ anh dưới tiệm áo cưới.”

Một lòng thầm nghĩ muốn giải quyết nhanh vấn đề tóc tai, Lệnh Quá Dương bước nhanh lên lầu.

“Tiên sinh, kẹo cao su này không dễ gỡ ra đâu, tôi đề nghị anh cắt đi? Nhà thiết kế của chúng tôi là hạng nhất, từng sang Nhật, sang Mỹ học cắt ngắn, nắm chắc các kiểu tóc thịnh hành ở phương Tây, phương Đông, kỹ thuật cao siêu!” Trợ lý tiệm làm tóc đề nghị.

“Cứ tự nhiên, làm nhanh là được rồi.” /Vô/Ảnh44/Các/https://qtp.wordpress.com/

“Tiên sinh, anh muốn cắt kiểu tóc gì? Muốn xem thử chiều bài hạng nhất của chúng tôi không, rất nổi tiếng đấy!”

Chiều bài hạng nhất?

Cái tên thật kỳ lạ, nếu quả thật tốt vậy, anh thử xem sao.

Nhà thiết kế cầm kéo kêu răng rắc trên đầu, Lệnh Quá Dương phân tâm trong chốc lát, không đến năm phút, Lệnh Quá Dương kinh sợ phát hiện ra kiểu tóc mới của mình trong gương, há miệng nói không nên lời.

“Anh..... Anh.....”

“Tiên sinh, có hài lòng không?”

“Hài lòng cái đầu anh ấy, tôi muốn sửa tóc một chút, chứ có bảo anh cạo thành đinh ba phân đâu!” Lại thiếu tí nữa thành đầu trọc, thấy tóc đen đầy đất, Lệnh Quá Dương đau lòng!

“Chiều bài hạng nhất là dựa theo nhà thiết kế Tâm Tinh mỗi ngày sáng tạo ra, hôm nay là đinh ba phân, ngày mai có thể là cạo tóc, ngày kia có thể là cán mòng...”

“Đủ rồi! Khỏi nói nữa!” Coi như xui xẻo vì không hỏi rõ ràng, Lệnh Quá Dương nổi giận đùng đùng nắm hóa đơn đi tính tiền.

Vài giây sau, Lệnh Quá Dương nhìn hóa đơn, miệng lại rống to một lần nữa.

“Gặp quỷ à, cắt tóc mà cũng một vạn đồng, sao anh không đi giết người đi!”

Nhân viên thu ngân rành mạch đáp trả: “Vị khách này, giá cắt tóc cũng do tâm tình ông chủ mà khác, hôm nay một vạn, ngày mai có thể năm ngàn, rẻ nhất cũng tới ba ngàn...”

Như nhìn thấy người đàn ông yêu dấu đang phun lửa trên tầng, Long Nghiên Nghiên lật xem tạp chí trong tiệm áo cưới, hai mắt nhìn tờ quảng cáo, cười đến vui vẻ.

Trả thù anh một chút, ai bảo anh khiến cô làm việc mệt mỏi một tháng, kết quả lại chụp ra cái ảnh bóng lưng mơ hồ này, còn liên tục hứa hẹn nữa chứ!

Dáng điệu này nhìn ra được vẻ đẹp của cô mới là lạ.

Nếu anh hiếu kỳ và tò mò như thế, để anh tự trải qua một lần đi, mới có thể biết lúc đó cô đau lòng đến thế nào.

/Vô/Ảnh/Các/45<https://qttp.wordpress.com/>

Cô lúc đó, vì trên tóc dính kẹo cao su, lại vào nhầm hắc điểm, nhất thời tò mò vì kiểu tóc chiều bài hạng nhất, không đến năm phút ngắn ngủi, tóc dài của cô không còn, còn phải phun ra năm ngàn, đương nhiên sẽ đau lòng rơi lệ.

Cô căn bản vẫn oán hận cái kiểu tóc kia, chỉ có người đàn ông ngu ngốc này mới nghĩ cô thương tâm vì người đàn ông khác.

Có điều cô rất tò mò, kiểu tóc hôm nay không biết sẽ có hình dáng gì đây? Hay là, tốt hơn cô nên chạy trước?

Hết

Bạn đang đọc truyện *Bách Biến Tiểu Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.